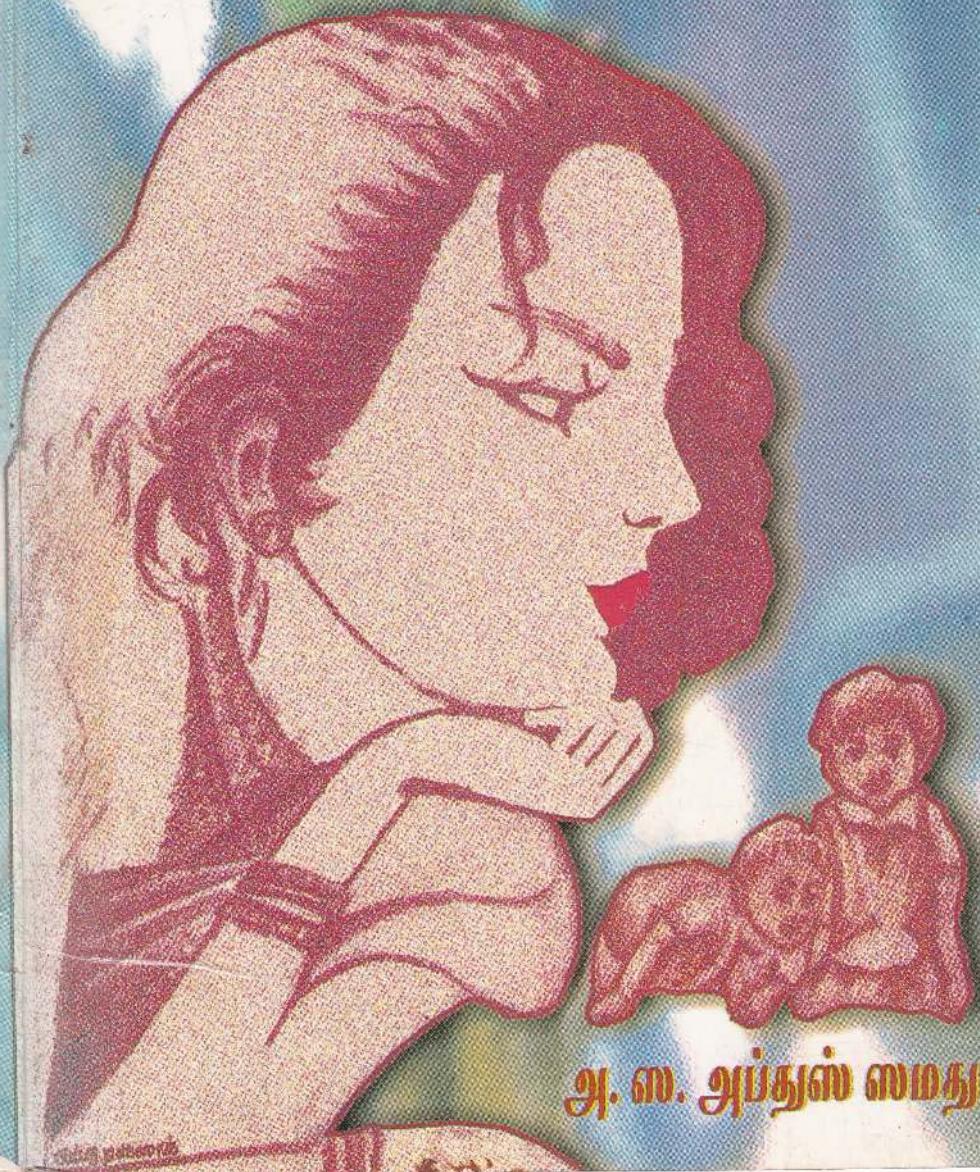

தர்மந்துகளாகும் தவறுகள்

அ. ஸி. அப்ரஹம் ஸாமை

தாமங்களாகும் தவறுகள்

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

இல்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்

சாம்ந்தமருது

கல்முனை

இலங்கை

Ceylon - 600 014

DARMANKALAKUM THAVARUKAL

by A. S. Abdus Samath., B.A.(Hons.)

All rights reserved

First published in:
december, 1997.

publishars:

ISLAMIC BOOK PUBLISHING CENTRE

No: 556, Main Street,
Saintha maruthu,
Kalmunai, Sri Lanka.

Price : 100/- (Sri Lanka)

வடிவமைப்பு - அச்சாக்கம் : V. karunanithy
Parkar Computers & Publications
293, Royapettah High Road,
Chennai - 600 014.

என்னுரை

“தர்மங்களாகும் தவறுகள்” எனது மூன்றாவது நாவலாகும். மற்றிரு நாவல்களும் இல்லாமிய வாழ்வியற் பண்புகளைப் பிரதிபலிப்பவை. எனது சிறுக்கைகளும், இல்லாமிய வாழ்வியற் பின்னனியில் அமைந்தவையே. இந்திலையில் நாம் வாழ்கின்ற நாட்டின் இருபெரும் சாகியமான சிங்கள், தமிழர் சமூகச் சூழலைச் சித்தரிக்கும் வகையில் ஒரு நாவலை எழுதவேண்டும் என்ற அவா எனக்கெழுந்தது. அதன் விளைவாக இந்நாவலை எழுதினேன்.

நம்நாடு சுதந்திரம் பெற்று ஜம்பது வருடங்களாகின்றன. இருந்தும் சுதந்திரத்தின் பேற்றை நாம் இன்னும் நன்கு அனுபவிக்கவில்லை. அதிருப்தி, குறைபாடு, போராட்டம் என்பவற்றோடுதான் நாம் இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகின்றோம். இக்குறைபாடுகளால், இலங்கை அமைதியற்ற நிலையில் இருக்கிறது. அதன் தேசிய அபிலாசைகள் பூரணத்துவம் பெற வில்லை. சமூகங்களிடையே செனஜன்ய உறவு குறைந்து வருகிறது. இது என் மனதைப் பெரிதும் வாட்டிற்று.

இக்கையில் வரும் ராமநாதன், வசந்தி, ரகுபதி என்பவர்கள் தமிழ்ப் பாத்திரங்கள். அவர்களது வாழ்வியற்கூறுகள், ஒரு தமிழர் குடும்பத்தின் ஆசாபாசங்கள், வாழ்வுமுறைகள், நம்பிக்கைகள் என்பன என்னால் இயன்றலாவு இக்கையில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. அதேபோல் மல்காந்தி யும், அவள் கணவரும் சிங்கள பெளத்தர்கள். அவர்களது வாழ்வியலைச் சித்தரிக்கும்போது சிங்களப் பண்பாடு, மத அனுஷ்டானங்கள், நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மல்காந்தி ஒரு பெளத்தப் பெண்ணாகத் தன் வாழ்வைத் தியாகத்துள் புடம்போட்டு நிற்கின்றாள். அவளது மனோபாவங்கள் எவராலும் பாராட்டத் தகுந்தவையாகும்.

சர்வகலாசாலைக் காலத்தில் மல்காந்தியை விரும்பிய ராமநாதன், தன் குடும்பச் சூழ்நிலை காரணமாக அவளைக் கைவிட்டு அவளின்

சம்மதத்தோடு வசந்தியைத் திருமணம் செய்கின்றான். எனினும் மல்காந்தி யினதும், வசந்தி ராமநாதனினதும் பாச உணர்வு அற்றுப் போகவில்லை; நிலைத்து விடுகிறது. அவளுடைய விவாகம் அவளுடைய வாழ்வின் திருப்பங்கள் எல்லாவற்றிலும் ராமநாதனும் வசந்தாவும் பங்கு கொள்கிறார்கள். இந்தச் சின்னஞ்சிறு மனிதத்தீவிலே, இயற்கை வளங்கொழிக்கும் இனிய நாட்டிலே அவர்களைப்போல் நாம் எல்லோரும் ஏன் வாழ முடியாது? பிரச்சினைகளையெல்லாம் மீறி, மனிதநேயம் அவர்களை ஆட்கொண்டு விட்டது. “சிறந்த மனித நேயம்தான் உயர்ந்த இறைவன் பணி” என்று மல்காந்தி ஓர் இடத்தில் கூறுவது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

சமயங்கள் மனிதனின் வாழ்வைச் சீர்செய்யும் ஆண்மீக்க்ஷ்டர். அந்த ஓளியில் மனிதன் தெரியாதனவற்றையெல்லாம் தெரிந்து கொள்கிறான். புரியாதனவற்றையெல்லாம் புரிந்துகொள்கிறான். ஆனால் அவன் வாழ் வில் வெளிச்சம் தோன்றவில்லை. அதன் பிரகாசத்தில் அவன் பார்வை பெறவில்லை. சமயத்தை ஒரு சிறிய கோட்டையாக ஆக்கிக்கொண்டு, ஒரு சிறிய வட்டத்திலே வெறியும் வீராப்பும் கொண்டவனாக அவன் வாழ் கிறான். பரந்த மனப்பாங்கையும், உயர்ந்த மதச் சித்தாந்தங்களையும் அவன் வாழ்வியலாக மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அதனால், மதம் நம்மை இணைப்பதற்குப் பதிலாகச் சில தூல்லியமான பிரச்சினைகளால் நம்மைப் பிரித்து வைக்கிறது.

அதுபோலத்தான் மொழி, கருத்துகளை வெளியிடும் ஒரு ஊடகம். எத்தனை மொழி நமக்குத் தெரியுமோ அத்துணை பங்கு எங்கள் அறிவும் மனப்பாங்கும் விசாலமடையும். மொழி வெறியாகக்கூடாது. அது பண் பாட்டியலைச் சார்ந்தது. அது மானசீக ஒழுக்க நெறிகளின் வெளிப்பாடு. இதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். இந்நாட்டில் நாம் மொழி, இன, மத பேத மற்ற ஓர் தார்மீக சமுதாயத்தை உருவாக்க முடிந்தால், நம் எதிர்காலம் பிரகாசமடையும். தேசியப் பற்றும் நாட்டின் நேயமும் நிறைந்தவர்களாக நாம் வாழ்வோம். இதனை வளர்த்தெடுக்க சர்வோதய இயக்கத்தை நான் எடுத்துக்கொண்டு அதன் பணியை விவரிக்கின்றேன். இதன் உள்ளார்ந்த நோக்கம், மனித குலத்தின் மேம்பாடான சித்தாந்தங்களை வளர்த்து இன உறவை வளர்ப்பதாகும். இந்நாட்டில் தற்காலிக வாசம் செய்பவர்களாக வாழும் மனோபாவம் எங்களிடையே இருந்து மாறவேண்டும். இந் நாட்டின் கபீட்சம் அதில்தான் தங்கியுள்ளது.

ஒரு எழுத்தாளன், தான் நினைக்கும் எல்லாவற்றையும் - தான் சிந்திக்கும் எல்லா நிகழ்வுகளையும் - எழுதிவிட முடியாது. நம் சமூகச் சூழல் சற்று இறுக்கமாகவும், கட்டுப்பாடாகவும் இருப்பதே இதன் காரணமாகும். இத்தகைய மனோபாவங்களைப் பொருட்டபடுத்தினால் சமூகத்தின் மத்தியில் ஊடுருவி நிற்கும் எடுத்துக் காட்டப்படவேண்டிய காத்திரமான விடயங்கள், மேலும் மேலும் போன்றுக்கப்பட்டு வெறும் சீதனப் பிரச்சினைகள், காதல் கல்யாணங்கள் போன்றவை மட்டுமே கதைக் கருக்களாகி விடுகின்றன.

நான் இக்கதையில் கையாண்ட கரு, சற்று வித்தியாசமானது, புரட்சியானதும் கூட. அதை மிகத் துணிவோடு நான் கையாண்டேன். அது எந்தச் சீர்திருத்தத்தையும் நோக்காகக் கொண்டதல்ல. சில சமயத்தில், தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை சந்தர்ப்பவசத்தால் நிகழ்பவை. சபலங்களால் ஏற்படுபவை. அவை, நியாயங்களோடு கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன. அத்தகைய தவறுகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் தேடும்போது மற்றொரு தவறு நிகழ்கின்றது. இத்தவறுகளின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டி, அமைதி காண்பதே இக்கதையின் நோக்கமாகும். ஆதலால், கதாபாத்திரங்களை மாசுபட்டதாகக் காட்டாமல் இதன்மூலம் அவர்களை மன்னித்து விடவேண்டும் என்பது எனது விளைவாகும். கதையை வாசித்துவிட்டு ரகுபதியையும், வசந்தாவையும் மன்னிக்கலாமா என்பதையும் நீங்கள் முடிவு செய்யுங்கள். சந்தர்ப்பவசத்தினால் ராமநாதன் தன் இன்ப வாழ்க்கையை இழந்து நிற்பது துரதிர்ஷ்டவசமானதாகும். வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும், நாம் காரணம் தேட முடியாது என்பதற்கு ராமநாதனின் வாழ்க்கை ஒர் உதாரணமாகும்.

சமூக அமைப்பை ஓட்டி, யார் மீதும் பழிவாங்கல் நேராமல் கதை எழுத முற்பட்டால் அக்கதைகள் ஜீவனர்றுப் போகின்றன. மேலோட்டமான கதைக்கருக்கள் உள்ளத்தைச் சுன்றி இழுப்பதில்லை. பிரச்சினைகள் தோன்றாவிட்டால் நியாயம் வெளிவருவதில்லை. இந்நிலையில், தவறுகள் சிலவேளை தர்மங்களாகவும் நிற்கின்றன. இது சமூக அமைப்பை ஊடுருவி நிற்கும் ஒரு வெட்டு முகம். அத்தோற்றத்தின் வெளிப்பாடுகள், செளஜன்யமாக அமையவில்லையென்றால் அதற்காக ஒரு எழுத்தாளனாகிய நான் எதுவும் செய்ய முடியாது. வாழ்வின் நிலை நினைவுகளைச் சித்தரித்து அதனை உங்கள்முன் வைப்பது என் கடமை. அதைத்தான்

நான் இங்கு செய்கின்றேன். இதன் பெறுபேறு தனிமனித சபலங்களின் வெளிப்பாடாக அமையலாம். அதனைச் சமூகம் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்பது என் கருத்து. சபலங்கள் அல்லது இயற்கையின் உந்தல்கள் தனி மனிதனைச் சேர்ந்ததாகவே அமையும். அதனை நாம் மன்னித்து விடவேண்டும்.

அன்பகம்

அன்பின்,

அக்கறைப்பற்று.

அ.ஸ். அப்துஸ்ஸமது

25. 10. 1997

நன் றி

இந்நாவலை வெளியிட்டுத்தவிய கல்முனை இல்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணிப்பகப் பணிப்பாளர், அல்ஹாஜ் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், M.A., அவர்களுக்கும்.

இந்நூல் வெளிவருவதில் பெரிதும் உதவி செய்த கல்லூரிள்ளைத் தமிழ்மன்ற நிறுவனர் சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா, B.A. LL.B., அவர்களுக்கும்.

1987ம் ஆண்டு இந்நாவல் தினகரனில் வெளிவருவதற்குப் பேருதவியாக இருந்த அதன் உதவி ஆசிரியர் சித்தீக் காரியப்பர் அவர்களுக்கும்,

முகப்போவியத்தை அழிக்க வரைந்துதவிய கலா பூஷணம் எம். ஏ. அப்துற்றலாக் அவர்களுக்கும், நூலை வடிவமைத்து அச்சிட்டு உதவிய திரு வே. கருணாநிதி அவர்களுக்கும்என் இதயழூர்வமான நன்றி அறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அ.ஸ். அப்துஸ்ஸமது

வெளியீட்டுரை

பன்னாலாசிரியர் அ.ஸ. அப்துல் ஸமது அவர்களுடைய “தர்மங்களாகும் தவறுகள்” எனும் நாவலை இல்லாமிய நால் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் பதினாறாவது நூலாகப் பிரசுரிப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறோம். பனிமலர், கனவுப்பூக்கள் ஆகிய அவரது நாவல்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன.

அக்கரைப்பற்றின் உலமாக்கள் பரம்பரையில் பிறந்த அப்துல் ஸலாம் ஆலிம் அப்துல் ஸமது அவர்களது இந்நாவலின் கருப்பொருள், இன்றைய காலகட்டத்திற்கு மிகப் பொருத்தமானதாகும். இலங்கை சுதந் திரம் பெற்று ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா, 1998ல் பெப்ரவரி மாதம் 4ம் திகதி மிக விமரிசையாக நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள், நாடளாவிய ரீதியில் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வரை நூற்றாண்டுக் காலத்துள், இந்நாட்டு மக்களிடையேயான இன, மத நல்லுறவுகள் முகிழ்த்து, முதிர்ச்சி அடைந்து மணம் பரப்புகின்றனவா என்பதைப் பார்க்கும் பொழுது கவலையே ஏற்படுகின்றது. இனங்களுக்கிடையே ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த இணக்கம் இன்றில்லை. நாட்டு மக்களிடையேயான அந்தியோன்ய உறவுகள், குறைந்து கொண்டு போகின்றன. இந்திலைமையினை நீக்கி ‘எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்களே, என்றும் சௌஜன்யமாக வாழ்வோம்’ எனும் குரல் இன்று ஒவிக்கத் தொடங்கி மிருக்கிறது. இதற்கான பங்களிப்பினை இலக்கிய ஆக்கங்களும் வழங்க முடியும்.

“தர்மங்களாகும் தவறுகள்” எனும் இந்நாவலில் வரும் வசந்தாவும் மல்காந்தியும் இன விரிசல்களையும் மீறி, ஒருவரோடொருவர் நட்பியல் புடன் வாழ்விலும் தாழ்விலும் நேசம் மாராத உரிமையோடு வாழும் பாங்கு, இந்நாட்டின் அரசியல் மோதல்களுக்கு ஒரு சவால் விடுவதாகும். இன உணர்வுப் போராட்டங்களை மனப்பூர்வமாக இல்லாதொழிப்பதற்கு இனப்பிரச்சனை ஒரு விவகாரமல்ல என்பதையும்; சமாதான நெறியில் நின்று அப்பேதங்களை இல்லாமல் செய்யலாம் என்பதையுமே ஆசிரியர் மிகக் கரிசனையுடன் குறிப்பிடுகிறார்.

இவை மட்டுமல்லாது, நமது கல்விமுறை பற்றியும், உயர் கல்வி பெறுபவர்கள் கிராமப்புற வாழ்வியலை அறிந்து பணியாற்றுவதன் அவசியத்தையும் இந்நாவல் சித்தரிக்கின்றது.

சுதந்திரம் பெற்று ஜம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இன்று, திருப்தி யில்லாது உள்ள சமூக நிலைப்பாடுகளை எவ்வாறு திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்பதையும் ஆசிரியர் தம் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு இந்நாவலில் குறிப்பிடுகிறார். நாவல் என்பது வெறுமனே வாசித்துவிட்டு வீசிவிடும் ஒன்றல்ல. மானிட ஒழுக்கங்களையும் அபிலாபங்களையும் வரலாறாகச் சித்தரிக்கும் ஒன்றாகும். அதனால், அப்துஸ் ஸமது அவர்களின் இந்நாவலில் ஒரு தேசியத் தன்மையின் வெளிப்பாட்டின் உண்மை விளங்குகிறது.

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம், நன்னோக்கங்கள் பல வற்றைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டதாகும். அந்நிறுவனத்தின் ஸ்தாபகச் செயலாளராக இன்றுவரை இவர் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரும், விசேட பட்டதாரியும், அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையின் நீண்டகாலத் தமிழ் விரிவுரையாளரும், பல இலக்கிய விருதுகளும் பரிசில்களும் பெற்றவருமான அப்துஸ் ஸமது, பல நாவல்களையும், இலக்கிய நூல்களையும், சிறுகதைத் தொகுதி களையும், உரை நூல்களையும், தொகுப்புகளையும் பாடநூல்களையும் வெளியிட்டவராவார். இலங்கையின் நாவல், சிறுகதைத் துறைகளில் முன்னோடியான இவர் ஆற்றியுள்ள பணிகள், இலக்கியப் பரப்பில் இவரது நாமத்தை நிரந்தரமாகப் பதிய வைத்துள்ளன. அத்தகைய ஒருவரின் சிறப்பான நாவலென்றைப் பிரகரிப்பதில், இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

இந்நாவினை அச்சிடுவதில் பெரிதும் துணைபுரிந்த கல்லூரின்னைத் தமிழ்மன்ற நிறுவனரும், எழுத்தாளரும், வெளியீட்டாளருமான அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்களுக்கும், பணியகம் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

அல்ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஜூமில்
தலைவர், இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்

4சி. கெப்பிட்டிபொல மாவட்டதை.

கொழும்பு - 05.

10.11.1997

தர்மங்களாகும் தவறுகள்

இரவு 8.00 மணி. வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் மயான அமைதி நிலவியது. தூரத்தில் மரமொன்றில் இருந்த ஆந்தையொன்று பயங்கரமாக அலறிக் கொண்டிருந்தது. சிறைச்சாலைச் சமையலறைப் பக்கமாக நின்ற நாய்கள் சில, வழக்கம்போல ஊள்ளிட்டுக் குரைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ராமநாதன் அந்தக் கட்டாந்தரையில் நித்திரை வராமல் புரண்டு புரண்டு கொண்டிருந்தான். அந்த அறையில் அவனோடு படுத்துக் கொண்டிருந்த பெர்னான்டோவும், காதரும் ஏதோ சுவாரஸ்யமான கதையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ராமநாதன் நித்திரையின்றி அவஸ்தைப் படுவதைக் கண்ட காதர், “என்னேன: நித்திரை வரவில்லயா? ஊட்டு நென்ப்புகள் வந்திற்றா?” என்று கேட்டான்.

“அப்படி ஒன்டுமில்ல தம்பி; இந்தப் பாய் நிறைய மூட்டைப் பூச்சிகள் கொதிக்குது. தலையணையில் படுத்துப் பழகிய நமக்கு இந்தப் படுக்கையும் பழக வேண்டாமா? அதுதான்...”

“அன்னே, ஓங்களப் பாத்தா ரொம்பப் படிச்சவங்க போல இருக்கீங்க. ஜெயிலரோட் நேத்து நீங்க இங்கிலீஷிலே பேசிக்கிட்டதையும் பார்த்தேன். நீங்க யாரு? என்ன குற்றத்துக்காக சிறைக்கு வந்தீங்க என்டு சொல்லவாமா?” என்று கேள்வித் தொடர் ஒன்றைத் தூக்கிப் போட்டான் பெர்னான்டோ.

“குற்றம் செய்யாதவர்கள் அல்லது குற்றத்தில் சம்பந்தப் படாத வர்கள் யாருமே சிறைக்கு வருவதில்லை. ஆனால் குற்றம் செய்யும் எல்லோருமே சிறைக்கு வருவதும் இல்லை; அவர்களுக்கு நீதி விசாரணையும் இல்லை. அப்படி அவர்களையெல்லாம் விசாரித்துத் தண்டனை வழங்குவதானால், இந்தச் சிறைச்சாலையே இடம் கொள்ளாது

தம்பி. அதுவுமல்லாமல் அவர்கள் செய்யும் குற்றங்களுக்குமுன் நம் குற்ற மெல்லாம் சிறியவைகளாகி நம்மை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி விடு வார்கள்” என்று சிறியதொரு புன்னைக்கையை வரவழைத்துக் கொண்டு கூறினான் ராமநாதன்.

இதைக் கேட்ட காதர். அந்த நள்ளிருளிலே எழும்பிக் குந்திக் கொண்டு உற்சாகமிகுதியால். “அன்னே, நீங்க ரொம்பப் படிச்சவங்கதான் அன்னே. எவ்வளவு ஆழகா உண்மையைக் கூறிற்றீங்க. இஞ்ச பாருங்க, நான் ஒரு றைஸ் மில்லில் வாச்சராகக் கடமையாற்றினேன். அது றைஸ் மில் மட்டுமல்ல, ஒரு பெரிய ஸ்டோர் அங்கு இருக்கிறது. அதுல முற்றாகக் கறுப்புச் சந்தைச் சாமான்கள்தான் இருக்கும். கூட்டுறவுக் கடைகளுக்கு வரும் மாவு, கருவாடு, மாசி மட்டுமல்ல அரசாங்க ஸ்டோர்களுக்கு வருகிற பசளை வகை, பெரிய கம்பனிகள் அனுப்பி வைக்கிற கிருமி நாசினி எண்ணைய் வகைகள் எல்லாம் இங்கே வரும். பிறகு கொழுத்த இலாபம் வைத்து, இவற்றை எல்லாம் விற்றுவிடுவார் என் முதலாளி. தினசரி இரண்டு லொறி அரிசி கொழும்புக்குப் போகும். இவருடைய இந்தத் தொழில்களுக்கெல்லாம் நாங்களும் உடந்தையாக இருந்துதான் கடமை செய்து வந்தோம். ஆனால் அவர் என்ன செய்வார் தெரியுமா? மாத முடிவில் சம்பளம் தரும்போது, நீ ஒருநாள் வேலைக்குப் பிந்தி வந்தாய்; 10ம் தேதி இரண்டு மூடை நெல் குறைந்து போயிற்று. அதுக்கு உன்ட கவனக் குறைவுதான் காரணம்...” இப்பிடி ஏதாவது கூறிச் சம்பளத் தில் இருந்து இருபது முப்பது என்று வெட்டிவிடுவார். கடைசியாகக் கூட்டுறவுக் கடைக்கு வந்த கருவாட்டு லொறி ஒன்றைப் பொலிசார் மில்லுக்குள் வைத்துப் பிடித்து. அதில் முதலாளிக்கு எக்கச்சக்கமான செலவு ஆயிற்று. பொலிசக்கு நான்தான் தகவல் கொடுத்தேன் என்று முதலாளிக்கு ஒரு சந்தேகம். அந்த மாதச் சம்பளமும் தராமல் என்ன வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார் முதலாளி. எங்க வாப்பா, சின்ன வயதில் எங்களவுட்டு மறுஉலகம் போயிற்றார். தம்பிமார் இரண்டுபேர் பள்ளிக் கூடம் போறாங்க தங்கச்சி ஒண்டு குமரா இரிக்கி. நான்தான் எல்லோருக்கும் சோறு போட்டுக்கிட்டிருந்தேன். எனக்குக் கவலையொரு புறம், ஆத்திரம் ஒரு புறம். ஆறு வருஷம் இந்த முதலாளியின் உப்பைத் தின்டு வளர்ந்தது என் குடும்பம். இந்த நிலையில் நான்தான் பொலிசக்குத் தகவல் கொடுத்தேன் என்று முதலாளி குற்றம் சாட்டினதும் எனக்குப் பெரிய வேதனை. நான் மில்லுக்குப் போனேன்.

முதலாளி கோல்ட் லீப் பக்கற்றிலிருந்து சிகரட் ஒன்றை எடுத்துப் புகைத்தார். பக்கத்தில் இருந்த நண்பர் ஒருவர் நாலு தானத்தில் ஏதோ புதிய முதலீடு ஒன்று பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்ட முதலாளி சிகரட்டை என்மீது வீசி எறிந்துவிட்டு. ஆவேசம் வந்தவராக, ‘நீ என்னடா இங்க வந்தாய்?’ என்று கேட்டார்.

நான் மிகப் பணிவுடன், ‘முதலாளி, ஆறு வருடங்கள் உங்கள் மில்லில் நான் உழச்சேன். எந்த மாதமும் எனக்குச் சரியாச் சம்பளம் தரல்ல. பெருநாள்; நல்லநாள் என்று ஒரு நூறு ரூபா அன்பளிப்பும் தரல்ல. இப்ப கடைசி மாதச் சம்பளமும் தராமல், எந்த ஆதாரமுமில்லாமல் என்னை வேலையில் இருந்தும் நிப்பாட்டிற்றீங்க. இதுக்கு எனக்கு நஷ்ட ஈடு தரணும். நீங்க மறுத்தா நான் கோட்டில் வழக்குப் போடப் போறன் என்று கூறினேன். அவ்வளவுதான் முதலாளி ஆத்திரத்துடன் ஓடிவந்து என்னைக் கண்டபடி அறைந்தார். நான் நிதானமிழுந்தேன். செய்வது என்ன என்பதும் மறந்தேன். அவர் அடித்துத் திரும்பினார். அவர் முதுகில் என்கையிலிருந்த கத்தி பாய்ந்தது. மறுகணம் அப்படியே ஓடிப்போய்ப் பொலிசில் சரணடைந்தேன்.

வழக்கு நடந்தது. முதலாளி தரப்பில் பெரிய சட்டத்தரணிக் களைல்லாம் வந்து பேசினார். கத்தியால் குத்தியதை நான் ஓப்புக் கொண்டேன். மூன்று வருடங்கள் மறியல் தீர்ப்பாகியது. முதலாளியின் கடத்தல் வியாபாரங்கள் சமூகமாக நடைபெற்று வருகின்றன. எனக்கு அவர் செய்த அநியாயங்கள் நீரின் மேல் எழுத்தாயிற்று. அவருடைய பணத்துக்கு அவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது. எனது ஏழ்மைக்கு மட்டும் நீதி - தீர்ப்பு - தண்டனை - இத்தியாதி” என்று தன் கதையைக் கூறினான் காதர்.

“காதர், உனக்கு வயது 25 இருக்கலாம். உனக்கு உலகம் புதிது. உலகத்தில் இப்படி எத்தனையோ முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. எனக்கு இப்பொழுது வயது 38. இப்படி எத்தனையோ முரண்பாடுகளைக் கண்டு களைத்துப் போளவன் நான். நான் சிறைக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. இங்கு எல்லோரும் குற்றவாளிகள் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். பொய்யும் புரட்டும் நமக்குள் இல்லை. ஆனால், உலகம் என்னும் பரந்த வெளியில் நஞ்சும், அமுதமும் ஒரே பாத்திரத்தில் இருக்கின்றன. பொய்யும், புரட்டும், கடவுள் பக்தியும் ஒரே நபரிடம் இருக்கின்றன. ஊருக்குப் பெரியவராக இருப்பார். ஆனால் உள்ளத்திலே

காம - குரோத - சேஷ்டைகள் நிறைந்திருக்கும். இவற்றுக்கெல்லாம் விசாரணையுமில்லை; தீர்ப்புமில்லை. உலகம் தன்பாட்டில் சொகுசு நடை போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த உலகத்தில் வேடதாரியாக உலவு வதைவிட. இந்த மறியற்சாலை எவ்வளவோ அமைதி தருகிறது காதர். உலகம் சொல்லுகிற சில சொகுசு இங்கில்லாமல் இருக்கலாம். உலகத்தின் கண்மூன் நாம் குற்றவாளிகள் என்று பிரகடனப்படுத்தலாம். ஆனால் இங்கே பாருங்கள், இந்த அறையுள் நான் ஒரு தமிழன். நீ ஒரு முஸ்லிம், பெர்னான்டோ ஒரு சிங்களவர். மூவரும் எவ்வளவு பந்த பாசத்துடன் இருக்கிறோம். இனக்குரோதம். சமயச்சன்டை. அரசியல் விரோதம் எதுவும் நமக்குள் இல்லை. இந்தச் சிறையில் நான் ஜூந்து வருடங்கள் நிம்மதியாக இருந்தபின், வெளி உலகத்திற்குப் போய் அதன்பிறகு என்ன செய்யப் போகிறேன். எப்படி வாழப் போகிறேன் என்பதே எனக்குள் பிரச்சினை. “சரி பெர்னான்டோ நீ என்ன குற்றத்திற்காகச் சிறைக்கு வந்தாய்? உன் பக்கமாகவாவது ஏதும் நியாயம் இருக்கிறதா? பார்ப் போமே” என்றான் ராமநாதன்.

“அண்ணே எண்ட கத அப்படி ஒண்டும் பெரிசா இல்ல. நான் கொழும்பு பேமண்டில் சின்ன அளவுல் யாவாரம் செய்து வந்தன். கிளாசு, கோப்பை, கத்திவகை, ஊசிவகை இப்படிச் சாமான்கள் வித்து வந்தன். பெண்டாட்டிக்காறனான எனக்கு இந்த யாவாரம் போதவில்லை. தாவி கட்டக்கூட வசதியில்லாமல் பெண்ணை மட்டும் எடுத்து அவளுக்கு அரை வயிறும் கால் வயிறுமாகச் சோறுபோட்டுக் கொண்டு வந்தன். அவளுடைய கழுத்து வெறுமனே இருப்பது எனக்கு மிச்சம் வருத்தமா இருந்தது. நானும் ஒரு கணவனா? எண்டு எனக்கே என்னோட கோவம். இந்த நிலையில் பேமண்டில் யாரும் யாவாரம் செய்யப்படாதென்டு கொழும்பு முளிசிபல்டி ஒரு சட்டம் போட்டது. பொவிசார் எங்களை யெல்லாம் தூரத்தி விட்டார்கள். மாதக் கணக்கில் தொழில் இல்லாமல் திரிந்தேன். பின்னர் ஒரு நன்பர் தொழில் ஒண்ட சொல்லித் தந்தான். மனிசன் கோயில்ல திருடிக் கடவுளின் சாபத்தைப் பெறுகிறான். அரசாங்கத்தில் திருடி அரசாங்கத்தையே மோசடி செய்கிறான். பொது ஸ்தாபனங்கள் திருடிப் பொதுமக்களுக்கு நஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறான். நான் அப்படிப் பிழை ஒண்டும் செய்யல்ல. ஆமர் ஸ்டெட்டில், நின்று கொண்டு பஸ்லில் ஏறி அங்கால மருதானை இங்கால கொச்சிக்கடை வரைப் போவேன். நெரிசலில், எனக்கு வேண்டிய தொகையைப் பிக் பக்கட் செய்வேன்.

ஒருநாள் பஸ்லில் ஒரு இளம் யுவதியும், அவனோடு ஒரு வாலி பனும் வந்து கொண்டிருந்தனர். அநேகமாகக் கணவன் மனைவியாகத் தான் இருக்கவேண்டும். கழுத்தில் நல்லதொரு நெக்லஸ் கிடந்தது. உற்றுப் பார்த்தேன். என் பெண்டாட்டியின் நெடிய வெறுங்கழுத்து என்னைப் பார்த்து ஏனான்மாகச் சிரித்தது. இந்தச் சவாலை நான் சமாளிக்க வேண் டாமா? ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். சன்னெரிசிலில் அவள் அப்படியே துவண்டு போய் நின்றாள். நான் கையிலிருந்த கத்தரிக்கோலால் அவளது நெக்லஸை மெள்ளாக கத்தரித்து எடுத்துக் கொண்டு, நெக்லஸை விட்டுப் பாய்ந்திறங்கி கிறான்பால் ரோட் பக்கமாக ஓடினேன். ‘ஜேயோ என்ற நெக்லஸ்’ என்று அவள் கத்தினாள். பஸ் அடுத்த ஹோல்டில்தான் நின்றது. என்ற கெட்ட காலம் சந்தியில் நின்ற பொலிஸ்காரர் இருவர் என்னை வசமாகப் பிடித்துக் கொண்டனர். கத்தரிக்கோலால் ஒரு பொலிசைக் குத்தினேன். எனினும் மற்றவர் என்னை மடக்கிப் பிடித்துவிட்டார்.

இனி என்ன? கோர்ட்டில் கூண்டுக்குள் நின்றேன். நெக்லஸத் திருடன குற்றத்திற்காகவும், பொலிசைத் தாக்கினதற்காகவும் மூன்று வருடம் சிறைவாசம் கிடைத்தது. என் மனைவிக்கு நெக்லஸ் அனிந்து பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். இன்று அவள் வயிற்றுக்குச் சோறுமின்றிப் பட்டினி கிடக்கின்றாள். இதுதான் எனக்குள்ள கவலை.” கதையை முடித்தான் பெர்னாண்டோ.

“அன்னே ராமநாதன், உங்கட கதையையும் கூறுங்க கேப்பம்” என்றான் காதர்.

“என்ற கதை ரொம்பப் பெரிசு, இப்படிக் கூறுமுடியாது. அதுக்கு எத்தனையோ நாள் வேணும். உங்களுக்கு ஆயிரத்தி ஒர் இரவு என்ற அறபு நாட்டுக்கதை தெரியுமா?” என்றான் ராமநாதன்.

“எனக்கி அந்தரே கதை தெரியும்” என்றான் பெர்னாண்டோ.

“எனக்குத் தென்னாவிராமன் கதை தெரியும்” என்றான் காதர்.

“அப்படித்தான் ‘அறபுநாட்டு ஆயிரத்து ஒர் இரவுகள்’ என்ற ஒரு கதை உண்டு. உண்மையில் இது பாரசீகத்துக் கதைகளே!

தன் மனைவியின் கற்பற்ற நடத்தையில் வெறுப்புக் கொண்ட பாரசீக மன்னன் ஷாரியர், ஒவ்வோர் இரவும் ஒவ்வோர் பெண்ணைத் தன்

மாளிகைக்கு வரவழைத்து அவளோடு இன்பம் துய்த்துவிட்டு விடியற் காலையில் அவளைக் கொன்றுவிடுவான்.

ஓருநாள் அந்த நாட்டு மந்திரியின் மகள் ‘ராஜாத்’ என்னும் மங்கையின் முறை வந்தது. அவள் மிகுந்த புத்திசாலி. அரசனுடைய கதை கேட்கும் விருப்பைத் தெரிந்து கொண்ட அவள் ‘மன்னரே! நான் உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லட்டுமா?’ என்றாள். அவள் கதை சொல்லத் தொடங்கி விடியற்காலையில் சுவாரஸ்யமான ஒரு கட்டடத்தில் நிறுத்தினாள். ‘மீதியை மறு இரவில் சொல்’ என்றாள் மன்னன். இப்படி 1001 இரவுகள் கதை நீடித்தது. அவளுக்கு ஒரு ஆண்மகவும் பிறந்தது. இறுதியில் மன்னன் மனம் மாறிப் பெண்களைக் கொல்லும் வழக்கத்தைக் கைவிட்டான். அப்படி என்னுடைய கதையும் நீளமானது. ஒவ்வொரு இரவும் ஒவ்வொரு கட்டமாகச் சொல்கிறேன். கடைசியில் நீங்களே எனது பக்கம் நியாயம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்று கூறுங்கள், சரி இப்பநேரமாகுது. தூங்குங்கள்” என்று கூறித் தானும் மறுபக்கமாகப் புரண்டு படுத்தான் ராமநாதன்.

ராமநாதன் சிறைக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. அதனிடையே ஜெயிலர், சக கைதிகள் மத்தியில் நல்லதொரு அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான். படித்தவன், நல்லவன், ஏதோ விதி வசத்தால் சிறைக்கு வந்துவிட்டான் என்று எல்லோரும் கருதினர். ராமநாதன் கயிற்றுத் தொழிற்சாலையில் கயிறு திரிக்கும் இயந்திரத்தில் வேலை செய்து வந்தான். அத்தோடு கைதிகள் தினசரி செய்யும் வேலைகள். திரிக்கும் கயிற்றுக் கணக்குகள் எல்லாவற்றையும் இவனே மேற்பார்வை செய்தும் வந்தான். சிறைச்சாலையில் கொடுக்கும் சாப்பாட்டை மிகப் பொறுமையோடு சாப்பிடுவான். ஒரு நாள் பெர்னாண்டோ, “அன்னே ராமநாதன், இந்த சாம்பல் வாழைக்காய்ச் சொதியை எந்நாளும் போட்டுத் தொலைக்கிராப்களே, வேறு மரக்கறியே கிடைக்காமலா?” என்று கேட்டான். அதற்கு ராமநாதன் “எனக்கு முன்னே சிறைக்கு வந்த உனக்கு இது விளங்கவில்லையா பெர்னாண்டோ. நீ ஆம்பிளை, அதுவும் பெண்டாட்டிக்காரன் இல்லையா? உனக்குப் பெண்டாட்டியின் நினைவும், உனர்வும் வராமவிருக்கத்தான் தினசரி இந்த சாம்பல் வாழைக்காய் சொதி போடுகிறார்கள். அத்தோடு புளியும் கூடுதலாகச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள்” என்றதும் பெர்னாண்டோ சிரித்துக் கொண்டான்.

அன்று ஒரு மாதத்தின் முதலாம் தேதி. சிறைச்சாலைக் கடையை அன்றுமுதல் மூன்று நாட்கள் திறந்து வைப்பார்கள். ஓவ்வொரு கைதிக்கும் அவர்கள் வேலை செய்த கூலியின் கணக்கில் 25 ரூபாவுக்கு ஒரு டிக்கற் கொடுப்பார்கள். சிகரட், பீடி, டெர்பி, பிஸ்கட், வாழைப்பழம், பாண், இத்தி யாதிச் சாமான்கள் அங்கு கிடைக்கும். கைதிகள் விரும்பிய சாமான்களை அந்த 25 ரூபாவுக்கும் வாங்கிக் கொள்வார்கள். இனி அடுத்த மாதந்தான் அந்தக்கடை.

ராமநாதன் தன் டிக்கற்றுக்கு பீடி, சிகரட், பிஸ்கட் எல்லாவற்றையும் வாங்கி வந்து காதருக்கும், பெர்னான்டோவுக்கும் கொடுத்தான்.

காதருக்கு வியப்புத் தாங்கவில்லை. “அன்னே இதொன்றும் உள்கு வேணாமா? ஒரு வாரம் நிம்மதியா சாப்பாட்டுக்கு இரன், அன்னே” என்று அங்கலாய்த்தான்.

“காதர் உங்களைவிட நான் வேறுபட்ட வாழ்க்கை நடத்தியவன். இந்த பிஸ்கட், கேக் வகையெல்லாம் சாப்பிட்டு முடிச்சிற்றன். சிகரட் பத்தும் வழக்கம் எனக்கில்லை. ஆதலால் இவை எல்லாவற்றையும் நீங்க இரண்டு பேருமே கொண்டுபோய்த் தின்னுங்க. நான் சிறைச்சாலையில் கொடுக்கிறாங்களே காலை ஆறுமணிக்கு ஆறுவுன்ஸ் பாண், அத்தோடு சம்பல், மத்தியானம் கிடைக்கும் சாம்பல் வாழைக்காய் சொதி. மாட்டு இறைச்சிக் கறியுடன் சோறு, பின்னேரம் 5.30க்குக் கிடைக்கும் இரவுச் சாப்பாடு இவற்றுக்கு என்னைப் பழக்கிக் கொள்கிறேன். மனிதன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதே ஆத்மசித்தி என்பார்கள். அதற் காகத்தான் மதங்கள் விரதம், வணக்கம் என்றெல்லாம் வற்புறுத்துகின்றன. சிறையும் ஒரு அனுஷ்டானம்தான். அதற்கேற்ப நம்மைப் பழக்கிக் கொள்வது ஒரு வெற்றிகரமான வாழ்வு.”

பெர்னான்டோவும், காதரும் ராமநாதனை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சரியாக 12.00 மணி. மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கான மணி அடித்தது. மூவரும் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றனர்.

2

ராமநாதனின் கதையைக் கேட்க முடியாமல் சில நாட்கள் கழிந்தன. ஆனால் காதரும், பெர்னாண்டோவும் கதையைக் கூறும்படி விடாப் பிடியாக நின்றனர். அன்றிரவு சாப்பிட்டுவிட்டு மூவரும் தங்கள் அறைக் குச் சென்றனர். ஜெயிலர் வந்து மூவரும் சரியா என்று ஒருமுறை பார்த்து விட்டு கதவைச் சாத்தி பூட்டைப் போட்டு ஒருமுறை இழுத்துப் பார்த்து விட்டுச் சென்றான்.

“கதையைத் தொடங்குங்கண்ணே” என்றான் காதர். பெர்னாண்டோ வும் தலையை அடைத்து, பீடி ஒன்றைப் புகைத்துக் கொண்டு கதையைக் கேட்க ஆயத்தமானான். ராமநாதன் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்:

“நான் எனது ஆரம்பக் கல்வியையும், க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பை யும் எனது சொந்த ஊரான கல்முனையில் முடித்துக் கொண்டேன். இருபத்திரண்டாவது வயதில் சர்வகலாசாலைக்கு தெரிவானேன். களனி வித்தியாலங்கார சர்வகலாசாலைக்கு நான் சென்றபோது அந்த குழல், அனுபவங்கள் எல்லாமே எனக்குப் புதிதாக இருந்தன. முதலாம் வருடம் புத்தகம், வகுப்பு, வாசிகசாலை என்று கழிந்தது. இரண்டாம் ஆண்டு ஆங்கிலத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்க வசதி கிடைத்தது. அந்த வகுப்பில்தான் மல்காந்தி என்ற சிங்களப் பெண்ணைச் சந்தித்தேன்.

மல்காந்தி ஒரு நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். ரொம்பப் பண்பும், மரியாதையும் உள்ளவள். கவர்ச்சிகரமான தோற்றமும், சுபாவங்களும் நிறைந்தவள். அவளுடன் நானே உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். அவளுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதில் எனக்கு ஒரு பிரேமை. வகுப் பில்லாத வேளைகளில் மரங்களின் கீழ் கிடக்கும் ஆசனங்களில் இருந்து விருப்பம் போல் கதைத்துப் பொழுதை இன்பமாக்கிக் கொள்வோம். ஒன்றாக வகுப்புக்குப் போவோம். இப்படி நாட்கள் இனிமையாகக்

கழிந்தன. சர்வகலாசாலையில் இப்படியான உறவுகளுக்கெல்லாம் அர்த்தம் கொடுப்பதில்லை. ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் ஒரு கேரள பிரண்டும், ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஒரு போய் பிரண்டும் இருப்பது ஒரு சாதாரண விஷயம். இதற்குக் காதல் என்றோ கல்யாணம் என்றோ அர்த்தமில்லை. சிலவேளை அது காதலாயும் கவியாணமாகவும் முடிவுதும் உண்டு. நானும் மல்காந்தியும் முன்கூறிய நட்பு நிலையில்தான் பழகினோம்.

மல்காந்தி அவளுடைய மீட்டுக்குகூட என்னை அழைத்துச் சென்றாள். அவளுடைய அப்பா ஒரு கல்லூரியில் அதிபர். அவளுடைய அண்ணன் பேங்கில் வேலை செய்கிறார். எல்லோரும் என்னை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். மறுநாள் இருவருமாக சர்வகலாசாலைக்கு வந்தோம்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் புராண இதிகாசக் கதைகள் இடம்பெறுவது போல ஆங்கில இலக்கியங்களில் ரோமானிய வரலாறுகள்தான் பெரும் பாலும் இடம்பெறும். இந்த முறையில் இலங்கை வரலாறுகள் மகாவம்சம், தீபவம்சம் என்ற காவியங்களாக உருவாகியிருப்பது ஆங்கில இலக்கியங்களோடு ஒப்பு நோக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று எங்கள் புரோபாஸர் பெருமையோடு குறிப்பிடுவார். இலங்கை வரலாறுகள் ஆங்கில இலக்கியங்களாகவும் அமையவேண்டும் என்பது எங்கள் பேராசிரியரின் விருப்பம். எனவே அனுராதபுரம், சிகிரிய, தம்புல்ல, பொலநறுவ முதலாம் புராதன நகரங்களைப் பார்வையிட்டு அதன் வரலாறுகளை ஒவ்வொரு வரும் கவிதையாகவும், சிறுகதையாகவும், நாவல்களாகவும் வடித்துத்தர விரும்பினார். இதற்காக முதலில் அனுராத புரத்திற்குச் செல்வதாகத் தீர்மானித்தோம்.

எங்கள் வகுப்பிற்களவாக மினிபஸ் ஒன்று ஆயத்தமாயிற்று. எல்லோரும் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டனர். நானும் மல்காந்தியும் சற்றுப் பிந்திவிட்டோம். கடைசியாக நாங்கள் இருவரும் பஸ்ஸில் ஏறினோம். பஸ்ஸின் முன்பகுதியில் இரட்டை ஆசனம் ஒன்றில் ராமநாதனுக்கும் மல்காந்திக்குமாக ஒதுக்கப்பட்டது என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. எங்களைக் கண்டதும் அனைவரும் கைகொட்டி வரவேற்றனர். நாங்களும் நன்றி என்று கூறித் தலையை அசைத்தபடி. ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். அங்கு எழுந்த சிரிப்பொலி அடங்க வெகு நேரமாயிற்று. பஸ்ஸாம் புறப்பட்டது. மாணவர்களின் ஆங்கில இசையும் ஆரம்பித்தது.

பகல் பதினொரு மணிக்கு பஸ் அனுராதபுரம் சென்றடைந்தது. முதலில், இலங்கையில் பெளத்த சமயத்தின் வருகையை ஆதாரப் பூர்வமாக நிறுவி நிற்கும் வெள்ளரசு மரத்தை அடைந்தோம். கிளைகள் விட்டுப் பின்னிப் படர்ந்து கம்பீரமாகத் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மரத்தை இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்களின் முன் சங்கமித்தை என்ற பெளத்த பிக்குணி ஒருவர் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவந்து நாட்டினாள் என்பதை புத்திபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்வது வியப்பான உண்மை. போதிமாதவன் அதன்கீழ், தவமிருந்து அருள்பாலிப்பது போல ஒரு பிரமை. மனித வாழ்வின் எத்தனை தலைமுறைகளை இம்மரம் கண்டிருக்கிறது. சங்கமித்தை முதல், இப்பொழுது அதன் கீழ் மோனத் தவத்தில் வீற்றிருக்கும் பிக்குணிமார் வரை எத்தனை பேரின் பக்தி அனுபவங்களை அது பார்த்திருக்கிறது. நாங்களும் உணர்ச்சிப் பூர்வமான அனுபவத்தோடு கைகூப்பி அம்மரத்தினைத் தொழுதோம். மிதந்துவரும் தென்றவில் அதன் இலைகள் கலகலவெனச் சப்தம் செய்து எங்கள் மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கூறிற்று.

சற்றுத்தாரம் நடந்தோம். ஆயிரம்கால் மண்டபம் வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அம்மண்டபத்தில் ஒரு சில தூண்களே இருக்கின்றன. ஏனையவை காலவெள்ளத்தில் அழிந்து போயின. இலங்காபுரியின் சரித்திர நாயகன் என்று கூறத்தகுந்த காமினி மன்னனின் மந்திரலோசனை மண்டபம்: அன்று எவ்வளவு பொலிவும் பெருமையும் பெற்றிருக்கும். மண்டபத்தின் ஏறுபடியான சந்திரவட்டக் கல்லில் மிதிப்பதற்கே எவ்வளவு கெடுபிடிகள். காவலாளர்கள், அனுமதிச் சீட்டுகள் இத்தியாதி: ஆனால் இன்று பேய் ஓணான்கள் சில சிற்ப வேலைப்பாடுமைந்த அந்தத் தூண்களில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. சரித்திரங்கள் எப்படிப் பொய்யாகின்றன. மனித வாழ்வின் விசித்திர அனுபவங்கள் எப்படிப் போலியாகப் போகின்றன என்பதை அந்த ஆயிரம்கால் மண்டபம் எங்களுக்குத் தத்ருபமாகச் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் பேராசிரியர் ஒரு குறிப்புக் கூறினார் - “இலங்கை வரலாற்றில், அனுராதபுரக் காலம் பொற்காலமாகும். இந்தப் பொற்காலத்தின் நாயகன் காமினி மன்னன். இவன் சிறு வயது முதலே இலங்கை சுயாதின ஆதிபத்தியம் உடையதாக விளங்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். அதற்காகப் போராடி வந்தான். தன் தகப்பனுடனும் தர்க்கித்திருக்கிறான். சோழ அரசனான எல்லாளன் அனுராதபுரத்தை ஆளும் போது அவனை

எதிர்த்துப் போரிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவனுக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் இந்திய சரித்திராசிரியர்கள் இவனைத் ‘துட்டன்’ என்றும் துட்டகாமினி என்றும் குறிப்பிட்டனர். இவனுடைய சுயாதீன் வேட்கைக்கு இப்படி அபவாதமான ஒரு பெயர் அமையக்கூடாது. அவன் போரில் இறந்த எல்லாள மன்னனை இராஜ மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்தான். அந்த வழியால் செல்பவர்கள் எல்லாளனுடைய சமாதிக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்று விதித்தான். இவ்வளவு தூரம் மனிதப் பண்புள்ள காமினியை வரலாற்றாசிரியர் துட்டன் என்று குறிப்பிட்டது பெரும் தவறான செயலாகும். அவனது ஆட்சிமன்றமான அழகிய ஆயிரங்கால மண்டபம் இது. தொடர்ந்து ரூவான்வெலிசய, மிரிச வேதியை மகா விகாரை போன்றவற்றையும் நீங்கள் காணலாம். சிவன் கோயில் ஒன்றையும் நீங்கள் காணலாம். சிவன்கோயில் தமிழ்ருடைய ஆட்சி இங்கிருந்ததை நினைவுட்ட. ஏனையைவெய்ல்லாம். காமினி மன்னனின் வெற்றிச் சின்னங்களாக விளங்குகின்றன. இவையெல்லாம் உங்களுடைய கற்பனை யைத் தூண்ட, ஆய்வு பூர்வமான சிறந்த சிருஷ்டிகளை நீங்கள் படைக்கலாம்” என்று கூறினார் பேராசிரியர்.

பேராசிரியர் விளக்கம் தர எல்லாவற்றையும் கூறிப் பார்த்தோம். இங்கு இராத் தங்கலை வைத்துக்கொண்டு, மறுநாள் சர்வகலாசாலைக்குத் திரும்பினோம்.

○○○

அன்று தமிழ் கலா மன்றத்தின் வருடாந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது. புதுவருட உத்தியோகஸ்தர் தெரிவு முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. நானும் போயிருந்தேன். ஒருவர் என்னைத் தமிழ் கலா மன்றத்தின் தலைவராகப் பிரேரித்தார். இன்னொருவர் செல்வி வசந்தா கோபால கிருஷ்ணனைத் தலைவியாகப் பிரேரித்தார். இரண்டு பிரேரணைகளும் அனுமதிக்கப்பட்டது. பலத்த போட்டியொன்றை எல்லாரும் எதிர் பார்த்தனர். கூட்டத்திற்கு பெருந்தலைவராக வீற்றிருந்த தமிழ் பேராசிரியர் தனஞ்செயராஜ சிங்கம் போட்டியின் சுவாரஸ்யமான கட்டத்தைப் பார்த்து மெல்ல நகைத்துக் கொண்டார்.

நான் எழுந்து “நான் இங்கிலிஷ் பெகால்டியைச் சேர்ந்தவன். செல்வி வசந்தா தமிழ் சிறப்புப்பாடம் செய்கின்றவர். அவர்தான் தமிழ்க் கலா மன்றத்தின் தலைவராக இருக்க சிறப்புத் தகுதி பெற்றவர். நானும்

அவரையே ஆதரிக்கின்றேன். ஆதலால் நான் போட்டியினின்று. விலகிக் கொள்கின்றேன்” என்று கூறினேன். சற்று நேர அமைதிக்குப் பிறகு. சபையினர் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். வேறு யாரும் போட்டிக்கு வரவில்லை. செல்வி வசந்தா அந்த ஆண்டின் தமிழ் கலா மன்றத்தின் தலைவியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். முதலில் நானே அவரைக் கைகுவித்து வணங்கிப் பாராட்டினேன்.

வசந்தா தலைவியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதற்கு அவர் தமிழ் சிறப்பு நெறியில் கற்பவர் என்பது மட்டும் காரணமல்ல. அவரை யாரும் எதிர்த்து நிற்க இயலாத மற்றோர் காரணமும் உண்டு. அவர் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஓர் அழகி. மிகச் சுறுசுறுப்பானவர். அவருடைய கண் சழற்சிக்கு முன் எதிர்த்து நிற்க மற்றவர்களுக்கு ஓர் அச்சம். ஆதலால் அவருடைய தலைமையை ஏற்று அவருடைய கண் வீச்சின் சழற்சியிலே இன்பம் காண அனைவரும் விரும்பினர்.

பேராசிரியர் தனஞ்செயராஜசிங்கம் பேசுகையில் “சென்ற வருடம் இங்கு நடைபெற்ற நடனமொன்றில் செல்வி வசந்தா தமிழ்த் தாயாக நடித்தார். இவர் தமிழை ஆளப்பிறந்தவர் என்று அன்றே நான் நினைத் தேன். இன்று தமிழ் மன்றத்தை ஆள வந்திருக்கின்றார். பெண்மைக்கும் தெய்வீக அந்தஸ்துக் கொடுத்தது இந்து சமயம். அன்னை பராசக்தி வழிபாடு அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு இந்த இளம் வாலிப்பர்களால் இனி வசந்தம் நிகழப் போகிறது. வாழ்க தமிழ்; வாழ்க வசந்தா” என்று கூறிமுடிக்க அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் குரல் எழுப்பிக் கரகோஷம் செய்தனர்.

வசந்தா நல்ல மாநிறம். வாளிப்பான உடற்கட்டு, எப்பொழுதும் சிரித்த முகம். சுறுசுறுப்பான செயற்பாடுகள். இத்தியாதித் தன்மைகள் வாய்ந்தவள். இவை எல்லாவற்றையும் விடப் பரிவும். ஆண்களிடம் அடங்கிப் பேசும் பண்பும் அவளிடமுள்ள சிறப்பம் சங்களாக இருந்தன். வசந்தாவிடம் பழக யாருமே விரும்புவார்கள். நானும் அதற்கு விதி விலக்கல்ல. ஆனால் நான் ஆங்கில பெகால்டி. ஏனைய மாணவர்களோடு பழகும் வாய்ப்புக் குறைவு. வகுப்பும் வாசிகசாலையுமாக நாளெல்லாம் கழியும். வசந்தாவுடன் இடையிடையே பழகியிருக்கிறேன். மிகப் பெளவியமாக நடந்துகொள்வாள். புரஞும் விழிகள் என்றேனே அது என்னையும் கிறங்கச் செய்திருக்கிறது.

வசந்தா யாழ்ப்பானைப் பரம்பரைதான். ஆனால் மூன்று தலை முறையாக வெள்ளவத்தையிலேதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு யாழ்ப்பானத் தொடர்பே அற்றுப் போயிற்று. ஆனால் வெள்ளவத்தையும் ஒரு குட்டி யாழ்ப்பானம் தானே. கொழும்பு வாழ்க்கைக்குப் பலியாகாமல் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் இணைந்து நடந்து கொள்ளும் பண்பு வெள்ள வத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கு உண்டு. ஆதலால், வசந்தாவும் திரைந்து போகாத பசுப்பாலாக இருந்தாள்.

அந்த வருட இறுதியில் தமிழ்க்கலை மன்றத்தால் ஒரு கலைவிழா ஓழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் நடிப்பதற்கு நடிகர் தேர்வு நடைபெற்றது. எனக்கும் அழைப்பு வந்தது. போயிருந்தேன். ‘தூரத்து உறவு’ என்பது ஒரு முழுநீள நாடகம். அதில் கதாநாயகனாக என்னையே தெரிவு செய்தனர். கதாநாயகி... ஆம் வசந்தா. தவிர்க்க முடியாத தெரிவு. வசந்தா ஒரு சிறந்த நடிகை என்பது மட்டும் இதன் காரணமல்ல. எனக்கு ஏற்ற ஜோடியாகவும் அவளே இருந்தாள். இந்தப் பொருத்தப்பாடு எங்கள் இருவரையும் இணைத்து வைத்தது.

நாடகப் பயிற்சிகள் நடைபெற்றன. ஒரு கட்டத்தில் ‘அத்தான் உங்களைத் தஞ்சம் என்று வந்த என்னை வஞ்சம் செய்து விடாதீர்கள். ஒரு பெண்ணுடைய வாழ்வின் மங்கள விளக்கே ஒரு ஆண்தான். இதனை எந்தப் பெண்ணும் மாற்றிவிட முடியாது’ என்று வசந்தா கூறவேண்டும். இதனைக்கூற அவள் தயங்கினாள். நாடக ஆசிரியரான பேராசிரியர் “என் வசந்தா நீ ராமநாதனை உன்மையாகவே ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், வேறு யாரோ ஒரு ஆடவளை ஏற்றுக்கொண்டு இப்படிக் கூறத்தானே போகிறாய். அதை நிலேஷ்சலாக இப்போது கூறு” என்றார். இதனைக் கேட்ட எல்லோரும் கொல்லேன்று சிரித்தனர்.

நாடகம் அரங்கேற இன்னும் ஒரு வாரம் இருந்தது. ஒரு பத்திரிகை நிருபர் நாடகத்தின் முக்கிய கட்டத்தைப் படம் பிடித்து நாடக தினத்தன்று பிரசுரிக்கப் போவதாக விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றார். நான் வசந்தாவின் முந்தானையைப் பிடித்துக் குறும்பாக இழுக்கின்ற காட்சியொன்றை நிருபர் படம்பிடித்துச் சென்றார்.

நாடகம் நடைபெறும் தினத்தன்றே காலைத் தினசரியில் அந்தப் படம் வெளியாயிற்று. நடிப்பு, தத்ரூபமாக இருப்பதாக எல்லோரும் பாராட்டினர். வெளி நண்பர்களும் நாடகத்தைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும்,

சர்வதீ மண்டபத்தில் வெளியாருக்காக ஒரு ஸ்பெஷல் ஹோ போடும் படியும் சிலர் கேட்டுப் போன் செய்தனர்.

மாலை ஆறு மணிக்கு லெனின் ஹோல் நிரம்பி வழிந்தது. தமிழ் மாணவர்கள் மட்டுமில்லாமல் சிங்கள மாணவர்களும் நிறைய வந்திருந்தனர். உப அத்தியட்சகர் வாழ்த்துரை முடிந்ததும் நாடகம் பரத நாட்டியத் தோடு தொடங்கிற்று. அந்நாட்டியமும் வசந்தாவே ஆடுவதாக அமைந்தது. ரொம்பப் பிரமாதமாக இருந்தது நாட்டியம். சிறுவயதிலிருந்தே ஜெயல்சுமி கந்தையாவிடம் நாட்டியம் பயின்றவர் வசந்தா. எனவே இந்நாட்டியக் காட்சி ஒன்றைப் போட்டு நாடகத்தைக் கம்பீரமாகத் தொடங்கினோம். இந்நாட்டியத்தை கதாநாயகன்(நாள்) பார்த்து அதனால் கவரப்பட்டு அவள் மீது மையல் கொள்வதாக கதை அமைகிறது. நாடகம் முடிந்தது.

இடையிடையே கிடைத்த பாராட்டுகளும், கைதட்டல்களும் நாடகத்தின் வெற்றியைப் பறைசாற்றின. நாடகத்தை நெறிப்படுத்திய பேராசிரியருக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ஒடிவந்து “ராமநாதன் உயிர்த்துடிப்பாக நடித்து விட்டாயப்பா” என்று என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்கினார். உணர்ச்சிவசப்பட்டவராகப் பக்கத்தில் நின்ற வசந்தாவின் கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு “நிமேசனில் சில வசனங்களைக் கூற எவ்வளவோ பிகு பண்ணினாய்: மேடையில் உனது உணர்ச்சி பாவங்களும், அதற்கேற்ற முகவெட்டும் அழுத்தமான பேச்சும் ரொம்பப் பிரமாதம்” என்று கூறியவராக, எல்லா நடிகர்களையும் அழைத்து “நாளை மத்தியானம் உங்கள் அனைவருக்கும் என் வீட்டில் கோழிப் புரியாணி. எல்லோரும் தவறாமல் வந்துவிடுங்கள்” என்றார்.

இந்த நாடகம் வசந்தாவுக்கும் எனக்கும் இடையே ஒருபுது உறவையும் தொடர்பையும் ஏற்படுத்தியது.

3

நாடக அரங்கேற்றத்தின் பின் வசந்தாவுக்கு எனக்கும் நெருக்கமான ஒர் உறவு ஏற்பட்டது. தன்னுடைய வகுப்பு முடிந்த நேரமெல்லாம், வசந்தா எனக்காகக் காத்திருப்பாள். மல்காந்தியும் நானும் வசந்தாவும் ஓன்றாகவே திரிவோம். உரையாடி மகிழ்வோம். சர்வகலாசாலை எல்லைக்குள் மர நிழலில் போடப்பட்டிருக்கும் ஆசனங்களில் எங்கள் பொழுது கழியும். உள்ளக விளையாட்டிடங்கள், வெளியக விளையாட்டிடங்கள், கெண்ணன் எங்கு வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் நாங்கள் காட்சியளிப்போம்.

சர்வகலாசாலையில் அடிக்கடி கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். விரிவுரையாளர்கள் புதிய பாணியிலும் உத்திமுறைகளிலும் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவார்கள். மாணவர்களுடைய ஈடுபாடுகளை சர்வகலாசாலை எல்லைக்குள் நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்பது இதன் ஒரு நோக்கமாகும். அன்றிரவு, சுஜாதா அத்தநாயக்காவின் இசைக்கச்சேரி ஒன்றிருந்தது. மல்காந்தியே மூவருக்குமாக ரிக்கற் எடுத்திருந்தாள்.

கச்சேரி தனிச் சிங்களத்தில் நடைபெற்றது. இடை நடுவே மல்காந்தி, பாடகிக்கு ஒரு துண்டு அனுப்பினாள். துண்டைப் பார்த்த பாடகி, சிரித்துக் கொண்டு ‘ராமநாதனுக்கும் வசந்தாவுக்குமாக’ என்று கூறியபடி மூன்று தமிழ்ப் பாட்டுக்களை இனிமையாகப் பாடினார். எல்லோரும் தமிழ்ப் பாட்டுக்குக் கையடித்து இசைத்தனர். அன்றிரவு வசந்தா, மல்காந்தியுடன் பண்டாரநாயக்கா ஹோஸ்ரவில் படுத்தாள். நான் பட்டிலுந்தியிலுள்ள எனது ஹோஸ்டலுக்கு வந்தேன்.

மறுநாள் வசந்தா ஒரு நீள என்வலப்புடன் என்னைத் தேடி வந்தாள். “என்ன வசந்தா கையில் நீள என்வலப். நாம வெளிக்கிட இன்னும் ஆறு மாதங்கள் இருக்கின்றனவே. அதனிடையே ஏதும் உத்தியோகங்களுக்கு உங்களை புக் பண்ணி இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டேன்.

“என்னை மட்டுமல்ல. உங்களையும் சேர்த்து ‘புக்’ பண்ணத்தான் வந்திருக்கிறேன்” என்று கூறி என்னை மிகக் கவர்ச்சிகரமாகப் பார்த்தபடி சிரித்தாள் வசந்தா. அச்சிரிப்பின் போது அவளுடைய கண்ணங்கள் இரண்டும் குழிவிழுந்த அழகு, யாரையும் மயக்கிவிடத்தான் செய்யும்.

ஒரு பெண் கற்றவளாக இருக்கலாம். பணக்காரியாக இருக்கலாம். கலாவல்லியாக இருக்கலாம். அவளைப் பற்றி ஆண்கள் விசாரிக்கும் போது அழகானவளா என்றுதான் கேட்பார்கள். வசந்தாவிடம் கல்லியும் அழகும் மட்டுமல்ல கலாவன்மையும் அமைந்துள்ளமை அவள் செய்த பாக்கியம்தான்.

வசந்தா கையிலிருந்த என்வலப்பின் கதையைச் சொன்னாள். “இலங்கை வாணோவிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ் பகுதியினர் ஒரு கருத்தரங்குக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள்.”

“என்ன விஷயமாகக் கருத்தரங்கு?” என்றேன் நான்.

“இது நாடக நூற்றாண்டு அல்லவா? கல்லூரி நாடகங்கள் என்ற தலைப்பில் ஒரு கருத்தரங்கை என்னையே நடாத்தும்படியும் கருத்தரங்கீல் மூன்று மாணவர்களைப் பங்குகொள்ளச் செய்யும்படியும் அந்த மூன்று பேரின் பெயர்களை அறிவிக்கும்படியும் கேட்டிருக்கிறார்கள்.”

“சரி சந்தோஷம். நடத்துங்கள். நாங்கள் கேட்டுப் பயன் பெறுவோம்.”

“நாங்கள் மட்டும் நடத்துவதல்ல. அம்மூவரில் நீங்கள்தான் முதலா மவர். ஆங்கிலத்தில் கல்லூரி நாடகங்கள் என்பது பற்றி உங்கள் கருத்து அமையலாம். சரி அப்படியானால் சிங்கள நாடகங்கள் பற்றி மல்காந்தியும் சில கருத்துகளைக் கூறலாமே. அவரையும் போடுங்கள். நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமையும்.”

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மல்காந்தி, “எனக்கு ஆட்சேபணை யில்லை. ஆனால் என்னுடைய தமிழ் உச்சரிப்புகளைக் கேட்டுத் தமிழ் ரசிகர்கள் சிரிப்பார்களே.”

“நோ! நோ! நீங்கள் அதுபற்றி வொரி பண்ணத் தேவையில்லை. கருத்தரங்கிற்கு இன்னும் மூன்று வாரங்கள் இருக்கின்றன. நீங்கள் இருவரும் கேள்வி பதில் முறையில் பேசகூப் பிரதியைத் தயார் செய்து

கொள்ளுங்கள். நானும் வசந்தாவும் சேர்ந்து உங்களுக்குத் தமிழ் பயிற்சி தருகின்றோம்” என்று மல்காந்தியை உற்சாகப்படுத்தினேன் நான்.

“எனது வகுப்பைச் சேர்ந்த ரவீந்திரனையும் சேர்த்துக் கொண்டால் சரி; நிகழ்ச்சி வெகு கச்சிதமாக அமையும்” என்றாள் வசந்தா.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வாளொலி நிலையத்திற்குச் சென்று கருத தரங்கை ஓலிப்பதிவு செய்தோம். ஒரு சிங்கள மாணவியையும் சேர்த்துக் கொண்டது பற்றி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் வெகுவாகப் பாராட்டினார். அதுவுமல்லாமல் தமிழ் நிகழ்ச்சிப் பணிப்பாளரிடம் சென்று அறிமுகம் செய்து மல்காந்தியின் தமிழ் ஆற்றலைப் பேச்கச் சிறப்பைச் சிலாகித்துக் கொண்னார்.

பணிப்பாளர் மல்காந்தியிடம் “இவ்வளவு சரளமாகத் தமிழ் பேச கிறீர்களே, தமிழை எங்கு கற்றுக் கொண்டார்கள்” என்று கேட்டார். அதற்கு மல்காந்தி “நான் ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தில் பிறந்தவன். சிறுவயதில், குழவில் உள்ள முஸ்லிம் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து தமிழ் கற்றுக் கொண்டேன். அது மட்டுமல்ல, என் தாயார் ஜந்தாம் வகுப்பு வரைத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே கற்றவர். அவர் எனக்குப் புத்தகம் ஒன்று வாங்கி எழுத்துகளைக் கற்றுத் தந்தார்.”

இவ்வாறு தான் தமிழ்கற்ற வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறினாள் மல்காந்தி. இதைக் கேட்ட பணிப்பாளர். “பாருங்கள், நீங்களும் உங்கள் அம்மாவும் பரந்த மனப்பான்மையுடன் நடந்திருக்கிறீர்கள். இந்த நாட்டில் இரண்டு மொழிகளைப் பேசுவோர்தான் இருக்கின்றோம். இருசாராரும் மனம் வைத்தால் இரண்டு மொழிகளையும் கற்றுக்கொள்வது சிரமமான காரியமல்ல. ஒருவரை ஒருவர் மதித்து ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து நாம் நடந்து கொண்டால் இந்த மரகதத்தீவு சொர்க்கழுமியாக மாறிவிடும். அதுமட்டுமல்ல. நாலு சமயங்களே இங்கு உண்டு. பெளத் தத்தின் சாத்வீகமும். இந்துவின் சகிப்புத்தன்மையும். இல்லாத்தின் சகோதரத்துவமும். கிறிஸ்தவத்தின் அன்பும் இங்கே பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவையே இந்நாட்டின் மாபெரும் செல்வம். இவற்றை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறி முடித்தார் பணிப்பாளர்.

பட்டப்படிப்பு இறுதிப் பரீட்சைக்கு இன்னும் ஒரு மாதமே இருந்தது. நாங்கள் மூவரும் ஒருவரையொருவர் மறந்தோம். வசந்தாவுடன் அழுர்வ

மாகச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அவளுடைய முகத்தில் ஒர் ஏக்கம். உணர்வு களில் ஒரு சோர்வு. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் ஏதோ கூற முயல்கிறாள். ஆனால் வார்த்தை வெளிவரவில்லை.

“என் வசந்தா சோர்வாக இருக்கிறீர்கள்? அதிகம் படித்துக் களைத்துப் போனீர்களா?” என்று கேட்டேன் நான்.

என்னை-வெகு உருக்கமாக உற்றுப் பார்த்தாள். அப்பார்வையின் பொருள் எதுவென்று புரிந்து கொள்வது கஷ்டமாக இருந்தது. “ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறீர்களா?” என்று கோபமாகக் கேட்டாள்.

“என் மனம் அறிய உங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லை. நான் மறுப்பதற்கும் மறுப்பதற்கும் நம்மிடம் எதுவுமில்லை என்று நம்பு கிறேன்” என்றேன் நான் சற்று வெராக்கியத்துடன்.

“இவ்வளவு காலமும் மனம் கலந்து பழகி. நாம் பிரிய இன்னும் ஒரு மாதமே இருக்கின்றபோது நான் மறுப்பதற்கும், மறுப்பதற்கும் எதுவும் இல்லை என்கிறீர்களே? உங்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கல் மனது. நாம் பிரிவது உங்களுக்குக் கவலையாக இல்லையா?”

“என்ன வசந்தா குழந்தை மாதிரிப் பேசுகிறீர்கள். சேர்வதும், பிரிவதும் உலக இயற்கைதானே. அதற்குத் துயரப்பட்டு என்ன ஆவது. நீங்கள்தான் புறநானுற்றில் கணியன் ழங்குன்றனாரின் பாடலொன்றில் வரும்.

கல்பொருது இரங்கும் மல்லல்பேர் யாற்று
நீர்வழிப் படுஞ்சம் புணை போல் ஆருயிர
முறைவழிப் படுஞ்சம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம்.....

என்று வரும் செய்யளைப் படித்ததில்லையா” என்றேன் நான்.

வசந்தா சிறிய புன்முறுவல் ஒன்றை உதிர்த்தபடி “நீங்கள் நீர்வழி, நான் புணை (மிதப்பு). என் ஆருயிர் அந்த முறை வழியேதான் சென்று கொண்டிருக்கிறது. அதை நீங்கள் உணரவில்லையா ராமநாதன்” என்று மிகத் தாழ்ந்த குரவில் கேட்டாள்.

“பேராற்று நீர் அந்தப் புணையைத் தான் செல்லும் வழியெல்லாம் எடுத்துச் சென்று இறுதியில் அவைக்கழித்துவிடும் வசந்தா” என்றேன் நான்.

“அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அந்த நீர்வழிதான், புணையின் இலட்சியம். அந்தப் புணையை அது எடுத்துச் சென்று அவைக்கழித்து எங்கேனும் கொண்டு ஏறியட்டும்” என்றாள் வசந்தா உறுதியுடன்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவனுடைய அழகிய முகம் வாடி இருந்தது. புரஞ்சும் விழிகளில் ஒரு உணர்ச்சி வேகம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னால் அவனுடைய முகத்தை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை.

“சரி வசந்தா நான் யோசித்துக் கொண்டு வருகிறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் தாருங்கள்” என்று கூறியபடி. இருவரும் பிரிந்தோம்.

○○○

4

அன்று பின்னேரம் வசந்தா மல்காந்தியைச் சந்தித்திருக்கிறாள்.

“என்ன வசந்தா ஏதாவது ரேடியோ புரோகிரமா? அவசரமாக வருகிறீர்கள்” என்று கேட்டாள் மல்காந்தி.

“இது வாழ்க்கைப் புரோகிராம். அந்தப் புரோகிராமில் நீங்களும் பங்கு பற்றுகிறீர்கள். உங்கள் பங்கைச் சரியாகச் செய்யுங்கள் என்று கேட்க வந்திருக்கிறேன்” என்றாள் வசந்தா. “மல் நம் இருவருக்கும் வாழ்க்கைப் போட்டி ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் போட்டியில் ஜெயிப்பது நீங்களா நானா என்று முடிவு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது.”

“வாழ்க்கையைப் போட்டியாக்கி அதில் வெற்றியும் தோல்வியும் பெறத் தேவையில்லை. நாம் அதைச் சமாதானமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள வாம் வசந்தா.”

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு வசந்தா கேட்டாள். “மல்: நீங்கள் ராமநாதனைக் காதலிக்கின்றீர்களா? உங்களுக்குள் ஏதும் பேச்க வார்த்தை நடந்திருக்கின்றதா? இப்படி நேரடியாக நான் கேட்பதற்கு நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

இதைக் கேட்ட மல்காந்தி பதறி எழுந்தவளாக “ஓ வசந்தா. நீங்கள் இவ்வளவு தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டார்கள். நானும் ராமநாதனும் ஓரே வகுப்பில் கற்கிறோம். ஒன்றாகப் பழகுகிறோம், மனந்திறந்து பேச கிறோம். இதைவிட வேறு எந்த உறவும் எந்தப் பேச்க வார்த்தையும் எங்களிடம் இல்லை. நிஷ்களாங்கமான இரு உள்ளங்களின் சந்திப்பே எங்கள் நட்பு” என்று கூறி கண்களை அகலத் திறந்து காட்டினாள் மல்காந்தி.

“சிலவேளை அவர் உங்களை விரும்பினால், அதை அவர் கடைசி வரை மனத்திலேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தால்....”

“மூன்று வருடங்களாக ஒரே வகுப்பில் இருந்து வருகிறோம். எவ்வளவோ கதைக்கிறோம். இதை அவர் ஏன் ஒழித்து வைத்திருக்க வேண்டும்.”

“அதை வெளியிட அவர் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். அல்லது உங்களுடைய வாயினால் அது வரட்டும் என்று அவர் காத்திருக்கலாம்.”

“வீண் கற்பனைகள் செய்கிறீர்கள் வசந்தா. நான் உண்மையில் அவரை விரும்புகிறேன். என்னை அவர் மனமார நேசிக்கிறார். இது தான் உண்மை. இதற்குக் காதல் என்றோ கல்யாணமென்றோ அர்த்தம் கொள்ளத் தேவையில்லை. எங்களைப்போல நூற்றுக்கணக்கான ஜோடிகள் இந்த சர்வகலாசாலையில் இருக்கிறார்கள்.”

“சரி மல், உங்களுடைய இந்த வார்த்தையை நான் உண்மையென நம்புகிறேன். நான் வருகிறேன்” என்று போகப் புறப்பட்டாள் வசந்தா.

“வசந்தா நில்லுங்கள், உண்மையென நீங்கள் நம்புவது மட்டும் போதாது. அதை நான் நிருபித்துக் காட்டவும் வேண்டும். என்கூட வாருங்கள்” என்று அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு போனாள் மல்காந்தி.

அப்போதுதான் நான் வாசிகசாலையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். மூவரும் நேரே கேண்மலூக்குப் போனோம். கைய அருந்திவிட்டு விரைவாக எழுந்து நடந்தோம்.

“ராமநாதன், கிறவுண்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பெஞ்சக்குப் போவோமா?” என்று கேட்டாள் மல்காந்தி.

வசந்தாவை உற்றுப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே “சரி போவோம்” என்றேன் நான். மூவரும் பெஞ்சை நோக்கி நடந்தோம்.

அன்றில் பறவைகள் இரண்டு ஆனந்தக்குரல் எழுப்பியவாறு எங்கள் தலைக்கு மேலால் பறந்து சென்றன. மாலைக் கதிரவளின் தங்க மூலாம் பூசப்பட்ட கதிர்கள் எங்களை ஒளி அபிஷேகம் செய்தன.

மல்காந்தி எதிர் பெஞ்சக்கு மாறி வளமாக இருந்து கொண்டு “ராம்நாத் நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் பிரியும் நாள் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது.”

“உங்கள் பீடிகையை என்னால் விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை மல்,” என்றேன் நான் சற்றுச் சிரித்தவாறு.

“பெண்களின் மனதையே புரிந்து கொள்ள மறுக்கும் உங்களுக்கு இந்தப் பீடிகையும் விளங்கமாட்டாதுதான். பெண்களின் அன்பு அதிகரித்து வரும்போது ஆண்கள் குழந்தையாகி விடுகிறார்கள்.”

“ஆண்களின் அன்பு அதிகரித்து வரும்போது பெண்கள் பேதை களாகி விடுகின்றனர்.” மூவரும் கொல்லெல்று சிரித்தோம்.

“சரி, நீங்கள் இருவரும் என்னை அழைத்து வந்த காரணம்...”

“இந்த சர்வகலாசாலையில் எத்தனையோ இளைஞர்களும் இருக்க நாம் மூவர் மட்டும் நட்புரிமையோடு பழகக் காரணம்?” - மல்.

“மல் உங்களோடு விவாதிக்க முடியாது. வந்த விஷயத்தைக் கூறுங்கள்.”

“விவாதிக்க நான் வரவுமில்லை” என்று கூறியபடி மல்காந்தி எழுந்து... “இந்த அஸ்தமனமான சூரிய சாட்சியாக... நம் தலைக்கு மேல் பறந்து சென்று கொண்டிருக்கும் அன்றில் பறவைகளின் இனிய ஒசை சாட்சியாக, நான் உங்கள் இருவரையும் இணைத்து வைக்கிறேன்” என்று கூறியபடி என் வலக்கரத்தையும் வசந்தாவின் வலக்கரத்தையும் பிடித்து இணைத்து விட்டாள் மல்காந்தி.

வசந்தா தலையைக் குனித்து விட்டாள். நான் எதுவும் பேச்முடியாத கோழையானேன். புரோக்கர் இல்லை. பூமாலை இல்லை. அன்னை தந்தை இல்லை. எங்களை இணைத்து ஆசீர்வதித்தாள் மல்காந்தி.

மல்காந்தி எங்களை இணைத்து விட்டாள். ஆனால் எனது உண்மை நிலை என்ன? வசந்தா என்னிடம் முடிவு கேட்டுத் திரிந்தபோதெல்லாம் நான் அவளை விரும்பாதவன் போல் நடித்தேன். அதேவேளை மல்காந்தியை நான் மனதில் வைத்துக்கொண்டேன். இந்த இரண்டிலும் உண்மை இல்லை. நான் மல்காந்தியை விரும்பியது உண்மைதான்.

அவள் தன் நடத்தையாலும், பண்பாலும் என்னைக் கவர்ந்து விட்டவள். இதன் பொருள் நான் வசந்தாவை விரும்பவில்லை என்பதும் இல்லை. வசந்தாவின் கிறங்கச் செய்யும் அழகிற்கு முன்னால், பாராட்டத் தகுந்த ஆற்றலுக்கு முன்னால் எந்த ஆணும் பணிந்துதான் போவான். நான் அவருக்கு முன்னால் சரணாகதியடைந்தாலும் ஒரு ஆண் என்ற கர்வத்தை விட்டுக் கொடாமல் நின்றேன்.

மற்றோர் பிரச்சினை என் அம்மாவும் அப்பாவும் இந்து சமய சனாதன தர்மங்களில் ஊறிப்போனவர்கள். ஒரு சிங்களப்பெண்ணை நான் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டார்கள். இதனால், மல்காந்தி எனக்கு இனியவளாக இருந்தாலும் நான் அவளைக் கைவிட வேண்டியிருந்தது. எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறி விடு பவை அல்லவே. என் சிக்கலை அறிந்தவள் போல அவளே முன்னின்று எங்களை இணைத்து வைத்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. எனினும், வசந்தாவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு, இவ்வளவு அகன்ற மனப்பான்மையுடன் மல்காந்தி நடந்து கொண்டது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

வசந்தா என்னை விரும்பியவள். அவளது நேசம் ஒன்றுக்காக அவளை நான் என் வாழ்வின் துணைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கிடைத் தமை எனக்கு ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

5

எங்களுடைய பரீட்சைகள் ஒருவாறு சிறப்பாக முடிந்தன. எனினும் நிம்மதியாக வீடு திரும்ப முடியாமல் இருந்தது. புதிய கல்விச் சீர்திருத் தத்தின் லிளைவாக பட்டப்படிப்பை முடித்துக் கொண்ட மாணவர்கள் அடுத்த ஒரு வருடம் கிராம சேவை செய்து ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று உயர்கல்வி அமைச்சு கட்டளையிட்டிருந்தது.

உயர்கல்வி பெற்று சர்வகலாசாலையை விட்டு வெளியேறும் மாணவர்களுக்குக் கீழ் மட்டத்தில் வாழும் மனிதர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள், வாழ்வுப் பிரச்சினைகள், இன்ப துன்பங்கள் பற்றி எதுவும் தெரிவதில்லை. அவர்கள் பின்னர் சி.ஏ.எஸ். உத்தியோகஸ்தர்களாகவோ வேறு உயர் பதவிகளிலோ அமர்ந்துவிட்டால் சாதாரண மக்களுடைய பிரச்சினைகள் புரிவதில்லை. கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய அறிக்கை களையும் குறிப்புகளையும் நம்பி ஒப்பமிட்டு விடுகின்றனர். அதுவுமின்றி அரசாங்கம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை நாட்டின் அபிவிருத்திக்குச் செலவிடும்போது, அவை கிராம மட்டத்தில் சென்றடைவதில்லை. சனத் தொகை அடிப்படையிலும், பெரிய மனிதர்களுடைய செல்வாக்கு முறையிலும் அவை மீண்டும் மீண்டும் பட்டினங்களையும் முன்னேறி வரும் பெரிய கிராமங்களையுமே சென்றடைகின்றன. எனவே இதனை யெல்லாம் புரிந்து கொண்டும் நாம் எவ்வளவு பெரிய உத்தியோகங்களை வகித்து குளிருட்டப்பட்ட அறையில் இருந்துகொண்டு ஒப்பமிடுவார் களாக இருந்தாலும் செயல்பூர்வமான அனுபவங்களைப் பெறாதவிடத்து எங்களது கடமைகள் பயனுள்ள பணிகளாக அமையாது. இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்ற, நாம் கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டும் என்ற அமைச்சின் கட்டளை கூறிற்று. இதன்படி, மாணவர்கள் அனைவரும் சர்வோதய இயக்கத்தின் வழி காட்டலுக்கும், மாணவிகள் எல்லோரும்

மஹில சமித்தியின் வழி காட்டலுக்கும் அமைவாகப் பணியாற்றச் சேர்க் கப்பட்டோம்.

சர்வோதய இயக்கத்தில் பணியாற்றக் கிடைத்தது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்தது. காந்தியடிகள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது முக்கியமாக மனதில் கொண்ட கருத்து, 'கிராமங்கள் விழிப்பும் உயர்வும் அடையாதவிடத்து' பெறப் போகும் சுதந்திரத்தை அவர்கள் அனுபவிக்க முடியாது. அவர்கள் சுதந்திரத்தை அனுபவியாதவிடத்து பெற்ற சுதந்திரம் பயனற்றாக, ஒற்றைக்கால் முடமானவனை ஒக்கும் என்றுகூறி, கிராமராஜ்யம் ஒன்றை அமைக்க முயன்றார். தனது கல்வித் திட்டத்தை 'வர்தா' என்ற கிராமமொன்றில் இருந்து ஆரம்பித்தார். காங்கிரஸின் பெரிய மாநாடுகளை ஆவரங்கால் போன்ற கிராமங்களில் நடத்தினார். தனது தங்குமிடங்களை சிறு கிராமங்களில் அமைத்தார். இந்தக் கிராம ராஜ்ய நோக்கங்களையும் செயல் திட்டங்களையும் ஒழுக்க நெறியையும் உடையது சர்வோதய இயக்கமாகும். எனவே, நான் மனப் பூர்வமாக இவ்வியக்கத்தில் சேர்ந்தேன்.

நம் நாட்டில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு சனத்தொகை கிராமங்களிலேயே இருக்கின்றனர். மொனராகல, பொலன்னறுவை, அனுராதபுரம், வண்ணிப்பிரதேசம் முதலிய இடங்களில் அவர்கள் இரண்டு மூன்று ஏக்கர் காணி அல்லது நான்கைந்து ஏருமை மாடுகளோடு வறுமையும் குடிமையும் நிறைந்த ஒரு வாழ்க்கையை நடாத்துகின்றனர். பெவிவிஷன் காட்சியும், மின்சார விளக்கும் அமெரிக்காவில் இருப்பதாகவே அவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களைத் தற்கால நவீன உலகுக்கு அழைத்து வரவேண்டியது எங்களது பணியாக இருந்தது. நாட்டின் தேசிய நலன்களில் கரிசனை உள்ளவர்களாகவும், அரசு நாட்டின் நலனுக்கு ஆற்றும் சேவையினைப் புரிந்து கொள்பவர்களாகவும் அவர்கள் மாறினால்தான் இந்நாட்டின் சுதந்திரம் பாதுகாப்பானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமையும்.

இதற்கேற்ப நானும் இரண்டு சிங்கள நன்பர்களும் கிழக்கு மாகாணத்தில் கடைசி எல்லையிலுள்ள ஒரு கிராமமான பாணமைக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அது ஒரு சிங்களக் கிராமம் என்றும் பொத்துவிலில் இருந்து பத்து மைலுக்கு அப்பால் உள்ளது என்றும் எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட நாங்கள் மிகச் சிரம சாத்தியத்தோடு பாணமையைச் சென்றடைந்தோம். அதற்கப்பால் உகந்தை

என்ற இடம் இருக்கிறது. அங்கேயுள்ள முருகன் ஆலயம் ஒன்றே அந்த இடம் பிரபல்யம் அடையக் காரணமாகும். அதற்கப்பால் கூழுளை மிருக வனமும், பறவைகளின் சரணாலயமும் இருக்கின்றன. கூழுளை ஆறு, கிழக்கு மாகாணத்தின் எல்லையாகும்.

மூன்று மாத காலம் நாங்கள் இங்கு பணியாற்றி, தொடர்ந்து ஒவ்வொரு மூன்று மாத காலமும் வெவ்வேறு கிராமங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். முதல் மூன்று நாட்களும் பாண்மைக் கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து கிராம சேவகர், உதவி அரசாங்க அதிபர், கோயிலில் உள்ள மத குருமார்கள், பாடசாலை அதிபர்கள், கிராமப் பெரியார்கள் முதலானவர்களைச் சந்தித்தோம். மறுநாள் கிராமப் பெரியார்களைக் கூட்டி ஒரு மாநாடும் நடத்தி அவர்களது பிரச்சினைகளும் தேவைகளும் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டோம். கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து, வசதிகள் என்பனவெல்லாம் அங்கு மிக மோசமான நிலையில் இருந்தாலும் அவர்களுடைய விவசாயத் தேவைகள் பற்றியே பெரிதும் கேட்டனர். குளம் வேண்டும், வாய்க்கால் வடிச்சல் வேண்டும் என்றே கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு கிராமத்தின் பொருளாதாரம் முன்னேறி னால் கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து வசதிகள் தாமே முன்னேறும் என்னும் உண்மையை இவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். இவற்றை நாம் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்கூறி ஆவண செய்வோம் என்று கூறினோம்.

இந்தக் கிராமத்தின் முக்கியமான ஒர் அம்சம் எங்கள் கவளத்தை ஈர்த்துப் பெரிதும் வியப்பூட்டிற்று. சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் சரிக்குச் சரி கலந்து வாழும் ஒரு கிராமம் பாண்மை. உறவுமுறை பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் ஒன்றாக இருந்தன. பாலையால் வருபவர்களின் உடைநடைகளைப் பார்த்து அல்லது பேசும் மொழியினைக் கேட்டு இவர்கள் தமிழர்கள் அல்லது சிங்களவர்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. சிங்களவர் ஒருவர் அருமையான தமிழில் பேசிக் கொண்டு வருவார். தமிழர் ஒருவர் நல்ல சிங்களத்தில் ஒரு பொருளுக்குப் பேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பார். கிராமத்தில் அரைவாசிப்பேர் கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆதலால் பாலையையும் இனத்தை யும் அவர்கள் வேறுவேறாகப் பாராட்டுவதில்லை. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்புதான், அங்கு ஒரு சிங்களப் பாடசாலை தொடர்க்கப்பட்டது. அதன்முன், தமிழ் பாடசாலையிலே தமிழ் மொழியைத்தான் அங்குள்ள சிங்களவர்கள் எல்லாம் கற்றனர்.

அங்கு ஒரு புத்தக்கோயில் இருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் தனியாக ஒரு முருகன் ஆலயமும் இருக்கிறது. அங்கே முருக வள்ளி தெய்வானை சமேததராய் மயிலில் வீற்றிருக்கும் பிரதிரூபமொன்று அழகிய சிலை வடிவமாகக் காட்சி தருகிறது. கோயிலுக்குச் சென்று புத்த பெருமானை வழிபட்டு திரும்பும் ஓவ்வொருவரும் முருகனையும் வணங்கியே செல்வர். ஆதலால் இங்குள்ள கோயிலில் சமய பேதமோ. மொழி வித்தியாசமோ பாராட்டுவதில்லை. பக்கத்தில் உள்ள உகந்தை முருகன் ஆலயத்தின் பிரதம நம்பிக்கையாளர்களாகச் சிங்களவர்களே இருக்கின்றனர். வருடாந்த கோயில் உற்சவங்களை சைவக் குருமார்களை வர வழைத்து அவர்களே நடாத்துகின்றனர்.

கிராமத்தின் பெரியவர்கள் வரிசையில் பெரியதம்பிப் போடியார் ஒருவர். அவர் இட்டது கிராமத்தின் சட்டம். அவர் மனைவியின் பெயர் புஞ்சிமெனிக்கே. அவர்கள் பெற்றதெல்லாம் சிங்களப் பிள்ளைகள். அவர்கள் விவாகபந்தத்தின் மூலம் தமிழ் பெண்களையும் தமிழ் மாப்பிள்ளைமார்களையும் வரிந்து கொண்டனர். இப்பொழுதுள்ள புதிய தலைமுறையினரான சிங்களவர்கள் இந்தக் தமிழ்க்கலப்பை அவ்வளவாக விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. தவிர்க்க முடியாது ஏற்பட்ட இக்கலப்பினை அவர்கள் வெறுப்பது போலக் காட்டிக் கொள்கின்றனர்.

நாங்கள் கிராமத்தில் வேலைகளைச் செய்யத் திட்டமிட்டிருந்தோம். ஆனால், முதலில் அவர்கள் ஆர்வம் கொண்டுள்ள வேலைகளைச் செய்து அவர்களைக் கவர வேண்டியிருந்தது. முதலில் நாவல என்ற வயற் பிரதேசத்தில் ஒரு சிரமதான வேலையை ஒழுங்கு செய்தோம். அங்கு புதர் மணிடப்போய்க் கிடக்கும் ஒரு மைல் நீளமான வாய்க்கால் ஒன்றைத் துப்புரவு செய்தோம். உதவி அரசாங்க அதிபரும் வந்திருந்தார். ஆதலால் நிறைய ஜனங்களும் வந்திருந்தனர். சில சலுககளையும் பழுது பார்த்துக் கொடுத்தோம். அவர்களுக்கு பரம திருப்தி. தொடர்ந்து பாடசாலைக்கு வேலி அடைத்துக் கொடுத்தல். உதவி அரசாங்க அதிபர் காரியாலய வளைவத் துப்புரவு செய்தல் போன்றவற்றைச் செய்தோம்.

கல்விக் கூடங்களில் இருக்க வேண்டிய நூற்றுக் கணக்கான பிள்ளைகள் பாதைகளில் திரிவதைக் கண்டோம். கச்சைக் கட்டுடனும், கிழிந்த சாறனுடனும் அவர்கள் காணப்பட்டனர். அவர்களைக் கண்டு “நீங்கள் ஏன் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை” என்று கேட்டோம்.

“எங்களுக்கு உடுத்திப் போக களிசான், சேர்ட் இல்லை” என்று சொன்னார்கள். விசாரித்துப் பார்த்தபோது அது உண்மையாகவும் இருந்தது. உடனே கிராமத்தில் வசதி படைத்தவர்களிடமெல்லாம் சென்று காக் சேர்த்து உடுப்புகளைத் தைத்துக் கொடுத்து, பாடசாலைக்கு அனுப்பினோம். இந்த முதல் நாள் வைபவத்தில் பிராந்தியக் கல்விப் பணிப் பாலரும் வந்து எங்களை வெகுவாகப் பாராட்டினார். அவர்களுக்குத் தேவையான இலவச புத்தகங்களையும் அவர் வழங்கினார்.

கிராமத்தில் தொற்று நோயும், போஷாக்கு இன்மையும் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தன. வைத்திய அதிகாரிகளை அழைத்து வந்து, அவற்றிற்கான தடுப்பு ஊசிகளைப் போட்டோம். குழந்தைகளுக்குப் பால்மா வழங்கப்பட்டது. வீடு வீடாகச் சென்று சுகாதாரப் பாதுகாப்புப் பற்றி எடுத்துக் கூறினோம்.

மூன்று மாதங்களும் எங்களுக்கு முழு மூச்சான வேலை. ஆனால் கள்ளம் கபடமற்ற அம்மக்களுக்காக அவற்றை மனம் விரும்பிச் செய்தோம். அந்தக் கிராமமே ஒரு புதுப்பொலிவுடன் விளங்கியது. கிராம மக்கள் எங்களுக்கு குரக்கன், சோழம், கச்சான் முதலியவற்றை அன்பளிப்பாக வழங்கினர். அநேகமாக எங்களுடைய இரவுச் சாப்பாடு இவையாகத்தான் இருந்தன. கிராம மக்களுடன் பழகி அவர்களுடைய இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்வது எவ்வளவு இன்பமானது என்பதை நாம் நேரில் அனுபவித்தோம். அடுத்த கிராமத்திற்குச் செல்ல மனமின்றி இன்னும் மூன்று மாதம் பணியாற்றினால் என்ன என்று எங்களுக்குத் தோன்றிற்று.

பாண்மைக் கிராமத்து மக்களோடு ஒன்றியிட்ட காரணத்தால் வசந்தாவையே மறந்து விட்டேன். அவளிடமிருந்து நேற்றும் ஒரு கடிதம் வந்தது. வசந்தா தம் குழுவுடன் களுத்துறையைச் சேர்ந்த பலாந்தை என்னும் கிராமத்தில் பணியாற்றுகிறாள். அது ஒரு மூல்லிம் கிராமம். முந்தூரு குடும்பங்கள் வரை வாழ்கிறார்கள். ஒரு மூல்லிம் தமிழ்மொழிப் பாடசாலை ஒன்றிருக்கின்றது. அங்குதான் வசந்தாவும் குழுவினரும் ‘தங்கல்’ போட்டிருக்கின்றார்கள். மலூல சமத்தியைச் சேர்ந்த சிரேஷ்ட உறுப்பினர் ஒருவர் இருந்து அவர்களை நெறிப்படுத்துகிறார்.

வீட்டுச் சுகாதாரம், குழந்தை வளர்ப்பு, தொற்று நோய்த் தடுப்பு, புதிய நளபாக முறைகள், விபத்துகளும் முதலுதவியும் முதலான

விஷயங்களில் அவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. தாழன்டு தம் குடும்பம் உண்டு என்று பொழுதுபோக்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களிடம் நாட்டு நடப்புகள், உலக விவகாரம், பெண்களின் சமூக அந்தல்து முதலிய விஷயங்கள் பற்றிய அறிவு பூஜ்யமாகவே இருந்தது. இவை பற்றியும் கருத்தரங்கள் நடாத்தினார்கள்.

குடும்பக்கட்டுப்பாடு பற்றியும் ஒரு கருத்தரங்கு நடாத்தப்பட்டது. அது பெரும் குழப்பத்தில் முடிந்து விட்டதாக எழுதி இருந்தாள். அதிக மான குழந்தைகளைப் பெறும்படிதான் இல்லாம் எங்களுக்குக் கூறுகிறது. நீங்கள் காபிரிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம் எங்களுக்குக் கூறு கிறீர்கள் என்று சொல்லிக் கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் எழும்பத் துவங்கி விட்டார்கள். மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்ஆ பிரசங்கத்தில் இமாம் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டு எங்களை மிகவும் கண்டித்திருக்கின்றார்கள். அதன்பிறகு கிராம ஜனங்கள் எங்களை வெறுப்போடு பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். இதனைச் சமாளிப்பது எங்களுக்குப் பெரிய கஷ்டமாகப் போயிற்று என்று எழுதி அதைப் பார்த்து நல்ல காலம் எங்களுக்கு இப்படியான பிரச்சினை ஒன்றும் தோன்றவில்லை என்று நான் திருப்தியடைந் தேன். கல்யாணம் முடித்து ஒரு பிள்ளைக்கூடப் பெறாத வசந்தா இப்படி அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக குடும்பக்கட்டுப்பாடு பற்றி பிரசாரம் பண்ணப் போய் மாட்டிக்கெண்டதை நினைத்து உள்ளுரச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

மூன்று இடங்களில் எங்களது கிராம சேவைப் பயிற்சியை நாங்கள் முடித்ததும் எங்களுடைய பயிற்சி ழரணமாயிற்று. நான்காவது பருவத் தில் எங்களுடைய அறிக்கையினைத் தயார் செய்யத் தொடங்கினோம். அறிக்கை கிடைத்ததும் தான் பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவரும். ஆதலால் அறிக்கையை மிகத் தூரிதமாக எழுதி முடித்து ஒப்படைத்தோம்.

பரீட்சை முடிவுக்காக நான் காத்திருந்தாலும் கிராம சேவை அனுபவம் என உள்ளத்தில் நல்லதொரு மனப் பதிவை ஏற்படுத்திற்று. ஒரு பொதுவுடமை நாட்டின் பிரதமர் ஒருவர் கல்விப் புரட்சிச் சீர்திருத்த மொன்றைக் கொண்டு வந்தாராம். அதாவது உண்பவன் ஒவ்வொருவனும் உழைப்பவனாக இருக்கவேண்டும். அந்த உழைப்பு வெறுமனே மூளை வேலையாக இருக்க முடியாது. வியர்வை சிந்த வேண்டும். அந்த உழைப்பால் நாட்டில் நலன் பெருக வேண்டும் என்றுகூறி. நாட்டின் சர்வ கலாசாலைகள் எல்லாவற்றையும் முடிவிட்டு எல்லா மாணவர்களும்

வயலுக்குச் சென்று உழைக்கும்படி பணித்தாராம். இதில் உன்னை இல்லாம் வில்லை. நான் பெற்ற கிராம சேவைப்பயிற்சி, என் உள்ளத்தில் பெரு மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று. உழைப்பும் உறக்கமும்தான் அவர்களது வாழ்க்கை. யப்பாஹாவப் பகுதியில் ஒரு கிராம மக்களின் தொழிலே காட்டுக்குச் சென்று பிரம்பு வெட்டி வந்து விற்பதுதான். அதிகாலையிலே ஒரு முடிச்சுக் சோற்றுடன் காட்டுக்குச் செல்லும் அவர்கள் மாலையானதும் களைத்து அலுத்துப் போய் பிரம்புக்கட்டுடன் வீட்டுக்கு வரும் காட்சி மிகப் பரிதாபகரமானது. அவர்களுடைய மனைவிமார் காலை எழுந் ததும் மூன்று நான்கு கொத்து நெல்லை அவித்து காயவைத்து விட்டு தாழும் ஒரு சோற்றுமுடிச்சுடன் காட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். அங்கிருந்து அன்றாடம் தேவைக்கான விறகுகளை அல்லது வீட்டுத் தேவைக்கான பானை, சட்டி செய்வதற்கான களிமன்னுடன் வருவார்கள். பானை, சட்டி உலை முடிகளைக்கூட அவர்களே வளைந்து எடுத்துக் கொள்வார்கள். மதியம் வீட்டுக்குத் திரும்பும் அவர்கள் காயவைத்த நெல்லைக் குற்றத் தொடங்குகிறார்கள். அதனை அரிசியாக்கி உலையில் போட மனி ஐந்தாகி விடும். அப்பொழுதுதான் கணவர் கறி மற்றும் சாமான்களுடன் வீட்டுக்கு வருகிறார். இரவுச் சாப்பாடு ஒன்றுதான் அவர்கள் உண்ணும் ஒழுங்கான சாப்பாடு. அதுவும் ஒரு மீன்கறி அல்லது மரக்கறி இருக்கும். அவ்வளவுதான் கறிவகை. சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்க வேண்டியதுதான்.

கல்வி ஞானம், உலகியல் அறிவு, நவீன விஞ்ஞானம் எதுவும் அவர்களது கிராமத்தைச் சென்றடைவதில்லை. ஆனால் இவர்களுடைய பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள், பாராளுமன்றத்தில். அமெரிக்காவின் அனு குண்டு உற்பத்தியையும் ஆயுதம் வழங்கலையும் கண்டித்துப் பேசுவார்கள்.

இவ்விதமான கிராமங்கள் எல்லாம் கல்வி, பொருளாதாரம், சமூகப் பண்பாடு முதலியவற்றால் முன்னேறாத வரை இந்நாட்டை மாணிக்கத் தீவு என்றும் மரகதத்தீவு என்றும் நாம் புகழ்ந்து கொள்வதில் எவ்விதப் பெருமையும் இல்லை. வளைந்து வளைந்தோடும் மகாவலி கங்கை இப் பின்னடைந்த பிரதேசங்களிலெல்லாம் பசுமை ஏற்ற வேண்டும். அப் பொழுதுதான். இந்நாட்டின் சுதந்திரம் பூரணத்துவமானதாகும்.

எனது நாட்டம் மகாத்மா காந்தியின் ‘கிராம ராஜ்யம்’ என்ற சாம்ராஜ்யத்தில் ஈடுபடலாயிற்று. சர்வோதயத் தத்துவங்களில் என் கல்வி அறிவு

தோய்ந்து நின்றது. மனிதன் தன் வாழ்வில் செய்யும் காரியங்கள் ஏதாவது பயன் உள்ளனவாக வேண்டும். சத்திரம் சாவடி என்று அடங்கிக் கிடக்காமல், சேவை, பணி என்பனவற்றினால், ஈடுபட்டு இன்பம் பெற வேண்டும்.

'என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான். தன்னை நன்றாய் தமிழ் செய்யுமாறே' என்று பாடிய சான்றோர் வழியில் நாம் வாழவேண்டும். இப்படி என் மனம் திசை மாறத் தொடங்கிற்று. பரீட்சை முடிவும் வரட்டும். உத்தியோகம் ஒன்றைப் பெறுவோம். அதன் பிறகு வசந்தாவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வாழ்நாளெல்லாம் பணியாற்றி, மனிதசேவை செய்ய வேண்டும். அதில் கிடைக்கும் இன்பம் உலகில் பெறும் பேரின்பமாகும். இதன்மூலம் நான் ஒரு மகானாகவோ, அவதார புருஷனாகவோ மாற வேண்டும் என்பதில்லை. ஒரு மனிதனாக, சிரேஷ்ட புருஷனாகத் திகழ்ந்தால் அதுவே இன்பம், அதுவே சுவர்க்கம் என்று என் மனம் என்னிற்று.

6

பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவந்தன. நானும் வசந்தாவும் இரண்டாம் வகுப்பு மேற் பிரிவில் சித்தியெய்தினோம். மல்காந்தியும் எங்களைப் போலவே சித்தியடைந்தாள்.

அடுத்து, தொழில் தேடும் படலம் ஆரம்பமாகியது. ஆறு மாதங்கள் அலைந்தபின் எனக்கு கொழும்பு சங்கவரித் தினைக்கத்தில் வேலை கிடைத்தது. வசந்தா படிப்பிப்பதிலே தனக்கு விருப்பமென்று கொழும்புப் பாடசாலையொன்றில் சேர்ந்து கொண்டாள்.

உத்தியோகம் எடுத்து ஆறு மாதங்களுள் கவியாணம் என்னை நெருக்கத் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் நான் வசந்தாவைச் சந்தித்து வந்தேன். அவளுடைய அண்ணன் ஒருவன் தான் விவாகம் செய்வதற்கு வசந்தாவின் கல்யாணத்தைக் காத்திருந்தான். இதுதான் அவர்களுடைய அவசரம். ஊருக்குப் போய் மூன்று மாத மாயிற்று. வீட்டிலிருந்து உடனே வரும்படி அப்பாவும் அம்மாவும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் வசந்தாவின் அண்ணன் எனது அறைக்கு வந்தான். “வசந்தாவின் விவாகம் சம்பந்தமாக நாங்கள் உங்கள் அப்பா அம்மா விடம் கேட்கப் போகவிருக்கிறோம். இது விடயமாக நாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று கேட்டான். “இந்த மாத இறுதியில் நான் கல்முனைக்குப் போகிறேன். அதன் பிறகு வந்து பதில் சொல்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னேன்.

மாத இறுதியில் குறிப்பிட்டது போலக் கல்முனைக்குப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் வீடே அமர்க்களப்பட்டது. சின்னத் தங்கச்சி என்னையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தாள். ‘அண்ணாவுக்கு ஒரு அண்ணி வரப் போகிறாவாக்கும்’ என்று கிண்டல் செய்து

கொண்டிருந்தாள். வீட்டு நிலைமை அவனுடைய கிண்டலில் இருந்தே எனக்கு விளங்கிற்று. என்ன வம்பு தும்பெல்லாம் வரப் போகிறதோ என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்றிவு சாப்பிட்டு விட்டு முன் ஹாலில் கடைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்பா, தம்பி, தங்கை, முத்த அக்கா, அத்தான் எல்லோரும் ஏதோ திட்டமிட்டது போல் வந்து குவிந்து கொண்டனர். அம்மாதான் கடையைத் தொடங்கினாள்.

“மகன்; உன்ட படிப்பு விசயம், உத்தியோகப் பிரச்சினை எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. வாழ்நாளெல்லாம் கொழும்பில் இருக்கிற உத்தியோகத்தை எடுத்துக்கிட்டது தான் என் மனதுக்கு ஒரு மாதிரியாயிருக்கு. இனி வயதுக்கு வந்திற்றாய். கவியானம் முடிக்கனும். அந்தச் சோட்டை யையும் நாங்க பார்க்கனும்” என்றாள்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அம்மா தொடர்ந்தாள்.

“மகன், கல்லாத்தில் இருந்து கொன்றாக்டர் சுப்ரமணியம் ஒரு இலட்சம் ரொக்கமும், காணி பத்தேக்கரும் தருவாராம். பெரிய வீடு ஒன்றும் கட்டியிருக்கார். அதையும் தாறாராம். நம்முட சின்னத்தம்பி முதலாளி ஒரு இலட்சமும் காரும் வச்சித் தாராராம். வளைஞ்சு வட்டயில் கொழுப்பான பூமியும் தாறார் என்டு கேட்டு வந்தாங்க. இது ஊர் சம்பந்தம். காரைதீவு சுந்தரமூர்த்தி மாஸ்டரும் நல்ல சீதனம் தாறதாகச் சொல்லி, நடையா நடக்கார். இது எங்களுக்குப் பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கி. நீ இன்னும் ஒரு கிழமை நின்டு ஒரு இடத்தை திட்டம் கட்டிற றுப் போ. சித்திரையில் கல்யாணம் வச்சுக்கலாம்” என்றாள் அம்மா.

இத்தனை நேரமும் அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான், “அம்மா காணி, காச, கார் என்டுதான் பேசுநீங்களே தவிர, நான் கட்டிக்கிற பெண்ணைப் பற்றி ஒன்டும் சொல்ல இல்லையே” என்றேன் சிரித்துக் கொண்டு.

“பொன் என்றா என்னடாப்பா? கூனா, குருடா; எல்லாப் புள்ளையுரும் வாக்கு வடிவாத்தான் இருக்காங்க. அக்காவையும் கூட்டிக்கிற்று நாளைக்கு கல்லாற்றுக்குப் போய் வாவேன். நீயே பொன் பார்த்துக் கிட்டாத்தானே சரி.”

“அது சரியம்மா. இதில் படிச்சவங்க யாரம்மா? அதிலும் ஆங்கிலம் தெரிஞ்சவங்களா இருந்தால்தான் என்ற கொழும்பு வாழ்க்கைக்குச் சரி.”

“இந்த காலத்தில் ஓ.எல்., ஏ.எல். படிக்காத புள்ளையள் யார் மகன்? சின்னத்தம்பி முதலாளியிர புள்ளையும் ஏ.எல். பாஸ் பண்ணினதாம். சர்வ கலாசாலைக்கு அனுப்பாம வச்சிருக்காங்க.”

“அது சரியம்மா. எனக்காக ஒரு பெண் தேடுறீங்க. நான் அந்தப் பொன்னோடயே வாழுப் போறன். என்ற முழு வாழ்வும் என் தொண் டையிலே பால் ஊத்துற வரையில் அவளோடயே கழியப் போகுது. ஆனதால் அந்தப் பொன்னைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமைய எனக்குத் தரணும் அம்மா.”

“அதத்தான்டாப்பா நாங்களும் சொல்றம். ஒரு கிழமை நின்டு இந்த மூன்று பெண்களையும் பார்த்து ஒண்டத் தெரிஞ்சி முடிவு சொல் விற்றுப் போ என்டு.”

“அம்மா; நான் பொன் பாத்திற்றன் அம்மா; என்னோட படிச்ச ஒரு பிள்ளை. அவங்ககூட வெள்ளவத்தையில் வீடு தாராங்க. உங்களுக்குப் பிடிச்ச மருமகளா நடந்துக்குவா. என்ன நீங்க நேசிச்கிறதானா. என்ற சந்தோஷமான வாழ்க்கையை விரும்புறதானா. அந்தப் பெண்ண நீங்க ஏற்று எங்களை ஆசீர்வதிக்க வேணும்” என்றேன் நான். அவ்வளவுதான் அம்மா ‘ஓ’ என்று அவற்ற் தொடங்கினாள்.

“என்ற ஆசையில் மன் போட்டிற்றாயே. என்ற விருப்பத்துக்குப் பொன் எடுத்து ஆசையாக் கவியாணம் முடிச்சுப் பார்க்க இருந்தேனே. நீ போய்க் கொழும்பில் என்ன ஜாதியோ, மதமோ என்டு பார்க்காம பொன் எடுத்திற்றாயே. உன்ன இவ்வளவு உயரமா ஆளாக்கினதுக்கு நீ செய்ற காரியம் இதுதானா மகன்?”

“அம்மா நல்ல ஆசாரசீலமான குடும்பம். சுத்த சைவம். நீங்கள் ஒண்டும் யோசிக்கத் தேவையில்ல.”

“கொழும்புச் சைவம் எனக்குத் தெரியாதாடா? மாட்டிறைச்சிக் கறி அல்லாட்டா மீன் குழும்பு இல்லாம சோறு தின்ன மாட்டாங்க. முடிந் ததும் குங்குமப் பொட்டை வைத்து திருநீறையும் சாத்திக் கொள்வாங்க. அங்கே போய் நீயும் நாசமாப் போறியா மகன்?”

“அம்மா; உங்களையும் அக்காவையும் நான் போகக்கக் கூட்டிக் கிட்டுப் போறன். நீங்க நேரில் எல்லாத்தையும் பாருங்க.”

“நான் நிக்கிற இரண்டு நாளும் மரக்கறி சாப்பிடுவாங்க. கோயி மூக்குப் போவோம் என்பாங்க. இந்த நடிப்பை நான் பார்க்க வேணுமா மகன். எனக்கு ‘பிரஸர்’ வருத்தம். இதோட இந்தக் கொழும்புக்கெல்லாம் என்னால் அலைய ஏலாது. என்ற ஆசையை எல்லாம் உன்னக் குடியும் குடித்தனமுமாகப் பார்க்க வேணும் எண்டுதான். நீ கொழும்புல் பொன் எடுக்க அவ நாட்டில இருந்து மாமியார் வந்திருக்கா எண்டு நையாண்டி செய்ய, இதெல்லாம் எனக்கு ஒத்து வருமா? என்ற ஆசையை நிறை வேத்திறதெண்டா நான் சொல்றபடி செய், ஒண்ட விருப்பத்தின்படி செய்ய வேண்டுமெண்டால் நீயாகப் போய்ச் செய்துக்க” என்று கூறிய அம்மா “எனக்கு நெஞ்சுக்க ஒரு மாதிரியா இரிக்கி. உடம்பெல்லாம் ஒரு வகையாத் துடிக்குது. நான் படுக்கப் போறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

அப்பா எதுவும் பேசவில்லை. என் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவர் எப்பொழுதுமே பேசமாட்டார். ஆளால் அம்மாவையும் எதிர்த்து பேச மாட்டார். இது ஒரு வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. அம்மாவின் சம்மதம் இதில் முக்கியமாக தேவை என்பதை அவர் ஒத்துக் கொண்டவர். இறுதி யாக “ராமநாதன் நீ போய்ப்படு. இன்னும் ஒரு வாரம் நிற்பாய் தானே; எல்லாம் ஆறுதலாகப் பேசிக்கலாம்” என்றார் அப்பா.

“இல்ல அப்பா; நான் நாளைக்கென்றாலும் புறப்பட வேண்டியது தான். இனி எனக்கு இஞ்ச என்ன வேலை? அம்மாவ இப்பிடி பிடிவாத மாகப் பழக்கினதே நீங்கதான். அந்தப் பிடிவாதக்காரிதான் இந்தப் பிடிவாதக்காரனையும் பெற்றா. கடைசியில யார்ர பிடிவாதம் வெல்லப் போகுதோ எனக்குத் தெரியாதென்று” கூறியபடி நானும் எழுந்தேன்.

“மகன்; அம்மா வருத்தக்காரி. அவைவ நோவிக்கக் கூடாது. ஒரு குடும்பம் ஆகிற விஷயத்தில் ஒரு தகப்பனுக்கிருக்கும் பங்கை விட ஒரு தாய்க்கு பங்கும் உரிமையும் கூடுதலாக இருக்கின்றன. அந்த உரிமையை நான் வழங்கிற்றதால் அவவின் பிடிவாதத்துக்கெல்லாம் நான் இடம் கொடுத்துப் பழக்கிற்றன் என்பது கருத்தல்ல. நீ படிச்சவன். கொஞ்சம் யோசிச்ச நட” என்றார் அப்பா.

மூன்று நாட்கள் கழிந்து விட்டன. அம்மாவின் கருத்திலோ என்னுடைய கருத்திலோ எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. சின்னத் தங்கச்சி மட்டும் என்னை மிகப் பரிதாபமாகப் பார்த்தபடி சுற்றிச்சுற்றி வருவாள். அவளைப் பார்த்து, “தங்கச்சி என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துப் பார்த்து பரிதாபப்பட வேண்டாம். சந்தோஷமாகக் கலியாணம் நடக்க வேணுமென்டால் அம்மாவைச் சரிப்படுத்து எடுங்க. இல்லாட்டி நான் என் பாட்டில் போறன். அப்புறம் நடக்கிறத பார்த்துக் கொள்ளுங்க” என்றேன் நான்.

“எங்களுக்கு உங்கட சந்தோஷந்தான் வேணும் அன்னா; உங்களுக்கு ஒரு கலியாணம் முடியணும். அத நாங்க பார்க்கணும் என்டு தான் நாங்க விரும்புறம். அது கொழும்பில் நடந்தாலும் சரிதான்” என்று கூறியபடி விம்மிவிம்மி அழுத் தொடங்கினாள் தங்கை.

“தங்கச்சி நீ இப்ப அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கிறாய். ஓரளவு விபரம் தெரியும். உனக்கு ஒரு பையனில் விரும்பப்பட என்று வைத்துக் கொள். நாங்க வேற மாப்பிள்ளை பேசுகிறோம். இதில் உண்ட நிலை என்ன? சொல்” என்றேன் நான்.

“அப்படி இல்லை அன்னா. நான் ஒரு பையனை ஏதோ ஒரு அம்சத்துக்காக விரும்புறன். அவன் பூரணமாக ஒரு நல்ல கணவனாக அமைவனா? என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதையெல்லாம் நீங்க தானே தீர்மானிக்க வேணும். இதில் நான் விட்டுக் கொடுப்பதா? நீங்கள் விட்டுக் கொடுப்பதா? அன்னா. திருமணக் கடிதங்களில் பெரியோர் கள் நிச்சயித்தபடி என்றுதானே அச்சடிக்கிறார்கள். இதெல்லாம் தவறா அன்னா” என்றாள் தங்கை சிரித்தபடி.

“நீங்களெல்லாம் பெண் இனம் தானே தங்கச்சி. ஒருவருடைய உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் பாங்கினைப் பெறுவதற்கு அம்மாவுக்கு வயது போயிற்று. உனக்கு தூட்சன்யமான புத்தி வர இன்னும் வயது செல்ல வேண்டும்” என்று கூறியபடி நானும் கதையை முடித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் கொழும்புக்கு புறப்பட்டு வந்து விட்டேன். அம்மா சிந்திய மூக்கும் அழுத கண்ணீருமாக நின்றாள். தங்கச்சியும் அவளையே பின் தொடர்ந்தாள். அப்பாவும் அக்காவும் மெளனம் அனுஷ்டித்தனர். இதன் பொருள்களையெல்லாம் புரிந்து கொள்ளும் அவசியமும் அவசரமும்

எனக்கில்லை. எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் இதுதான் - ஒரு ஆண் புருஷாத்துவமுடையவன். ஆதலால் தான் அவளைப் புருஷன் என்கிறார்கள். அவனுடைய தீர்மானங்களையும் முடிவுகளையும் முக்கியமாகப் பெண்கள் ஏற்க வேண்டும். அது அம்மாவாக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராக இருந்தாலும் சரியே, அதுவும் நான் படித்தவன். ஒரு பெரிய பொறுப்பு வாய்ந்த பதவியில் இருக்கிறேன். வயதும் 29 ஆகிறது. என் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு எனக்கே இல்லை என்றால் நான் எப்படி ஒரு குடும்பத்தை, ஒரு சமுதாயத்தை, ஒரு நாட்டை வழி நடத்தப் போகிறேன். அம்மாவுக்காக, அப்பாவுக்காகவெல்லாம் நான் வாழ வேண்டுமா? நான் வாழவும் என் வாழ்வை நானே தீர்மானிக்கவும் அவர்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்.

நான் சர்வகலாசாலையிலேயே அம்மாவுக்காக ஒரு தியாகம் செய்துவிட்டேன். நான் விரும்பியது மல்காந்தியை. அவளை நான் கைவிடக் காரணமே அம்மாதான். ஒரு சிங்களப் பெண்ணை நான் என் மனைவியாக்கிக் கொள்வதை அவள் அனுமதிக்க மாட்டாள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தெரிந்திருந்தும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யக் கூடாது என்று அந்தத் தியாகத்தைச் செய்தேன். வசந்தாவைப் பற்றியும் எனக்கு நல்லெண்ணமே இருந்தது. அவள் என்னை மிகவும் விரும்பு கிறாள் என்பதை அறிந்ததும் நான் அவளை மனதார ஏற்றுக்கொண்டேன்.

அன்றொரு நாள் மாலைக் கதிரவளின் பொன் நிறக் கிரணங்கள் சாட்சியாக, அன்றில் பறவைகளின் சுபகீதத்தின் மத்தியில் அந்த அகன்ற சர்வகலாசாலை வளவினுள், ஒங்கி உயர்ந்த உலர் மரத்தின் கீழ் என் அன்புக்குரிய மல்காந்தி, வசந்தாவின் கரங்களைப் பிடித்து என் கரங்களில் ஒப்புத் தந்துவிட்டாள். சரியாகச் சொன்னால் இந்து சமயத்தின் ஆதி விவாக முறையான கந்தர்வ மனம் ஒன்று மேலதிக் சாட்சி ஒருவருடன் நிறைவேற்றிற்று. நீல விதானத்து நித்திலைப் பூம்பந்தவின் கீழ் குருக்கள் வந்து வேதமொதி. அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து மாலை மாற்ற திருமாங்கல்யம் குடிச செய்யும் திருமணம் ஆரியரிடமிருந்து பிற்காலத் தில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்ததுதானே; திராவிடத் திருமணத்திற்கு இவ்வளவு சம்பிரதாயங்கள் இல்லையே அதைத்தான் வள்ளுவன்;

‘காதலரிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்’ என்றான். அந்த இன்பம் தான் நிறைவுடையது, என் அம்மா இதை

யெல்லாம் புரிந்து கொள்ளமாட்டாள். என் தங்கை சொன்னதுபோல பெரியோர் நிச்சயித்து அவர்கள் விவாகம் செய்து கொண்டவர்கள். இப்பொழுது காலம் மாறிப்போயிற்று. கருத்தும் மாறிப் போயிற்று. கல்வி எல்லோரையும் சம்பபடுத்திற்று. அம்மா இதனை எங்கே அறிவாள்?

நான் கொழும்புக்கு மூன்று நாள் முன்னாடியே போய் விட்டேன். இது பற்றி வசந்தா வீட்டினருக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நானும் இதை அறிவியாமல் இருந்துவிட்டேன். நான் கொண்டு வரும் முடிவு காயா. பழமா என்று அவர்கள் பதற்றத்தோடு இருப்பார்கள். நான் கொண்டு வந்த முடிவு முக்கால் வாசியும் காய். முன் பக்கத்தில் மட்டும் இலோசான களிவு. இதை எப்படி ஒரு மகிழ்ச்சியான அன்பளிப்பாக நான் அவர்களிடம் கொடுப்பேன்!

7

என் விவாதம் எவ்வளவு தூரம் சரியாக இருந்தாலும் நான் தாயை மீறிய தனயனாக இருக்கிறேன் என்பதை நான் கொழும்புக்கு வந்த பிறகு தான் உணர்ந்தேன். அவனுக்கு நேருக்கு நேர் பேசுவதில் எனக்கு ஒரு பெருமிதம். ஒரு கெட்டித்தனம். ஆனால் அவளை விட்டுப் பிரிந்து முந்நாறு மைல் கழித்து வந்த பிறகு என் நினைவுகள் எல்லாம் அவளிலேயே நிழலாடின.

நான் மல்காந்தியைக் காதவித்தேன். ஆனால் வசந்தாவை ஏற்றுக் கொண்டேன். மனைவியை இப்படியெல்லாம் மாற்றிக் கொள்ளலாமா? அதுவும் என் தாய் நோயாளி. அது விஞ்ஞானிக்கும் வைத்தியத் துறைக் கும் எட்டாத நோய். ‘டக்’ என்று ஒரு மூச்சில் அவள் சீவன் அடங்கி விடும். வாழ்நாள் எல்லாம் கொழும்பு வாழ்க்கைக்கு உடன்பட்ட உத்தியோகத்தை எடுத்துக் கொண்ட எனக்கு அவனுடைய சாவாவது கிடைக்குமோ என்னவோ? இறுதி நேரத்திலாவது. ‘அம்மா நான் உங்கள் சொல்லை மீறி விட்டேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்றாவது கேட்பதற்கு முடியுமோ என்னவோ.

என் நெஞ்சம் இப்படியெல்லாம் குழுத் தொடங்கியது. அவள் உடைய இரத்தம் என் உடவில் இருக்கிறது. அவள் ஊட்டிய நிலவுச் சோறு என்னை இவ்வளவு தூரம் வளர்த்தது. அவள் தந்த மூச்சு என் சுவாசக் குழாயில் இன்னும் சுவாசிக்கிறது. இத்தகைய தாயை இழந்து ஒரு தாரமா? நான்தான் எவ்வளவு சுயநலம்: என் விருப்பம், என் கனவுகள், என் ஆசை இவற்றையே நிறைவேற்றப் போகிறேன். இதுபோல பெற்ற வளருக்கும் கனவு இராதா? ஆசை இராதா? அதை நிறை வேற்ற வேண்டியது என் கடமை இல்லையா? இதை ஒரு தியாகமாக்கத்தான் கொண்டால் என்ன? மனிதனுடைய அறிவு எவ்வளவு சுயநலமுள்ளது. அவனது விருப்பங்கள், ஆசைகள் எவ்வளவு கொடுரமுள்ளவை?

ஒரு தாயைப் புறக்கணிக்குமளவு இவை என்னில் செயல்படுகிறதை நினைத்து மிக்க வேதனைப்பட்டேன்.

நான் வசந்தாவுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போன திகதியின் மறுநாள் வசந்தாவின் அண்ணன் போனில், “வந்து விட்டர்களா? அத்தான்” என்று கேட்டான். அத்தான் என்ற வார்த்தை எனக்குச் சற்று வெறுப்பாக இருந்தது. ‘ஆம்’ என்று சிரித்து மழுப்பிக்கொண்டு சொன்னேன். ஞாயிற் றுக்கிழமை கட்டாயம் வீட்டுக்கு வாருங்கள் என்றும் நான் உங்கள் அறையில் இன்று பின்னேரம் சந்திக்கின்றேன் என்றும் சொன்னான். தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை தலையாட்டுகிற மாதிரி நானும் எல்லாவற்றிற்கும் ஓம்! ஓம்! சொன்னேன்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வசந்தா வீட்டுக்குப் போனேன். வீட்டில் அவள் மட்டும்தான் தனியே இருந்தாள். அப்பா ஏதோ அலுவல் காரணமாக வெளியிருக்குப் போயிற்றாராம். அண்ணன் சாமான்கள் வாங்க கடைத்தெருவுக்குப் போயிருந்தான். அம்மா அடுக்களையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். வசந்தாவின் முகத்தில் ஏதோ பீதியும் அதிர்ச்சியும் தெரிந்தது. என்னைக் கண்டவள் முகத்தில் செயற்றையான ஒரு புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டு “வாருங்கள்” என்றாள். எப் பொழுதும் அவள் முகத்தில் காணப்படும் மகிழ்ச்சியும், துருதுருவென்று அவள் கண்கள் புரஞுவதையும் இப்பொழுது நாள் காணவில்லை.

“என்ன வசந்தா. ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள் ஏதாவது சுகம் இல்லையா?” என்றேன் நான்.

அவள் முத்துப்பல் தெரிய ஒரு மோகனப் புன்னகையை வீசி விட்டு அப்படியொன்றுமில்லை. “நீங்கள் வருவீர்களோ. இல்லையோ என்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.”

“அப்படியொரு சந்தேகம் வரக் காரணம்?”

“அன்னா இரண்டு நாள் உங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறார். இரண்டு நாளும் நீங்கள் துறையில்லை.”

“ஒருநாள் அவரை நான்தான் வரச்சொல்லி நேரம் கொடுத்திருந்தேன். அன்று ஒரு பிரஞ்சு விமானத்தில் கள்ளக்கடத்தலாக ஒரு தொகை ஹெரோயின் வந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மற்றோர் விமானத்தில்

இங்கிருந்து தங்கமும் செல்வதாகச் செய்தி கிடைத்தது. விமானத்தில் வந்த அத்தனை பேரையும் பொதிகளையும் சோதித்து நடவடிக்கை எடுப்பதில் நேரம் போயிற்று. ஹெரோயின்தான் அகப்பட்டது. இதனால் அன்றிரவு நான் அறைக்கே வரவில்லை. காரியாலயத்திலே தங்கி விட்டேன். மறுநாள் அண்ணன் வருவது எனக்குத் தெரியாது. நான் ஒரு அலுவலாக வெளியே போய் விட்டேன். இதையெல்லாம் நீங்கள் தவறாக எடுத்துக் கொண்டார்களா?"

"இல்லை... இல்லை... இப்படி நீங்கள் ஒரு நாளும் நடந்து கொண்டதில்லை. ஊரில் இருந்து வந்த உங்களிடமிருந்து நிறையச் செய்திகளை எதிர்பார்த்திருந்த எங்களுக்கு இது ஏமாற்றமாக இருந்தது. அதுதான்..."

"நீங்கள் அப்படியொன்றும் ஏமாறத் தேவையில்லை, வசந்தா. நிலைமை எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தாலும், நான் நேர்கோட்டிலிருந்து விலக மாட்டேன்."

"ஏன் அம்மா, அப்பா ஏதும் மறுப்புச் சொன்னாங்களா? கிராமப் புறத்திலுள்ளவர்களுக்கு கொழும்பு என்றால் பிடிக்காது." அதுதான் தகராறு."

"அப்புறம்..."

"அப்புறம் என்ன? அம்மாவுக்குக் கொழும்புப் பெண்ணும் பிடிக்காது. அதுதான் தகராறு."

வசந்தா பேயறைந்தவள் போலானாள். அவள் கணகள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தன. முகம் செக்கசெவேலன்று சிவந்தது. என்னையே உற்றுப் பார்த்தபடி மேலும் நான் என்ன கூறப்போகிறேன் என்பதை ஆர்வமுடன் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஏன் வசந்தா, உங்கள் முகம் ஒரு மாதிரி கலக்கமா இருக்கு? நீங்க ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம்" என்றேன் நான்.

"என்னால் உங்களுக்கு எத்தனை சிரமம். பெற்ற தாயும் குடும்பமும் இல்லாமல், நாம் மகிழ்ச்சியான ஒரு காரியத்தை எப்படிச் செய்வது?"

“வயது போனவங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்பொழுதுமே மாறுபட்டுத்தான் இருக்கும். அதற்கெல்லாம் நாம் விட்டுக் கொடுத்தால் நமக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையை நாம் அமைத்துக் கொள்ளமுடியாது.”

“என் அப்பாவையும் அம்மாவையும் கல்முனைக்கு அனுப்பி வைப்போம். எப்படியாவது உங்கள் அம்மாவைச் சரிப்படுத்த முடியாதா?”

“வசந்தா, எங்க அம்மா ரொம்பப் பிடிவாதக்காரி. யார் வந்தாலும் தான் நினைத்ததை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டா.”

“அப்போது கொஞ்சம் காலம் தாழ்த்திப் பார்ப்போம். நீங்களும் பல நியாயங்களைச் சொல்லிப் பேசிப் பாருங்க.”

“எல்லாம் பேசிப் பாத்திட்டன். அவ சரி வரமாட்டா. நாம் கல்யாணத்தை விரைவில் முடிக்க வேண்டியதுதான். அதன் பிறகாவது அவ இனக்கத்துக்கு வந்தால் பார்ப்போம்.”

“இது ஒரு நெருப்பு விளையாட்டாக அமையாதா? பின்னர் வாழ் நாள் முழுதும் துயரப்பட வேண்டிவருமே.”

“வசந்தா ஒரு ஆடவன் தான் விரும்புகிற ஒரு பெண்ணைத் தான் மனக்கலாம். அதுதான் வாழ்க்கை. பெற்றார் விரும்புறதுக்கு ஒன்று. தான் விரும்புகிற ஒன்று என்று செய்ய இயலாதே.”

“பெற்றாருடைய உள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்டே நாம் நடக்க வேண்டும். வயோதிப் காலத்தில் அவர்களைத் திருப்தி செய்வது ஒன்று தான் அவர்களுக்கு நாம் செய்யும் கடன்.”

“வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளுக்கெல்லாம் அதைச் சார்ந்தவர்கள் உடைய இயைபைப் பொறுத்து நடப்பதில்லை. நிகழ்ந்த பிறகு அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் முறை.”

“உங்கள் அம்மாவுக்கு இந்தத் தத்துவமெல்லாம் புரியுமா?”

“அவ எதனையும் புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதில்லை. தான் நினைத்ததுதான் நடக்கவேணும் என்று எண்ணுவா.”

“இந்த நிலையில் நாம் நடந்து கொள்ளவேண்டிய வழி?”

“வருகிற சித்திரையில் கல்யாணத்தை வைப்போம். இன்னும் ஒரு முறை முயற்சித்துப் பார்க்கின்றேன். அம்மா வந்தால் சந்தோஷம். வரா விட்டால் கவலை இல்லை.”

வசந்தாவின் கண்களிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் உதிர்ந்தது. அது, விவாகமாகப் போகிறது என்ற ஆனந்தக் கண்ணீரா? அல்லது மாமியார் வராமற் போகிறாரே என்ற துக்கக் கண்ணீரா? என்று புரிய வில்லை. அம்மா கூப்பிட்ட குரலுக்கு ட எடுத்து வர அவள் உள்ளே சென்றாள்.

சித்திரை வந்தது. புது வருடத்தோடு புதுமணமும் நிகழ்ந்தது.

வீட்டிலிருந்து அப்பா மட்டும் வந்திருந்தார். வசந்தாவின் அப்பா அவரை விட்டுப் பிரியாமலே, கையில் எடுத்துக் கொண்டார். சம்பந்தி களின் இணை பிரியா நட்பையும் கலகலப்பான உரையாடல்களையும் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர்.

பம்பலப்பிட்டி எதிரே கதிரேசன் கோயிலில் திருமண வைபவம் முடிந்து, தம்பதிகள் எழும்பும் நேரம் அப்பா நடந்து எங்களை நோக்கி வந்தார். எல்லோரும் என்ன நிகழப் போகிறது என்பதை அறிய ஆவலாக இருந்தனர். வசந்தாவிடம் ஒரு மோதிரப் பெட்டியைக் கொடுத்து, எங்களை வணங்கியவராக ‘தீர்க்க ஆயுச பெற்று என்றும் இனிதே வாழுங்கள்’ என்று வாழ்த்தினார். எனக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. என் கண்களிலிருந்து மளமளவென கண்ணீர் சொரியத் தொடங்கி விட்டது. இருவரும் அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினோம். அம்மா என் திருமணத்திற்கு வராத குறையைக் காட்டாதபடி அப்பா நடந்துகொண்டு, அதை நிறைவேற்றி விட்டார்.

மூன்று நாட்கள் அப்பா எங்கள் வீட்டில் தங்கினார். உபசாரம் எங்களுக்கு நடந்ததோடு அவருக்கும் நடந்தது. என் அப்பாவுக்கு வசந்தா வின் அப்பாவை நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது. மல்காந்தியும் திருமணத்திற்கு வந்து எங்களை வாழ்த்தினாள்.

०००

விவாகமாகி மூன்று வருடங்கள் ஆசிவிட்டன. இன்பத்தின் எல்லையில் நாங்கள் மூழ்கி நின்றோம். குறையொன்றும் இல்லாத எங்கள் வாழ்வில், நிறைவொன்று காணாது நாங்கள் தவித்தோம்.

இயற்கையிலேயே வசந்தாவுக்கு குழந்தை என்றால் உயிர். வீட்டின் அறைகளிலெல்லாம் அவள் குழந்தைகளின் அழகிய படங்களை

பிரேம் செய்து மாட்டி இருந்தாள். கலண்டர்களிலெல்லாம் குழந்தைகளின் படங்களாகவே காட்சி தந்தன. ஒவ்வொரு மாதமும் தீட்டு முடிந்து குளித்துக் கொண்டு முகத்தில் சீலையைப் போட்டு முடிக் கொண்டு, அறைக்கு வந்து இந்தக் குழந்தைகளின் படங்களில்தான் விழிப்பாள். அப்படிச் செய்தாள் குழந்தைப்பேறு கிடைக்குமென்றும், அழகிய குழந்தையாகப் பிறக்கும் என்று யாரோ பாட்டி கூறினாவாம். குழந்தைப் பிள்ளைப்போல் இதையெல்லாம் நம்பிக்கொண்டு வசந்தா செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அன்று பெடக்கில் ஒரு சினிமாப்படம் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அதில் குழந்தை இல்லாத ஒருத்தி தன் தங்கையின் குழந்தையை எடுத்து வளர்க்கிறாள். அது தாயைவிட பெரியம்மாவையை நேசிக்கிறது. இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு விம்மி விம்மி அழுது கொண்டு “எனக்கொரு தங்கச்சியாவது இல்லையே. அவனுடைய குழந்தையொன்றையாவது எடுத்து வளர்க்கலாம்” என்று சொன்னாள்.

“வசந்தா எனக்கும் உனக்கும் இன்னும் வயதிருக்கிறது. சிலருக்குப் பிள்ளை தாமதமாகத்தான் பிறக்கும். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே” என்று கூறினேன்.

“அத்தான் நீங்கள் நிறையச் சம்பாதிக்கிறீர்கள். நான் கூடச் சம்பாதிக்கிறேன். அதை அனுபவிக்கப் பிள்ளை இல்லாவிட்டால் இந்தப் பணமெல்லாம் ஏதற்கு?

‘பொன்னுடையரேனும் புகழுடையரேனும் மற்றென்னுடைய ரேனும், உடையரோ இன்னடிசில் புக்கழையும் தாமரைக்கைப் பூ நாறும் செய்ய வாய் மக்களை இங்கில்லாதவர்’

என்ற புகழேந்தியின் பாடலொன்று அடிக்கடி என் நினைவுக்கு வந்து என்னை வேதனைப்படுத்துகிறது. நம்மிடமுள்ள பொன்னும் புகழும் அறிவும் ஆற்றலும் எதற்கு அத்தான். இன்பம் இன்பம் என்ற கூறிக் கொண்டு நாமிருவரும் இன்னும் இன்னும் எதைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று கூறியபடி அழுது புலம்பினாள் வசந்தா.

நான் வசந்தாவை டாக்டரிடம் கூட்டிச் சென்றேன். டாக்டர் வெகு நேரம் என்னையும் வசந்தாவையும் சோதித்துப் பார்த்தார். எங்களுடைய குடும்ப வரலாறு முன் சந்ததி எல்லாம் விசாரித்தார். என் குடும்பத்திலோ

வசந்தாவின் குடும்பத்திலோ குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர்கள் யாரும் கிடையாது. வேண்டுமானால் குடும்பத்தில் அவனும் அண்ணனும்தான். சந்ததிப் பெருக்கம் குறைவு எனலாம். ஆனால் வசந்தாவின் அம்மா பத்துப்பேர் கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்தவர். டாக்டருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. எங்களுக்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

டாக்டர் மிகவும் சிரித்துக் கொண்டு “மிகவும் அவசரப்படுகிறீர்கள். உங்கள் இருவருக்கும் குழந்தைப் பேற்றிற்குரிய சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன” என்று கூறிச் சில நடைமுறை விதிகளைச் சொல்லித் தந்து அனுப்பினார்.

ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்தேன். ஒரு பெரியவர் வீட்டின் முன் ஹாலில் இருக்கிறார். எழுபது வயதிருக்கும். வெண்தாடி அவரது இடுப்புவரை வளர்ந்து கிடந்தது. நெற்றியில் ஒரு பெரிய குங்குமப் பொட்டும் வைத்து திருநீறும் சார்த்தி இருந்தார். கழுத்தில் நிறைய மணி வடங்கள் கிடந்தன. காவி வஸ்திரத்தால் பெரிய தலைப்பாகை ஒன்று கட்டி இருந்தார். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நானும் சற்று ஒதுங்கி மரியாதை செய்து, “இருங்க பெரியவர்” என்று கூறியபடி உள்ளே சென்றேன்.

“முருகா முருகா திருச்செந்தில் முருகா ஜீவராசிகளின் துயர் துடைக்க உன்னையன்றி யாரிருக்கார்” என்று கூறியபடி கண்களை இறுகப் பொத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெரியவர். உள்ளே சென்று வசந்தா விடம் “இதுவெல்லாம் என்ன? யாரிவர்” என்று கேட்டேன்.

“பேசாதீங்கோ அத்தான். அவர் மந்திரம் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். எனக்கு ஒரு நூல் போட்டால் எல்லாம் சரியாம். விரைவில் குழந்தை பிறக்குமாம். அவர் காசி இமயம் வரை போயிருந்து தவம் செய்தவராம். அடுத்த வீட்டுச் சந்திரி மாமி. இவரை அழைத்து வந்தாள். நமக்கென்ன நாமும் ஒரு நூலைப் போட்டுப் பார்ப்போமே” என்றாள்.

“சரி சரி செய் வசந்தா. திருவருள் கூட்டும் நாள் வந்தால் எல்லாம் சரி வரும்” என்றேன் நான்.

நானும் வசந்தாவும் வந்து பெரியவர் முன் குழந்தைகள் போல் உட்கார்ந்தோம். வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு கண்களை விழித்து எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி, கையிலிருந்த மூன்று முறுக்கு நூலில் மஞ்சள் தோய்த்து திருநீறு பூசி, வசந்தாவின் கழுத்தில் அதனைப் போட்டார்.

வசந்தா மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் அதனை வாங்கி அணிந்து கொண்டாள்.

“தம்பிதான் பிள்ளட புருஷனோ?” என்றார் பெரியவர். “ஆம் கவாமி” என்றேன் நான். “அதுசரி உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு கிரியை இருக்கிறது. நான் நாளைக்குக் கதிர்காமம் போகிறேன். ஒரு வாரம் அங்கு நிற்பேன். அதுக்கிடையில் நீங்கள் இருவரும் கதிர்காமத்திற்கு வரவேண்டும். முருகன் சந்திதியினையும் தரிசித்து வந்தீர்களாயின் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. நினைத்தது கைகூடும்” என்றார்.

வசந்தா என்னையே எதிர்பார்க்கவில்லை. “நீங்கள் போய் மறுநாள் நாங்கள் வருகிறோம் கவாமி” என்று கூறியவளாக “அத்தான் நாளைக்கு நீங்கள் கந்தோரில் நாலு நாள் வீவு போட்டுட்டு வாங்க. நானும் வீவு போட்டுட்டு வாறன்” என்றாள்.

நானும் தலையை ஆட்டினேன். கவாமிகள் பேரில் அவருக்குள்ள நம்பிக்கையை நான் குலைக்கக் கூடாதல்லவா? அத்தோடு கதிர்காமம் சென்று கவாமி தரிசனம் செய்து வருகிறது அபிப்பிராய பேதத்துக்குரிய தல்லவே. ஆதலால், எல்லாவற்றையும் வசந்தாவின் விருப்பத்திற்கே விட்டுக் கொடுத்தேன்.

கவாமிகளின் கைக்கு. நூறு ரூபாத்தாள் ஒன்று மாறிற்று. அவர் விடைபெற்றுக் கொண்டு எழுந்து போனார். மூன்றாம் நாள் நானும் வசந்தாவும் கதிர்காமத்திற்கு யாத்திரை புறப்பட்டோம். நெற்றியில் திரு நீறு கழுத்தில் உருத்திராட்சம். கையில் செம்பு. இப்படி பக்தி பூர்வமாக இருந்தது எங்களது தோற்றம்.

மத்தியானம் கதிர்காமத்தை அடைந்தோம். “முதலில் கவாமி தரிசனம் செய்து வருவோம் அத்தான்” என்றாள் வசந்தா. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. ஆனால், நேர்த்திக்கடனை முடிப்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்தாள் வசந்தா. அவள் கூற்றுப்படியே மாணிக்க கங்கையில் நீராடி உடைமாற்றி மலர், பழம், கற்பூரம் இத்தியாதி பொருட்களுடன் பக்தி உணர்வு நனி சொட்டச் சொட்ட இருவரும் சென்றோம். கதிரை மலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே என்பதற்கிணங்க மயிலேறி விளையாடும் குகளை, மனமும் கண்ணும் ஒன்றுபட வழிபட்டோம். வசந்தா அப்படியே கவாமி சந்திதியில் விழுந்து கும்பிட்டாள். அங்கப்

பிரதட்சணம் செய்தாள். எல்லோரும் விலகி எங்களுக்கே இடம் கொடுத்து விட்டனர். எல்லாம் முடிந்தபின் குருக்கள் சுவாமி ஆராதனை செய்த கற்பூர தீபத்தை நீட்டினார். நாங்கள் அதனைப் பலமுறை தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டோம். குருக்களிடம் பிரசாதம் வாங்கிக் கொண்டு திரும்புகையில்தான் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த பெரியாரைச் சந்தித்தோம். அவர் எங்களை ஆரத்தமுவி, ராமகிருஷ்ண மடத்திற்கு தங்குவதற்காக அழைத்துச் சென்றார்.

மத்தியானம் பெரியவருடன் சாப்பிட்டோம். அவர் கதிர்காம சந்திதி யின் சிறப்புகளையும் அது பாடல் பெற்ற வரலாற்றினையும் விபரித்துச் சொன்னார். அத்தோடு “தம்பி, உலகத்திலேயே மூன்று சமயங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு சந்திதி இருப்பதென்றால் அது கதிர்காமம்தான். அதோ பெளத்த கோயில் இருக்கிறது. அங்கே முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல் இருக்கிறது. இவற்றில் இந்துக்களும் நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள். கிறிஸ் தவ மக்களும் இங்கே வருகிறார்கள். தெய்வ சந்திதி என்றால் அங்கு ஜாதி சமய பேதத்திற்கு இடம் ஏது? தெய்வத்திற்கு ஜாதி உண்டா? ஆரம்ப காலத்தில் முருகன் கோயில் மட்டும்தான் இங்கே இருந்தது. முருகன் மீது நம்பிக்கை கொண்ட பெளத்த, முஸ்லிம் மக்களும் பெருந்தொகையாக இங்கு வரத் தொடங்கினர். இந்து சமயந்தான் எல்லாச் சமய நெறிகளையும் அங்கீரிக்கும் ஒரு மாபெரும் தத்துவமாயிற்றே. அதன் தாராளக் கொள்கை காரணமாக பெளத்தர்கள் ஒரு கோயிலையும் முஸ்லிம்கள் ஒரு பள்ளிவாசலையும் அமைத்துக் கொண்டார்கள். ஆதலால் நீங்கள் இன்று பின்னேரமாக பெளத்த கோயிலுக்கும் சென்று வழிபட்டு, பள்ளி வாசலுக்கும் சென்று காணிக்கை போட்டு துஆவும் ஓதி வரவேண்டும்” என்றார். நாங்கள் அதனையும் செய்வதாக ஏற்றுக்கொண்டோம்.

பின்னேரமாகப் பெளத்த கோயிலுக்குச் சென்றோம். பினி மூப்பு சாக்காட்டினை வென்ற மாபெரும் ஞானி புத்தரின் நின்களங்கமான உருவத்தின் மூன் மலர்த் தட்டை வைத்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு வணங்கினோம்.

அடுத்து, முஸ்லிம் பள்ளிவாசலுக்கு சென்று ஹயாத்து நபி அப்பா பேரில் காணிக்கை போட்டோம். அங்குள்ள மெளலவி ஒரு துஆவும் ஓதி, எங்களுடைய நேர்ச்சை நிறைவேறும் என்று கூறிப் பிரார்த்தித்தார்.

எங்களுடைய அன்பிற்குரிய பெரியவர் இரண்டு உருத்திராட்சை மணிக் கோர்வைகள் வாங்கும்படி கூறி. அதனை திருமுருகன் முன் வைத்து திருமுருகாற்றுப்படையில் சில பாடல்களைப் பாடினார். பின்னர் அவற்றை திருநீற்றில் தோய்த்து இருவரும் இரண்டையும் அணியும் படியும் கூறினார். பக்தி சிரத்தையோடு அதனை அணிந்து கொண்டோம்.

கதிர்காம யாத்திரையின் பயளாக, உண்மையாகவே குழந்தை யொன்று கிடைத்ததாக வசந்தா என்னிடி மிகவும் திருப்தியோடு காணப் பட்டாள். கடை வீதிக்குச் சென்று முருகனின் அழகிய படம் ஓன்றை வாங்கி அதனை ஆசைத்திர முத்தினாள். “முருகா உன்னைப்போல் ஓர் அழகிய குழந்தையை எனக்குத்தா” என்று வேண்டினாள். அவளுடைய குழந்தை ஆசையையும் அதனால் ஏற்பட்ட குழந்தை மனத்தையும் நான் மிகவும் இரங்கினேன். அன்று மத்தியானம் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டோம்.

8

சிங்கப்பூர் ஏயார் வெள்ளல் விமானமொன்று கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தது. பிரயாணிகள் குடியேற்ற. வெளியேற்றக் காரியாலயத்தில் தங்கள் பரிசோதனைகளை முடித்துக்கொண்டு சங்க வரிப் பகுதிக்குள் வந்தனர்.

நானும் இன்னுமொரு நண்பருமாக ஒவ்வொருவரிடமிருக்கும் பிரகடனப்பத்திரத்தை வாங்கி அதற்கேற்ப அவர்களுடைய சாமான்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு வாட்டசாட்டமான வாலிபார் வயது முப்பத்திரண்டு இருக்கும். ஆடும்பரமாக உடுத்திருந்தார். கையில் தங்கச் செயினுடன் ஒரு அமோமோ மின்னிக் கொண்டிருந்தது. தனது பிறீப்கேஸைத் திறந்து பிரகடனப் பத்திரத்தையும் ஒப்படைத்தார். “இவ்வளவுதானா...” என்று ஏமாற்றத்துடன் கேட்டபடி, நிமிர்ந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். “இதற்குமேல் எனக்கு எதுவும் தேவைப்படல்ல...” என்று சிரித்தபடிக் கூறினார். யாரோ பார்த்த முகம். தெரிந்த குரல். “மதிக்கவில்லையா? நீங்கள் பெரிய ஒப்பீஸர். கடமையில் இருக்கிறீர்கள். எங்கே மதிக்கப் போகிறீர்கள்” என்றார் அவர். அவ்வளவுதான்.

“ரகுபதி, நீயா?” என்று ஆச்சரியத்தால் அதிர்ந்து போய்ச் சப்த மிட்டேன். “ஆம்; ரகுபதிதான், ராமநாதன். சுமார் பதினெண்டு வருட இடை வெளிகளில் நீயும் எவ்வளவோ மாறிப் போயிருக்கிறாய்” என்றான் அவன்.

“ஆம்; கல்முனை அரசினர் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தோம். க.பொ.த. வகுப்பில் சித்தியடைந்தோம். அதன் பிறகு... நீ எங்கே போனாய்?”

“என் மாமா இரத்தினபுரியில் மாணிக்கக்கல் வியாபாரம் செய்தார். என்னையும் உதவிக்கு அழைத்துச் சென்றார். நான் அதிலேயே நிலைத்து விட்டேன்.”

“அப்போ, நீ இப்ப ஜெம் வியாபாரம் செய்கிறாய் என்று சொல்லு.”

“ஆமாம்: சின்ன அளவில் சொந்தமாகச் செய்கின்றேன். இப்படி அடிக்கடி சிங்கப்பூர், பம்பாய், ஹூாங்கோாங், தாய்லாந்து என்று போய்க் கொண்டிருப்பேன்.”

“ரகுபதி உன்னுடன் நிறையக் கதைக்க வேணும்; இப்போ எங்கே போகிறாய்.”

“நான் அவசரமாக எஹலியகொடைக்குப் போகணும். கொழும் பிலும் எனக்கு அறை உண்டு. உன்னுடைய விலாசம்.” விலாசக் கார்ட் ஒன்றைக் கொடுக்கிறேன் நான். “அடுத்த வாரம் நான் கொழும்புக்கு வரணும். அப்பொழுது உன்னை இந்த விலாசத்தில் சந்திக்கிறேன்,” ராமநாதன்.

எங்களுடைய கதைக்குக் காது கொடாமல், நன்பருடைய பிந்ப கேலில் உள்ள சாமான்களையெல்லாம் பரிசீலனை செய்தார் என் சக உத்தியோகத்தர். அந்தப் பெட்டியில் வரி அறவிடக்கூடிய சாமான்களோ அல்லது எடுத்துச் செல்ல அனுமதி மறுக்கத்தக்க சாமான்களோ எதுவும் இல்லை. அவருடைய உடைகள் சிலவும், பைல் ஒன்றும்தான் இருந்தன. சக நன்பர் வியப்போடு நன்பரைப் பார்த்து ‘ஓ.கே.’ என்றார்.

பரிவும் பாசமும் பொங்க விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான், ரகுபதி. அவனுடைய கம்பீரத் தோற்றத்தை மீண்டுமொருமுறை நான் உற்றுப் பார்த்தேன்.

அடுத்தவாரம் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை சொன்னது போல் ரகுபதி என் வீட்டுக்கு வந்தான். பழைய நட்பு என்பதோடு எனது தற்போதைய உறவு அவனுக்கு உதவலாம் அல்லவா? ஆக்லால் தானோ என்னவோ வீசின கையும் வெறுங்கையுமாக வராமல் கையுறையாக ஓர் அழகிய பார்சீகத்து மேசை விரிப்பும், ஜூர்மன் தேசத்தில் செய்யப்பட்ட அற்புத மான ஒரு ‘புளவர்வாசம்’ கொண்டு வந்திருந்தான். எனக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. வசந்தாவை அழைத்து, “இவர் அன்று சிங்கப்பூரிலிருந்து

வருகையில், கஸ்டம்பில் சந்தித்தேன்” என்று அறிமுகம் செய்தேன். அது போல, “இவ என் அன்புக்குரிய மனைவி. இதே வெள்ளவத்தையில்தான் பிறப்பு வளர்ப்பெல்லாம். வித்தியலங்கார சர்வகலாசாலையில் சந்தித்துக் கொண்டதால் வாழ்க்கையில் இணைந்து கொண்டோம்” என்று வசந்தா வையும் அறிமுகம் செய்தேன். வசந்தா அவனை வணங்கி கௌரவம் செய்தாள். ரகுபதியும் வணங்கி அவனை பதில் மரியாதை செய்தான். கொண்டுவந்த அன்பளிப்புப் பொருளையும், அவளிடமே கொடுத்து விட்டு எங்களுடைய கதையைத் தொடர்ந்தோம்.

ரகுபதி ஜெம் வியாபாரத்தில் நல்லதொரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தான். அந்தத் தொழிலில் உள்ள நுட்பங்கள் மிகச் சுவாரசியமானவை, ஆச்சரியமானவையும் கூட. அந்த ஆச்சரியத்துக்குள்தான் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் சிலவேளை இலட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் இலாபமாகக் கிடைக்கும். நான் எவ்வளவுதான் உயர்ந்த அந்தஸ்தோடு உத்தியோகம் பார்த்தாலும், அவனுடைய கண்தெறிக்கும் உழைப்பு என்னைக் கிறங்கக் கூடியது. மாதமொரு முறையாவது ஹூங்கோங், சிங்கப்பூர் என்று போய்வருவது அவனுக்கு சாதாரண விஷயம். சிலவேளை இங்கிலாந்து, அமெரிக்காவுக்கூட சாதாரணமாகப் போவான். கதையோடு கதையாக ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டுமென்று என் மனம் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ரகு உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டும் என்று என் மனம் அவாவுகிறது. கேட்கலாமா?” என்றேன்.

“என்ன ராமநாதான் இப்படிக் கேட்கிறாய். நீ எதையும் என்னிடம் கேட்கலாம்தானே” என்றான் ரகுபதி.

“நீ அன்று சிங்கப்பூரிலிருந்து வரும்போது உன்னுடைய பிறீப் கேசில் உன்னுடைய உடுப்புகள் சிலவும், டவல் ஒன்றும் தானே இருந்தது. இவ்வளவு தூரம்போய் வரும்போது அங்குள்ள புதிய சாமான்கள் எதுவும் நீ கொண்டு வராமல் இருந்தது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அது என்ன?”

“இப்படி ஒரு கேள்வியை என்னிடம் யாரும் கேட்கப்படாது என்று நேர்ந்திருந்தேன். நீ என் அத்தியந்த நண்பன், நான் பதில் கூறுத்தான் வேண்டும்.”

“உளக்குக் கஷ்டமாக இருந்தால் கூறவேண்டாம். ரகு.”

“கஷ்டம் தான். சிலவேளை கண்ணீரும் வரும். அதை உன்னிடம் கூறுவதில் எனக்கொரு ஆறுதல் உண்டு ராமநாதன்.” என்று சொன்ன வனாகக் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்.

“நான் இப்பொழுது சிங்கப்பூருக்குப் போகிறேன். ஜெர்மனிக்குச் செல்கிறேன். இங்கிலாந்துக்குப் பறக்கிறேன். இலட்சக்கணக்கில் சம்பாதிக் கிறேன். ஆனால், என் மனதில் நிம்மதியில்லை. என் செல்வத்தால் எவ்வித பயனும் இல்லை. ஒரு அனாதரவான வாழ்வு நடத்துகிறேன். என்னை ஏதோ ஒன்றுடன் பிளைத்துக்கொள்ள நினைக்கின்றேன். அந்த ஒன்று என்ன என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஏதோ ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றேன். நான் தேடும் அந்த ஒன்று என்ன என்பது புரிய வில்லை. காற்றில் அலைமோதும் பஞ்சத் துணிக்கை போல நான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன் ராமநாதன்.” என்று கூறி நிறுத்தினான் ரகுபதி. அப்பொழுது என் மனைவி டை கொண்டு வந்தாள். ஒருமுறை அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி பெருமுச்ச விட்டதன் பின்னர் தலையைக் குனிந்தவனாக மைய எடுத்துக் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

“என். ரகுபதி இவ்வளவு அனுபவமும் ஆற்றலும் உள்ள உளக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு தாக்கத்தை சமன் செய்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறதே. விபரமாகச் சொல்லு” என்று நான் கதையை முடுக்கினேன்.

“இல்லை, ராமநாதன். வாழ்க்கை என்பது ஒருவனுடைய வாலிப வயதுக்கும். வயோதிப வயதுக்கும் இடைப்பட்ட முப்பத்தைந்து வருட காலச் சுகம்தான். அதில் தோல்வியும் ஏமாற்றமும் கிடைத்தால் அதனை எப்படிச் சரி செய்வது?”

“நீ ஒரு பெண்ணினால் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டாயா?”

“இல்லை. அப்படிக் கூறுவதே பாவம். ஒரு பெண் என்னைத் தவிக்க விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டாள். நான் இப்படித் தவித்து நிலை குலைந்து போவேன் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. கதையை வளர்ப்பானேன். ராமநாதன். நான் மனைவியை இழந்தவன்.”

நான் அதிர்ச்சியடைந்தவனாக “இந்த வயதிலா? உன் மனைவிக்கு என்ன நடந்தது?”

“நான் எனது இருபத்தெந்தாவது வயதில் என் மாமன் மகள் சாந்தா வைத் திருமணம் செய்தேன். அவள் அழகிற்கு ஒரு அப்சரஸ், குணத்திற்கு ஒரு குன்று, பண்பில் இமாலயம், அன்பில் ஆகாயம். இப்படி நான் கூறுவதெல்லாம் என் கற்பனையே அல்ல, அவளை நான் இழந்து விட்டதனால் ஏற்பட்ட பாவனைகளோ அல்ல. அத்தனையும் உண்மை, நான் அவளுடன் மூன்று வருடங்கள்தான் வாழ்ந்தேன். அந்த வாழ்க்கையை, என் செல்வத்திற்கும் மேலாக அவள் எனக்குத் தந்த சுகத்தை, என்னால் வர்ணிக்க முடியாது. மூன்று வருடங்களும் எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லா திருந்தது ஒரு குறையாகப்பட்டது. வைத்திய சிகிச்சைகளும் நேர்த்திக் கடன்களும் செய்தோம். நான்காவது வருடம் சாந்தா கருவற்றாள். அப் பொழுது எங்கள் இனபம் இன்னொரு ஜீவனை பிறப்பிக்கப் போகிறான். எனக்கு ஒரு சந்ததி வரப்போகிறது என்பது என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த இனபத்தில் ஒன்பது மாதங்களும் கழிந்தன.

பிரசவத்திற்காக பிரத்தியேக பிரசவ விடுதியில் சேர்த்தேன். இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. பிள்ளை பிறக்கவில்லை, பிள்ளை வயிற்றுக் குள்ளேயே மரித்துப் போயிற்று. ஒப்பரேசன் செய்து குழந்தையை எடுத்துவிட்டு, தாயைக் காப்பாற்றலாம் என்று டாக்டர்கள் கூறினார். என் மகிழ்ச்சியில் பாதி போயிற்று. ‘தாயையாவது காப்பாற்றித் தாருங்கள், டாக்டர்’ என்று மான்றாடினேன். மற்றோர் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விசேட டாக்டர் ஒருவர் வரவழைக்கப்பட்டார். சத்திர சிகிச்சை நடைபெற்றது. மூன்று மணி நேரத்தின் பின், நேல் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வந்து என்னிடம் ‘உங்கள் சாந்தா செத்துப் போயிற்றா’ என்றாள். என் முழு இனபமும் போயிற்று. சிறுபிள்ளைபோல அழுது புலம்பினேன். ஆர்ப்பரித்து அலறினேன்.

எல்லோரும் என்னை வந்து தேற்றினார்கள். ‘ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவாரோ மாநிலத்தில்’ என்று ஒள்வை பாட்டைப் பாடினார். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு ஜீவன்களை பறிகொடுத்த எனக்கு இதெல்லாம் ஆறுதல் தருமா, ராமநாதன்.

அன்று முதல் நான் துறவியானேன். யோகியானேன். வாழ்க்கையில் எனக்கு ஏந்தப் பற்றுதலும் இல்லாமலானேன். என் உடை நடைகள் சற்று டாம்பீகமாகத்தான் தோறும். அது என் தொழில் நடிப்பு - என் மனம் மிக வறுமையாகி விட்டது. ஆணிவேற்ற ஆலமரமாக நான்

இருக்கிறேன். ஒரு சிறு காற்று வீசினாலும் எந்தப் பக்கமும் அம்மரம் சாய்ந்து விழுந்து விடும்.

இப்பொழுது கதையின் முடிவுக்கு வருகிறேன். என் பிரீப்கேசில் விசேட சாமான்கள் ஒன்றும் இல்லையே ஏன்? என்று கேட்டார்கள். நான் சென்ற நாடுகளிலிருந்தெல்லாம் விதவிதமான பொருட்கள் கொண்டு வந்து என் சாந்தாவுக்குக் கொடுத்தேன். அவளிடமிருக்கும் சாறிகள் மைகுரிலும், பம்பாயிலும் அவளை அழைத்துச் சென்று வாங்கியவை. அவள் அனிந்திருந்த நகைகள் சர்வதேசங்களிலுமிருந்து கொண்டு வந்தவை. பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்குத் தேவையான மெத்தை, டவல், பவுடர் வகைகளைக்கூட ஹூாங்கொங்கிலிருந்து கொண்டு வந்தேன். இப்பொழுது எல்லாம் களவாய், கதையாய் போயிற்று. சாந்தா போய் விட்டாள். இப்பொழுது புதிய புதிய சாமான்களைக் கொண்டு வந்து யாரிடம் கொடுக்க... ஆதலால்தான் வெளியிலிருந்து ஒரு சொல்லத் துண்டு கூட, நான் கொண்டு வருவதில்லை. அப்படி ஒரு விரதம்.

அம்மா என்னை மீண்டும் கல்யாணம் முடிக்கும்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவருக்கு என்ன தெரியும். என் மன்றிலை! வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி வெளிச்சமாக இருப்பதுபோல மறுபாதி இருள் கல்விக் கிடக்கிறது. அந்த இருள் கல்விய பகுதியை அனுபவித்த எனக்கு அந்த ஒளி பொருந்திய பகுதியும் வேண்டாம் என்று போயிற்று. என் சாந்தா எனக்கு நந்த சுகத்தை மற்றொரு பெண்ணிடமிருந்து எப்படிப் பெறுவேன். நான் அவளை நேசித்த எல்லையற்ற நேசத்திற்கு, இது துரோகம் அல்லவா? சிறுவன் தன் கொப்பிப் புத்தகத்தில் பென்சிலைல் எழுதுகிறான். ஒரு எழுத்து பிழையாக வந்தால் அதனை றபரால் அழித்து விட்டு தேவையான மறு எழுத்தை எழுதுகிறான். என் மன்கெப்பியில் எழுதப்பட்ட சாந்தா என்ற எழுத்தை அழிக்க எந்த றபரும் இல்லை. இந்த நிலையில் எழுத்துக்கு மேல் எழுத்து எழுதினால் இரண்டு எழுத்துகளும் விளங்காமல் போகும் அல்லவா? அவள் நினைவுகள் கல்வின் மேல் எழுதிய எழுத்து. அவள் மூன்று வருடங்கள் தந்த வாழ்வின்பம் முப்பது வருடங்கள் மறக்க இயலாதவை.” இவ்வாறு கூறி முடித்தான் ரகுபதி.

“ரு இவும் பகலும் சேர்ந்ததுதான் ஒருநாள். அந்த இரவை வெல்ல மனிதன் மின்சார விளக்கைக் கண்டு பிடித்தான். நீ கூறியது போல வாழ்க்கையின் ஒரு பாதி வெளிச்சமாக இருப்பது போல மறுபாதி இருள் கல்விக் கிடக்கிறது. அந்த இருட்டு பகுதிக்கு அறிவெனும்

மின்சார விளக்கேற்றி ஒளிபெறச் செய்யவேண்டும். உலகத்தில் எந்த வொரு விஷயத்திற்கும் நியாயம் கற்பிக்கலாம். அது உன்னை போல் காட்சியளிக்கும்படி செய்யலாம். இப்படிக் கூறிக் கொண்டு வாழ்வை இழக்க முடியுமா?” என்று கூறினேன் நான்.

“நாமும் வாழ்க்கையின் நியதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் தான். யோகிகளும், முனிவர்களும், சித்தர்களும் நமக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்லி வைத்து விட்டுச் சென்றுள்ளனர். நமக்கு நல்லனுபவங்கள் ஏற்படும்போதுதான் அதன் உண்மைகள் புலனாகின்றன. அதை மறுக்க முடியுமா ராமநாதன்?”

“அங்கேதான் ரகு, நாம் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. வேதங்கள் உபநிஷதுக்கள் முதல் கம்பராமாயணம் வரை நமக்கு வாழ்க்கை பற்றிக் கூறியவர்கள் நீ கூறியதுபோல யோகிகளும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் தான். இவர்கள் முழுப்பேருமே வாழ்வில் தோல்வி கண்டவர்கள். அதன் இனபங்களை நுகரத் தவறியவர்கள். ஆதலால் சமன முனிவர்களைப் போல் இனபம் அநித்தியமானது. வாழ்வு வெறுக்கத்தக்கது. அழகு அழியக்கூடியது. இப்படிக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள். சாதாரண கெவுடாக் கல்லை அசல் இரத்தினக்கல்லாக மாற்றும் விஞ்ஞான அறிவு மிகுந்த இக் காலத்தில் இந்த முனிவர்களுடைய பாடல்களின் கருத்துகள் எப்படி ரகு சாத்தியமாகும்? நீ நவயுக்தத்திற்கு வா?”

“இல்லை ராமநாதன். ‘இல்லது என் இல்லவள் மாண்பானான்’ என்ற குறளடியொன்றே சாந்தாவை மறக்க முடியாமல் இருப்பதற்கு காரணம். இத்தகைய மாண்புடைய ஒரு பெண் இனி எனக்குக் கிடைக்க மாட்டாள், ராமநாதன்” ஏக்கத்துடன் கூறினான் ரகு.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வசந்தா புன்மறுவல் பூத்தபடி “சாப்பிட வாங்க” என்று அழைத்தாள். மீதியைச் சாப்பிட்டுவிட்டு தொடர்வோம் என்று கூறியபடி இருவரும் சாப்பாட்டு அறைக்குச் சென்றோம்.

9

அன்று மல்காந்தி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாள். வசந்தாவை அப்படியே கட்டித் தழுவி, “சந்தோஷமாக இருக்கிறாயா வசந்தா?” என்று கேட்டு, அவளுக்கு ஆயிரம் முத்தங்கள் கொடுத்தாள். மல்காந்தியின் ஆரா அன்புக்கு முன் வசந்தா திணறிப் போனாள். அப்படியே அவளை கட்டியணைத்தபடி சோபாவில் உட்கார்ந்து, நேரம் போவதே தெரியாமல் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள் வசந்தா.

மல்காந்தி மூன்று வருடங்களின் முன்புதான் விவாகம் ஆனவள். விவாகத்திற்குக்கூட எங்களை அழைக்கவில்லை. அவள் கணவன் இங்கிலாந்துக்குப் படிக்கப் போனவன். ‘மண்ணியல்’ பிளச். டி. செய்து அங்கேயே வாய்ப்பான ஒரு தொழில் கிடைத்ததால், தங்கிவிட்டான். விடுமுறையில் அவன் ஊருக்கு வந்தபோது திடீரென இந்த விவாகம் நடைபெற்றதால், நண்பர்களுக்கெல்லாம் அறிவித்துக்கொள்ளக் கிடைக்க வில்லையென்று அவள் மிக வருத்தத்தோடு கூறினாள்.

“சரி மல்காந்தி; இன்று எங்களோடு மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போக வேண்டும். உங்கள் கணவர் எப்போது ஊருக்கு வருகிறார்” என்று நானும் பேச்சில் கலந்து கொண்டேன்.

“உங்கள் வீட்டில் இன்னொரு நாள் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன். நான் இப்போது ரொம்ப அவசரமாக வந்தேன் ராம்நாத்.” என்றாள் அவள்.

“என்ன அவசரம்? எத்தனையோ வருஷங்களுக்குப் பிறகு அதா வது எங்கள் கல்யாணத்துக்கு வந்த நீங்கள், இன்று வந்திருக்கின்றீங்க, அதுக்குள் அவசரமா?”

“ராம்நாத் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என்ற கணவர் வந்து ஒரு வாரமாகிறது. இன்னும் இரண்டு வாரம் தங்கித்தான் இங்கிலாந்துக்குப் போவார். அதனிடையே, என்ற மகனின் இரண்டாவது பிறந்ததினம்

வருகிற 11ம் தேதி வருகிறது. பிறந்தநாள் விழாவை சிறப்பாகச் செய்து நன்பர்களுக்கு எங்கள் கல்யாண விருந்தையும் கொடுத்து முடிப்போம் என்று தீர்மானித்தோம். அதுதான் ராம்நாத்தையும் வசந்தியையும் நேரில் அழைக்க நான் வந்தேன்” என்று கூறியவளாக அழைப்பிதழை நீட்டினாள். மகனுடைய புகைப்படத்துடன் அச்சிடப்பட்ட அந்த அழைப்பிதழே வெகு கவர்ச்சியாக இருந்தது.

நான் அழைப்பிதழை வாங்கி வசந்தாவிடம் கொடுத்தேன். வசந்தா, அதனைப் படித்துப் பார்த்து, குழந்தையின் படத்தை அப்படியே முத்த மிட்டாள். மல்காந்தி தாமதிக்கவில்லை நின்றபடியே மையக் குடித்து விட்டுப் போய்விட்டாள்.

செப்பெடம்பர் 11 - அன்றுதான் மல்காந்தியின் மகன் தினேஷ் பிறந்த நாள். மல்காந்தியின் வேண்டுகோள்படி அன்று காலை 11 மணிக்கெல்லாம் நாலும் வசந்தாவும் பரிசுப் பொருட்களுடன் எங்கள் காரில் புறப்பட்டோம். 12 மணிக்கு மல்காந்தியின் பாணந்துறையிலுள்ள வீட்டுக்குப் போய் சேர்ந்தோம். வீட்டின் தோட்டம் நிறையக் கார்களாகக் கிடந்தன. வந்திருந்த அத்தனைபேரும் பெரிய இடத்துப் புள்ளிகள். மத்தியானச் சாப்பாடு முடிந்து பின்னேரம் இரண்டரை மனியளவில் பிறந்தநாள் வைபவலம் தொடங்கியது. தினேஷே மல்காந்தி தூக்கியபடி நின்றாள். அவன் சிரித்த முகத்துடன் மற்றவர்களுக்கு ‘வணக்கம்’ செய்வதும், ‘டாடா’ காட்டுவதும், ஆட்களைப் பார்த்து ‘கம் அங்கிள், கோ அன்றி என்று மதலை ஆட்கிலத் தில் கூறுவதும் மிக மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிகளாக இருந்தன. மல்காந்தியிடமிருந்து குழந்தை கைமாறும் போதெல்லாம் குழந்தையை வசந்தாவே வாங்கி வைத்துக் கொள்வாள். பல ஆடல் பாடல் நிகழ்ச்சிகளும் நடந்தன. எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் ‘வீடியோ’ எடுக்கப்பட்டது.

மல்காந்தியின் கணவர், சுபாவமான ஒரு மனிதர். வந்திருந்தவர் களில் பாதி மல்காந்தியின் நன்பர்கள். அவர்களையெல்லாம் மல்காந்தி அவரிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். அவரும் மிக்க உள்ளனபோடு அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். மல்காந்திக்கு நல்லதொரு கணவன் கிடைத்து விட்டான் என்பதில் எனக்கும் வசந்தாவுக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சி. நாங்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டோம்.

மல்காந்தியின் மகனின் பிறந்தநாள் வைபவத்திலிருந்து வந்தது முதல் வசந்தாவின் மனநிலை சரியாக இல்லை. ஏதோ துக்கத்தோடு அவன் இருப்பது போலத் தெரிந்தது. “என்ன வசந்தா ஒரு மாதிரி

இருக்கிறாய்” என்று நான் கேட்டபோதெல்லாம் “எனக்கும் விளங்க வில்லை என் மனம் உற்சாகமின்றி இருக்கிறது” என்றாள்.

தினேஷின் பிறந்ததின் வைபவத்தை கெஸற்றில் படம் பிடிக்கும் போது ‘இந்த கெஸற்றை எங்களுக்கும் அனுப்பி வையுங்கள்’ என்று மல்காந்தியிடம் வசந்தா கூறியிருக்கிறாள். அன்று ஒரு பையன் அந்த கெஸற்றைத் கொண்டுவந்து தந்தான். அரைமணி நேரம் ஓடும் அந்த கெஸற்றை நாங்கள் போட்டுப் பார்த்தோம். வைத்த கண் வாங்காமல் அந்த கெஸற்றை முழுவதுமாக ரசித்துப் பார்த்தாள் வசந்தா. அவள் தினேஷித் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கட்டம் வந்ததும் மெய் மறந்தவாாக விம்மி, விம்மி அழுத் தொடங்கினாள். “என்ன வசந்தா; என் அழுகிறாய்” என்று வியப்போடு கேட்டேன் நான்.

“அத்தான், நான் இந்தப் பிள்ளையை வைத்திருக்கும் காட்சியைத் திருப்பிப் போடுங்கள் பிளீஸ்... பிளீஸ்...” என்றாள் தழுதழுத் குரவில்.

எழுந்து சென்று அக்காட்சி வரும்படி கெஸற்றைப் பின்னனோக்கித் திருப்பினேன். மீண்டும் அக்காட்சியைப் பார்த்த வசந்தா என் கைகள் இரண்டையும் பற்றிப் பிடித்தவாாக “நான் மலடிதானா அத்தான்; எனக்கு இப்படி ஒரு குழந்தையைத் தூக்கும் பாக்கியம் இல்லையா” என்று மேலும் கேவிக்கேவி அழுத் தொடங்கினாள்.

எனக்கு மிகப் பரிதாபமாகப் போயிற்று. வசந்தாவைத் தழுவிப் பிடித்தபடி “வசந்தா நாம் என்ன செய்யலாம்; டாக்டர்களிடம் போனோம், கோயில் குளங்கள் என்றெல்லாம் போனோம், பலன் கிடைக்கவில்லை. தெய்வ சங்கற்பம் எப்படி என்று யாருக்குத் தெரியும். நீ கவலைப் படாதே. உனக்கும் அப்படியொன்றும் வயது போய்விடவில்லை. நமக்குக் குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது” என்று தேற்றி ணேன் நான். அன்றிரவு சாப்பிடாமலே தூங்கிவிட்டாள் வசந்தா.

எனக்கு ஒரு யோசனை தென்பட்டது. மறுநாள் காரியாலயம் முடிந் ததும் நேரே ரகுபதியின் அறைக்குச் சென்றேன். அதை அறை என்று கூறினாலும் கிச்சன், பெட்றும், விசிற்றல் ஹோல் என்கிறதெல்லாம் அமைந்த வீடுதான் அது. அதில் அவனும் அவன் அம்மாவும் ஒரு வேலைக்காரனுமிருந்தனர். நானும் ரகுபதியும் பல விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். திடீரன் ஞாபகம் வந்தவாாக, “கார் எங்கே ராமநாதன் பஸ்லிலா வந்தாய்.” என்று கேட்டான்.

“வசந்தாவையும் அழைத்துக்கொண்டு எங்கேனும் போவதாக இருந்தால்தான் காரை எடுப்பேன். கட்டுநாயக்காவுக்குப் பஸ்லிலேயே போவேன். இப்பொழுது கந்தோரிவிருந்தபடியே நேரே உன்னிடம் இரண்டு விஷயமாக வந்தேன்.” என்றேன் நான்.

“உடனே சொல்லு. என்ற புரோகிராமை அதற்கேற்றபடி மாற்றிக் கொள்கிறேன்,” என்றான் ரகுபதி.

“இரண்டாவது விஷயத்தை முதலில் சொல்கிறேன். என்ற சர்வகாலா சாஸலயிப் படிட்புக்காலத்தில் இறுதியாண்டுப் பரீட்சை முடிந்ததும் ஒரு கிராம சேவத்திட்டம் என்று ஒன்று வைத்திருந்தார்கள். அதன்படி நான் சர்வேர்தய இயக்கத்தின் வழிகாட்டவுடன் மூன்று கிராமங்களுக்குச் சென்று பணியாற்றினேன். சர்வோதயாவின் கொள்கைகளும் பணியும் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. ஆதலால் அந்த இயக்கத்தோடுள்ள உறவை நான் தொடர்ந்தும் வைத்துள்ளேன். வருகிற ஒக்டோபர் 15ந் திகதி கண்டியில் சர்வோதய மகாநாடு ஒன்று இருக்கிறது. இந்தியாவிலிருந்து ஆச்சாரிய வினோபா பாவேயின் ஆசிரமத்தில் பணியாற்றும் பெரியார் கள் பலர் வருகிறார்கள். பிற நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் அன்பர்கள் வருகிறார்கள். மகாநாட்டுக்குப் போக நீயும் வரவேண்டும் என்று கேட்க வந்தேன்” என்று என் இரண்டாவது விஷயத்தைக் கூறினேன்.

“மகாநாடு எத்தனை நாள் நடைபெறும்?” என்று கேட்டான் ரகுபதி.

“ஆமாம் மறந்து விட்டேன். இரண்டு நாள் நடைபெறும்.”

“சரி ஒக்டோபர் 15ம், 16ம் திகதிகள் உன்னோடு. அதற்கேற்றபடி, அமைத்துக் கொள்கிறேன்.”

“ரகுபதி மற்றது நான் சர்வகலாசாஸலயில் வசந்தாவைக் காதலித்து எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கிடையே திருமணம் செய்தேன். எங்களது கடந்த பத்து வருடங்கள் மிக மகிழ்ச்சியாகச் செல்கிறது. எங்களுடைய இந்த எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிக்கு மத்தியில் எதனாலும் ஈடு செய்ய முடியாத ஒரு குறையும் இருந்து வருகிறது. அது எங்களுடைய இன்ப வாழ்க்கையை அரித்து அரித்து ஊனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ரகு.”

“அது என்ன உங்களது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட குறை?”

“எங்களுக்கு குழந்தைப்பேறு இதுவரை கிடைக்கவில்லை, ரகு.”

“ஜூசே மெய்தான். அதற்காக என்ன செய்தீர்கள், ராமநாதன்?”

“இலங்கையிலுள்ள மகப்பேற்று ஸ்பெஷலிஷ்டுகளிடமெல்லாம் சென்றோம். அவர்கள் எங்களிருவரிலும் ஒரு குறையும் இல்லை. குழந்தை கிடைக்கும் என்றுதான் சொன்னார்கள். நாங்கள் போகாத சன்னிதானங்கள் இல்லை. வையாத நேர்த்திக்கடனுமில்லை. தாடி வைத்துக் கொண்டு ஓாய் உடையும் அணிந்த எந்தப் பெரியவரைக் கண்டாலும் வசந்தா அவரைக் கூட்டி வந்து, நூல் போட்டு நூறு ரூபா செலவழித்து விடு வாள். அவள் எவ்வளவு படித்தவளாக இருந்தாலும் இந்தக் குழந்தை விஷயத்தில் குழந்தையாகவே மாறி, எல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கை வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.”

“ராமநாதன் இப்பொழுதுதான் சிந்திக்கிறேன். உங்களது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட குறை உங்களது இன்ப வாழ்க்கையையே நிலை தாம்பச் செய்து விடுகிறது. அந்த அடையை நான் அவதாளித்திருக்கிறேன். நீங்கள் ரெண்டு பேரூம் எவ்வளவோ படித்தவர்கள், எவ்வளவோ அந்தஸ்தில் இருந்து சம்பாதிக்கின்றீர்கள். இருந்தும் ஒரு குழந்தை இன்பத்திற்கு இனவயெல்லாம் ஈடாகுமா? அது சரி இது பற்றி என்னிடம் என்ன கேட்கிறாய் ராமநாதன்.”

“நீதான் மாதமொரு முறை ஹாங்கோங் என்றும் சிங்கப்பூர் என்றும் சுற்றி வருகிறாயே. அங்கெல்லாம் சிறந்த மகப்பேற்று டாக்டர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று கேட்க வந்தேன். அப்படி இருந்தால், எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் நானும் வசந்தாவும் போய்ச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ராமநாதன், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா போன்ற மேற்கத்திய நாடுகளில், இன்றும் கர்ப்பத்தடை செய்ய இன்னும் ஏதாவது மருந்துகள் உண்டா என்று ஆராய்கிறார்களே தவிர, குழந்தைப் பேற்றைப் பற்றி அவ்வளவு தூரம் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ‘ரியூப் பேபி’ என்பது அவர் களுடைய விஞ்ஞான மேன்மையைக் காட்டச் செய்கிறார்கள். வேலூருக் குப் போய் வந்த பிறகு செய்து பார்க்கலாம். இரண்டு இலட்சம் செல வாகும். இதை அநேகர் விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை.

இதைவிட கல்காரக் குழந்தையொன்றை எடுத்து வளர்க்கலாமே. அன்னிபெசன்ற் அம்மையார் கூட இரண்டு குழந்தைகளை எடுத்து வளர்த் திருக்கிறார். அதில் ஒருவர் இன்று உலகத்தின் மிகப் பெரிய தத்துவ ஞானிகளுள் ஒருவராக விளங்கும் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி.

நம்பிக்கை இழக்க வேண்டாம் ராமநாதன். நான் அறிந்த வகையில் வேலூர் கிறிஸ்தவ ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் டாக்டர் ஆபிரஹாம் என்றொரு வர் இருக்கிறார். தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே பெயர்போன மகப் பேற்று வைத்தியர், அவரிடம் சென்றால் நிச்சயம் பலன் கிடைக்கும். நீயும் வசந்தாவும் ஒருமுறை போய் வாருங்கள் ராமநாதன்.”

எனக்கு வசந்தா குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றாகவே ஒரு பிரமை தட்டிற்று. வேலூர் டாக்டரைச் சந்தித்தால், நிச்சயம் பலன் கிடைக்கும் என்று ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

“ரகுபதி கண்டியில் நடைபெறவிருக்கும் சர்வோதய மகாநாடு முடிந்ததும் நானும் வசந்தாவும் வேலூருக்குப் போய் வருகிறோம்” என்று கூறினேன் நான்.

ரகுபதியின் அம்மா, மையைக் கொண்டு என்னிடம் தந்துவிட்டு முன்னால் கிடந்த வேஷாபாவில் உட்கார்ந்தாள். “என்னம்மா சுகமா?” என்று கேட்டேன் நான்.

“என்ன தம்பி நாங்கெல்லாம் சுடலைக்குக் கால் நீட்டிக்கொண்டு இருக்கோம். எங்களுடைய சுகத்திலேயும் நன்மையில்லை. சுகயீனத்தி லேயும் நட்டமில்லை. நீங்க எல்லாரும்தான் சந்தோஷமாக வாழுணும்.”

“அப்படிச் சொல்லாதங்கம்மா; உங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தாலயும் அன்பாலயும் தான் நாங்க சந்தோஷமா வாழ முடியும். எங்களுடைய உத்யோகம் எங்களுடைய சம்பாத்தியம் எல்லாம் உங்களுடைய பிரார்த்தனையால் வந்தவை அம்மா:”

“அது சரி தம்பி, ரகுபதிக்குத்தான் கொஞ்சம் புத்தி சொல்லி அவன்ர மனசைத் திருப்புங்கோ தம்பி. நானும்தான் மிச்சம் ஆசையோட என்ற தம்பினர் புள்ளை எடுத்துக் கல்யாணம் முடிச்சுப் பார்த்தன். கடவுளுக்கு அது பொறுக்கல்ல போல இரிக்கி. அகால வயதில் அவ போயிற்றா. அவவும் போய் மூண்டு வருஷமாகுது. தம்பி ரகுபதி வேற கல்யாணத்தை நினைக்காம அந்தப் பின்னையப் போல எனக்கொரு மனைவி வராதம்மா என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறான். நீங்களாவது பேசிப் பார்க்கக்கூடாதா? ஒரு நல்ல பொன்னாப் பார்த்து அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வையுங்கள். நான் சொல்ற ஒன்றையும் கேக்கான் இல்ல.” என்றாள் ரகுபதியின் அம்மா.

பக்கத்திலிருந்த ரகுபதி “அம்மா, ராமநாதனுக்கு ஒரு தங்கை இருந்தாள். ரொம்ப கிறுக்கி. அவளையும் ஒரு கிறுக்கனுக்குக் கொடுத் திற்றாங்க. பிறகு பொன் தேடி எங்கம்மா போவார்” என்றான்.

“நீ எல்லாவற்றையும் இப்படித்தான் பகிடியாகக் கதைப்பாய். உனக்கு ஒரு கல்யாணத்தை முடிச்சிற்று நான் நிம்மதியா இருக்கப் பார்க்கன். முருகப் பெருமான் அதுக்கு அருள் செய்யனும் என்டு தினமும் கேட்கன். தம்பி ராமநாதன் உண்மையா உண்ட தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் முடிச்சிற்றா? உங்கட குடும்பம் போல ஒன்டு கிடச்சாப்போதும் தம்பி” என்று ஆசையும் அவாவும் பொங்கக் கேட்டாள் ரகுபதியின் அம்மா.

“எனக்கு ஒரேயொரு தங்கை. அவனுக்கும் கல்யாணம் முடிஞ்சி இரண்டு வருடங்கள் ஆயிற்றம்மா. அதன் பிறகுதான் ரகுபதியின் தொடர்பே எனக்குக் கிடைத்தது.”

“இழந்து போனதை நினைத்து என்ன பயன்? வாழ்க்கையென்றால் இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததுதான். இறந்துபோன புள்ள என் ரத்த மில்லையா? அதூர குணமும் அழகும் போல இன்னொண்டு கிடைக்கிறது அழுர்வும்தான். என்ன செய்யலாம் அற்ப ஆயுளோட அது போயிட்டு. நினைச்சா எனக்கே நெஞ்சு பெறுக்கல்ல. அதுதான் ரகுபதியும் தன் மனதைமாற்ற முடியாமற் தவிக்கான். நீங்க தான் ஆழுதல் சொல்லி அவன வாழ வைக்கனும் தம்பி.”

“சரியம்மா, நான் இது விஷயமாக இனிக் கவனம் எடுத்துப் பார்க்கன். ரகுபதிக்கு அவன்ர தொழில் முறைக்கு வசதியாக கொழும்புலயே தான் ஒரு பெண் எடுக்கனும்” என்றேன் நான்.

இதனை மிக்க அமைதியோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரகுபதி “அம்மாவோடு ராமநாதனை இனையவிட்டதே என் தலைவிதி மாற்றத் துக்குத்தான். இதெல்லாம் ஆறுதலாகப் பார்க்கலாம் ராமநாதன். இப்போ மணி எட்டாகுது. வசந்தா உன்னைப் பாத்துக் கொண்டிருப்பா, வா.” என்ற வன் காரில் ஏறி ஸ்டாட் பண்ணினான். முன் சீற்றில் நானும் ஏறி உட்கார்ந்தேன். கார் அமைதியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. “ராமநாதன், அம்மா கூறுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. என் மனதைத்தான் மாற்றமுடிய வில்லை” என்று தன் ஆற்றாமையை எடுத்துக் கூறினான் ரகுபதி. அவனுக்காக என் மனம் வெகுவாக இரங்கிற்று.

10

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே நானும் ரகுபதியும் கண்டிக்குப் புறப் பட்டோம். வசந்தா தனியே இருந்து கொண்டு இரண்டு நாள்களையும் எப்படிக் கழிப்பாள்? என்ற கவலை எனக்கு ஏற்பட்டது. இறுதி நேரத்தில் அவளையும் கண்டிக்கு வரும்படி அழைத்தேன்.

ரகுபதி காரை ஒட்டினாள். நானும் வசந்தாவும் பின் ஆசனத்தில் இருந்தோம். றைவிங் ஆசனத்தின் மூன்னால் இருந்த கண்ணாடியில் அடிக்கடி எங்களைப் பார்த்தபடி, ரகுபதி கதைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

பஸ்யாலையைக் கடக்கும் போது கார் சற்று மெதுவாகச் சென்றது. “என்ன ரகுபதி இளநீர் விடாய்க்குதா. கஜூ பருப்பு தேவைப்படுகுதா. கார் ஸ்லோவாகக் செல்கிறதே” என்றேன் நான்.

கார் ஒரு இளநீர் கடைக்கு முன் நின்றது. ரகுபதி சிரித்துக்கொண்டு இறங்கினான். நாங்களும் இறங்கினோம்.

எங்களைக் கண்ட குரும்பை விற்கும் பெண்கள் இருவர் இரண்டு குரும்பைகளை எடுத்து அவசர அவசரமாகச் சீவினர். குரும்பை எனக்கு வேண்டாம் என்று கஜூக் கொட்டை பேக் ஒன்றை எடுத்தாள் வசந்தா. நாங்கள் இருவரும் இரண்டு குரும்பைகளை வாங்கிக் குடித்தோம். கார் மீண்டும் புறப்பட்டது.

கண்டி புஷ்பதான் கல்லூரி விளையாட்டு மைதானம் சன வெள்ளத் தால் நிரம்பி வழிந்தது. இலங்கையின் நாலா புறங்களிலுமிருந்து வந்த மூலின மக்களும் உரையாடி நின்ற காட்சி மனதை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

மாநாட்டுத் தலைவர் இலங்கையின் தேசியக் கொடியை ஏற்றி வைத்தார். பட்டொளி வீசிப் பறந்த அக்கொடிக்கு எல்லோரும் தலை சாய்த்து மரியாதை தெரிவித்தனர். சிங்களத்திலும் தமிழிலும் தேசிய

கீதங்களை இரண்டு மாணவியர் குழுவினர் இசைத்தனர். ‘நல்லெல்லீல் பொலிசீரணி நலன்கள் யாவும் நிறைவான் மனிலங்கா’ என்று பாராட்டும் போது எல்லோருடைய உள்ளங்களும் ஈழத்தின் எழிலில் சொக்கி, மெய் மறந்து நின்றனர். தெளிவு நிறைந்த முகங்களும், சகோதர பாசத்தால் கட்டுண்ட மனங்களும் மகிழ்ச்சி நிறைந்த சூழ்நிலையும் அங்கு ஒரு தெய்லீக்க காட்சியைப் பரிணமிக்கச் செய்தது.

வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு பிராந்தியங்களிலிருந்து வந்த சர்வோதயக் குழுத் தலைவர்கள் கொண்டு வந்த சமாதானச் செய்திகளை அத்தலைவர்கள் மேடையில் நின்று படித்தனர்.

இலங்கை அழகிய மரகதத்தீவு, நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறைந்த எழில்நாடு. ஆதாமின் பாதம் இப்பூமியில் படிந்து இதனைப் புனிதமாக்கி நிற்று. போதி மாதவன் பல முறை இந்நாட்டுக்கு வந்து இம் மன்னை மக்குதுவமாக்கினான் என்று வரலாறுகள் கூறுகின்றன. பாடல் பெற்ற திருக்கேதீஸ்வரமும் கதிர்காமமும் இந்நாட்டிலே உள்ளன.

முற்காலத்தில் தங்கள் நாடுகளை விஸ்தரித்துக் கொள்வதற்கும், தங்கள் ஆதிபத்தியங்களை மற்ற நாடுகளில் நிலைநாட்டுவதற்கும் மன்னர்கள் போரிட்டனர். இதில் எந்த இலாபமும் பெற முடியாத மனித குலம் இரத்தம் சிந்திற்று. உயிர்களை இழந்து நின்றது. இன்று வல்லரசுகள் தங்கள் வல்லமையை உலகில் பிரபலப்படுத்துவதற்கும், தங்களுக்கு ஒரு சந்தையைத் தேடிக் கொள்வதற்கும் அப்பாவி நாடுகளையெல்லாம் அனு ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு உடன்படுத்திக்கொண்டு உலகின் சாந்தி யையும் சமாதானத்தையும் அழித்தொழிக்கின்றனர்.

இன்று நாம், மனித உயிர்கள் வீணே அழிவதை ஓழிப்பதற்காகவும், மனித இரத்தம் இந்த மன்னில் சிந்துவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் ஆன்ம போராட்டம் நிகழ்த்தும் தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இந் நாட்டில் சர்வோதயம் சிறந்து விளங்கினால் மனித நேயம் பரிணமிக்கும். அறிவும் ஆற்றலும் மனித அழிவுக்கு வழிகோலுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஆத்ம பலமும், அன்பும்தான் இன்றைய மனித குலத்தின் முக்கிய தேவை.

சமாதானச் செய்தியின் சாராம்சமான இக்கருத்துகள் அங்கு நின் ரோரை மனித நேயத்தின் பால் அரவணைத்து நின்றது.

செய்தி முடிந்தது. அனைவரும் கூட்ட மன்டபத்தை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

இந்தியாவில் வினோபா பாவே ஆசிரமத்திலிருந்து வந்த பெரியார் ஒருவர், சர்வோதயத்தின் தத்துவங்கள் பற்றி மனியான ஆங்கிலத்தில் மனதை உருக்கும் வகையில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அனைவரும் அவர் பேச்சில் அப்படியே கட்டுண்டு நின்றனர்.

இரண்டு நாள் மகாநாடும் செவ்வளே முடிந்தது. இரண்டாம் நாள் பின்னேரம் நடைபெற்ற செயற்குழு உறுப்பினர் தேர்வில், என்னையும் வசந்தாவையும் தெரிவு செய்து அதற்கான சான்றிதழையும் தந்தனர். மூன்றாம் நாள் தலவாத்துறையில் இருக்கும் சர்வோதய நிலையத்தை பிரதிநிதிகள் பார்வையிடுவதாக இருந்தது. எனக்கும் ரகுபதிக்கும் இதற்கெல்லாம் நேரமில்லாதிருந்தாலும், நானும் வசந்தாவும் பெற்ற புதிய பதவியின் காரணமாக நாங்களும் அங்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது. அது மட்டுமல்ல, தலவாத்துறை சர்வோதய நிலையப் பொறுப்பாளர்களான சரத் டி சில்வாவும் அவரது மனைவி மனோகரியும் எங்களுக்கு அறி முகமாயினர். மனோகரி வசந்தாவை விட்டுவிடுவதாக இல்லை. புதிய நிர்வாக சபை உறுப்பினரான நான், அந் நிலையத்தில் நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியும் இருந்தது.

தலவாத்துறை என்பது கெவிள்யாவிற்கு இரண்டு மைல் உள்பாதையால் சென்றடையக்கூடிய ஒரு செழிப்பான ஆழகிய கிராமம். மூல்விம் களே அங்கு வாழ்கின்றனர். சரத் என்ற சிங்கள சர்வோதய ஊழியரும், மனோகரி என்ற தமிழ் பெண்மனியும் வாழ்க்கையில் ஒன்றிணைந்து கொள்ளகையிலும் ஒன்றிணைந்து இந்நிலையத்தை நடாத்தி வருகின்றனர்.

இவர்கள் இருவரும் பத்து வருடங்களின் முன் இங்கு வந்து, ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்று, பயிர் பச்சைகள் செய்து, சிறிய கோழிப்பண்ணை ஒன்று, ஐந்தாறு ஆடுகளோடு தங்கள் பணியைத் தொடங்கினர்.

இன்று ஐந்து ஏக்கரில் ஒரு தேயிலைத் தோட்டம், மூன்றேக்கரில் ஒரு நெல் வயல், பெரிய அளவில் ஒரு கோழிப் பண்ணை, இரு நூறு வரை ஆடுகள், ஒரு மரக்கறித் தோட்டம் இவ்வாறு வியாபித்து நின்றது நிலையம்.

மூன்று இனத்தையும் சேர்ந்த ஜம்பதுபேர் வரையிலான அன்றாடத் தொழிலாளர்கள் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கிறார்களா? அல்லது சிறந்த சர்வோதய சேவகர்களா?

என்று பேதம் தெரியவில்லை. சரத்தும் மனோகரியும் குறிப்பால் உணர்த்துவதையெல்லாம் மனம் உவந்து செய்கின்றனர். அதாவது, ஜம்பது பேருக்கு அந்திலையம் தொழில் வழங்கி இருக்கிறது என்பதை விட. ஜம்பது சர்வோதயத் தொண்டர்களை அவர்கள் உருவாக்கி இருக்கின்றனர் என்பதே சரியாகும்.

வந்திருந்த அனைவருக்கும் நிலையத்தில் தயாரித்த நெல்லி ஜாகம், சிற்றுண்டிகளுமாக வழங்கி உபசரித்தனர். சரத்தும் மனோகரியும் ஒடிச்சென்று எல்லோரையும் வரவேற்று உபசரித்தனர்.

“இந்த நிலையத்திலேயே தங்கி நாமும் பணிபுரிந்தால் எவ்வளவு மனச்சாந்தியும் இன்பமும் கிடைக்கும்” என்று அங்கலாய்த்தாள் வசந்தா.

“ஆமாம் நாம் வேலூருக்குப் போய் நமக்கு குழந்தை பிறக்குமா? இல்லையா? என்பதை பார்த்துவிட்டு நாமும் இவ்வாறு ஒரு புனிதப் பணியில் இறங்க வேண்டியதுதான்” என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறினேன் நான்.

பக்கத்தில் நின்ற மனோகரி “என்ன பேசுகிறீர்கள்” என்று கேட்டாள். விஷயத்தை விளங்கப்படுத்தினேன் நான்.

அதற்கு மனோகரி “அதெல்லாம் இறைவன் சித்தம். கவலைப் படாதீங்க. உங்களுக்கு விரைவில் குழந்தை கிடைக்கும்” என்றாள்.

வசந்தாவுக்கு யாரோ ஒரு முனிவர் ஆசீர்வாதம் கொடுப்பது போல இருந்தது. அப்படியே மனம் பூரித்துப் போனாள்.

அவருடைய மனோநிலையை உணர்ந்து கொண்ட மனோகரி, “மிலஸ். வசந்தா பிள்ளை பெறுவதுதான் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வின் இறுதி இலட்சியம் என்று நீங்கள் என்னக்கூடாது. நீங்களெல்லாம் படித்தவர்கள். பிள்ளைப்பேறு இல்லாவிட்டால்தான், பெண்கள் சமூக சேவையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கருதுவது தவறு. எனக்குக் கூட இரண்டு குழந்தைகள். முத்தவனுக்கு எட்டு வயதாகிறது. கண்டியில் படிக்கிறான். இளையவள் பத்மாவுக்கு இரண்டு வயதாகிறது. வீட்டில் இருக்கிறாள். அதற்காக நான் சமூக சேவையை விட்டு விட்டேனா?” என்றாள்.

“சரி மனோகரி; உங்கள் வழியை நாங்களும் பின்பற்றுகிறோம். நான் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறேன். அதுவும் ஒரு சமூகப்

பணிதானே. மேற்கொண்டு உங்களோடு இணைந்து சர்வோதயப் பணியிலும் ஈடுபட என்னியுள்ளோம். போதுமா?" எங்கோவிருந்து ரகுபதியும் எங்களோடு வந்து சேர்ந்தான். மூவருமாக மனோகரிக்குப் பின்னால் வழி நடத்தப்பட்டோம்.

மனோகரி எங்கள் மூவரையும் அழைத்துச் சென்று எல்லாவற் றையும் விளங்கப்படுத்தினாள். வருகிற வருமானம் கல்வி கற்க வசதி இல்லாத பிள்ளைகளுக்கு நிதியுதவி செய்தும், அங்கயீனர்களுக்கு முச்சக்கரவண்டி போன்ற உதவிகள் செய்தும் அநாதையான பெண்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட உதவி செய்தும் எவ்வாறு செலவழிக்கப்படுகிறது என்றும் எடுத்துக் கூறினாள். அதனை தஸ்தாவேஜாகள் மூலம் ஆதாரம் காட்டினாள்.

இந்தச் சமூகப் பணி எங்களை கவர்ந்தது. அதிலும் மத பேத மற்ற மனிதப் பணியாக அது நடந்து வருவது இன்னும் மனம் கவரக் கூடியதாக இருந்தது.

மனிதகுலம் அன்பினாலும் சேவையினாலும் இணைக்கப்பட வேண்டும். ஏழ்மை என்ற ஒரு அரக்கன் மனிதகுலம் மேன்மையுறுவதைத் தடுப்பதில் நின்றும் பாதுகாத்து மகிழ்ச்சியும் சந்துஷ்டியுமான ஒரு வாழ்வை அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். இந்த சர்வோதய தத்துவம் இந்த நிலையத்தில் வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டது.

ரகுநாதனுக்கு அங்கு ஒரு பெருங்குறை மனதில் பட்டது. தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து பெண்கள் கொட்டியும் கொழுந்தெல்லாம் பக்கத்தி லுள்ள ஒரு தொழிற்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டு. தேயிலையாகி இங்கு வருகிறது. இவர்கள் அதைப் பக்கற் செய்து சந்தைப்படுத்துகிறார்கள். "சின்ன அளவில் ஒரு தொழிற்சாலை இருந்தால் வசதியாக இருக்குமே" என்று மனோகரியிடம் கேட்டான். அதற்கு மனோகரி "தொழிற்சாலை அமைக்கவும் அதற்கான நிர்வாகிகளை வைத்துச் செயல்படவும் பெருந் தொகையான பணம் செலவாகும். அந்த அளவு தேயிலை எங்கள் தோட்டத்தில் உற்பத்தி ஆவதில்லை. வேறொரு பிரச்சினை எங்களுக்கு உண்டு. அதுபற்றிய கொள்கைப் பரிசீலனையில் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம்."

"உங்கள் பிரச்சினை என்ன? முடியுமானால் நான் உதவுகிறேன்" என்றான் ரகுநாதன்.

“அங்கே தெரிகிறதே மரக்கறித் தோட்டமும், நெல்வயலும்... நெல் வயலுக்கு அப்பால் ஒரு குளம் இருக்கிறது. வயலுக்கு தன்னீர் பாய்ச்சுவது கோடை காலங்களில் கொஞ்சம் கஷ்டம். சிரமப்பட்டுத்தான் பாய்ச்சுகின்றோம். மரக்கறித் தோட்டத்திற்கு கிணற்றிலிருந்துதான் தன்னீர் அள்ளி இறைக்கிறோம். ஆது ஆட்கள் இரண்டு நாட்கள் வேலை செய்தால், இரண்டுக்கும் நீர்ப்பாய்ச்சு முடியும்.”

“தன்னீர் இறைக்கும் இரண்டு இயந்திரங்களை வாங்கினால், இரண்டு பேர் ஒருநாளையில் தன்னீர்ப் பாய்ச்சி விடலாமே... மேடம்...”

“அது இல்ல மிஸ்டர் ரகுநாத் பிரச்சினை, இயந்றவரை மனித உழைப்பினால் எல்லாவற்றையும் நிறைவு செய்துகொள்ள வேண்டும். இயந்திரங்களுக்குக் கொடுக்கும் பணத்தை மனித உழைப்புக்கு வழங்க வேண்டும். இதுதான் எங்கள் கொள்கைப் பிரச்சினை.”

“நவீன் இயந்திர யுகத்தில் வாழும் நாம், இந்தக் கொள்கைகளை யெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு காரியம் சாதிக்க முடியுமோ மனோகரி.”

“காந்தியடிகளும் நவீன் இயந்திர யுகத்தில்தான் வாழுந்தவர். தன்கையினால் நூல் நூற்று ஆடை நெய்து தானே உடுத்தினார். மற்றத் தொண்டர்களையும் அப்படித்தானே வழி நடத்தினார். வினோபா பாவே தனது ஆச்சிரிமத்திற்குத் தேவையான காகிதங்களைக்கூட கையினால் தான் செய்து உபயோகித்தார். இதுதான் சர்வோதயத்தின் உழைப்பு நெரி.”

“மனோகரி... இந்த நிலையத்தின் உழைப்பு நெறியையும் வளர்ச்சி யையும் தூய நோக்கங்களையும் பார்க்கும் போது என் மனம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. ஐம்பது தொழிலாளர்கள் அன்றாடச் சம்பளத் திற்காகவேனும் தொழில் செய்து ஒரு நல்ல நோக்கத்திற்காக உழைக்கிறார்கள். நான் இரண்டு நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள் வாங்கித் தருகிறேன். ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?”

“சர்வோதயக் கொள்கைகளை நான் விளங்கி இருக்கும் அளவில், நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது மிஸ்டர் ரகுநாத்.”

“இந்நிலையத்திற்கு என்னாலான ஓர் உதவியைச் செய்ய விரும்புகிறேன்.”

“ஒரு சர்வோதயத் தொண்டராக மாறுங்கள்....” என்று சிரித்தபடி மனோகரி கூறினார்.

“பங்களிப்பு என்பது பலவகைப்படும். உங்கள் நிலையத்திற்கு ஒரு உதவியைச் செய்வதும் பங்களிப்புத்தான்...” என்று கூறியபடி கையிலிருந்த ஃபைல் பேக்கைத் திறந்து செக் புத்தகத்தை எடுத்து ஜம்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு ஒரு ‘கேஷ்’ செக் எழுதி மனோகரியின் கையில் கொடுத்தான் ரகுபதி.

“உங்களைப் போன்றோரின் தாராள மனம் எத்தனையோ ஏழை களின் வாழ்வுக்கும், உழைப்பவர்களின் ஊதியத்துக்குமாக உதவும்” என்று நன்றிப் பெருக்கோடு கூறினாள் மனோகரி.

அந்த இடத்திற்கு சரத்தும் வந்தான். செக்கை அவனிடம் கொடுத் தாள் மனோகரி. சரத், ரகுபதியை கட்டித்தழுவி நன்றியைத் தெரிவித்தான்.

மூவரும், அங்கிருந்து கொழும்புக்குப் புறப்பட்டோம். மனோகரி யும் சரத்தும் ஏனைய அலுவல்களை நோக்கிச் சென்றனர்.

11

ரகுபதியின் ஆலோசனைப்படி நானும் வசந்தாவும் வேலூர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகத் தீர்மானித்தோம்.

அன்று நாங்கள் பிரயாணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளில் மும் முரமாக ஈடுபட்டிருந்தோம்.

காலை 11.00 மணிக்கு, சென்னைக்கு விமானம் இருந்தது. எங்களைத் தன் காரில் ஏற்றிச் சென்று வழி அனுப்புவதற்காக காலை 8.00 மணிக்கே ரகுபதி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான்.

“எல்லாம் சரியா? புறப்படலாமா வசந்தா” என்று கேட்டேன் நான்.

“ஓம்! அத்தான் எல்லாம் சரி, புறப்படலாமா” என்றாள் வசந்தா.

என்னிடமுள்ள பாஸ்போர்ட் முதலான தஸ்தாவேஜாகளை ஒரு முறை சரிபார்த்துக் கொண்டேன் நான். காரின் பின் சீற்றில் நாங்கள் இருவரும் ஏறிக்கொண்டோம். ரகுபதியின் ‘டொயாட்டா’, கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தை நோக்கிப் பறந்தது.

நான் விமான நிலையச் சுங்கப் பகுதியில்தான் வேலை செய்பவ ணாயிற்றே. கெடுபிடிகள் எதுவுமில்லை என்பதோடு நண்பர்கள் எல் லோரும் வந்து, எங்களை வாழ்த்துக் கூறி வழி அனுப்பினர்.

விமானம் ஓடு பாதைக்கு வந்து விட்டது. ரகுபதி என் கைகளைப் பிடித்து “ராம் உங்கள் பிரயாணம் வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறேன்” என்று கூறியவனாக வசந்தாவைப் பார்த்து “ஓன்று எனக்கு தோன்றுகிறது. அதையும் செய்துவிட்டு வாருங்கள்” என்றான்.

“சொல்லுங்கள். அதையும் செய்வதுதானே” என்றாள் வசந்தா சிரித்துக்கொண்டு.

“ஓன்றுமில்லை. மனிதனின் வாழ்க்கையில் வெற்றிகளையோ, தோல்விகளையோ அணுகும்போது அதனை இறைவன் சித்தம் என்று நியாயம் கற்பித்துக் கொள்வான். அதுபோல நாம் விஞ்ஞானத்தை மட்டும் முற்றாக நம்பிக் கொள்ளாமல் இறைவனையும் பாரம் சாட்டிக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இந்தியாவுக்குத்தான் போகிறீர்களே, அப்படியே ஒருக்கா, திருப்பதி வெங்கடேஸ்வரன் ஆலயத்திற்குப் போய் ஒரு நேர்ச்சை செய்துவிட்டு வாருங்கள்” என்றான்.

தம்மீது ரகுபதிக்கு உள்ள அக்கறையை எண்ணும்போது வசந்தா வுக்கு மனம் உருகி விட்டது.

“ஓம் அத்தான். ரகுபதி சொல்கிற மாதிரி நாம் திருப்பதிக்குப் போய் வருவோம். அந்தக் கோயிலின் அற்புத்த தன்மை பற்றி எல்லோரும் வியந்து கூறுகிறார்கள்” என்று என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“அதற்கென்ன?” என்று தலையிசைத்தேன் நான்.

இருவரும் விமானத்தில் ஏறிக் கொண்டோம். ரகுபதி எங்களை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கையிசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

விமானம் மேலே, மேலே சென்று ஒரு பறைவை அளவு ஆனது. ரகுபதியின் மனத்திலே ஓர் அச்சம், ஒரு கவலை, ஒரு அக்கறை.... ஆமாம் தன் ஆலோசனைப்படி அவர்கள் இந்தியா செல்கின்றனர். அவர்கள் விரும்புவது போல ஒரு குழந்தை கிடைத்து அவர்களது வாழ்வில் வசந்தம் குலுங்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களது குடும்ப நன்பனாக உரிமையோடு உறவாட முடியும். தன் சொல்லையும் அவர்கள் மதிப்பார்கள். இப்படியான என்னங்களோடு காரைத் திருப்பி கொழும்பை நோக்கி விரைந்தான் ரகுபதி.

அன்று மத்தியானம். சென்னையைச் சென்றடைந்தோம். இரு வரும் அன்றிருவு ஒரு மேராட்டவில் தங்கிவிட்டு, மறுநாள் வேலூருக்குப் புறப்பட்டோம்.

வேலூர் ஆஸ்பத்திரி மிகப் பெரியதுதான். அங்குள்ள வைத்திய வசதிகள் எங்களைப் பிரமிக்கச் செய்தன. இவற்றை விட அங்குள்ள வைத்தியர்கள், நேர்ஸ்கள் மற்றும் ஊழியர்களின் உபசரிப்பும் நடை முறைகளும் எங்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அவற்றையெல்லாம்

பார்த்தபோது அந்த வைத்தியாசாலையில் எங்களுக்கு பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

தாக்டர் ஆப்ரஹாம் அவர்களின் 7ஆம் இலக்க அறையின் முன், அவருடைய அழைப்புக்காகக் காத்திருந்தோம். பலவேறு மகப்பேற்று பிரச்சினைகளுக்காக எங்களைப்போல ஜம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் டாக்டரைக்காண அங்கு காத்திருந்தனர். எங்களைப்போல மகப்பேற்றுக் காக வைத்தியம் செய்யவும் பல தம்பதிகள் வந்திருந்தனர். அவர்களோ டெல்லாம் உரையாடி குழந்தைப்பேறு இல்லாமல் வாழ்க்கையே கசந்து போன அவர்களோடு நாங்களும் இணைந்து நின்றோம். சிறிது நேரத்தில், “மிஸ்டர் அன்ட் மிலிஸ் ராமநாதன்” என்ற அழைப்பு எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இருவரும் ஆவலோடு டாக்டரின் அறைக்குள் நுழைந்தோம்.

“இலங்கையில் இருந்து வாரிங்களா? உட்காருங்கள்” என்றார் டாக்டர். பக்கத்தில் நின்ற நேர்ஸ் வசந்தாவின் உடைகளைச் சுற்று தளர்த்தி விட்டுக் கட்டிலில் படுக்கும்படி சொன்னாள். முதல்கட்ட பரிசோதனை நடந்தது.

அன்று பின்னேரம் வசந்தாவின் இரத்தம், சிறுநீர், இரத்த அழுத்தம், இருதய நிலைமை இவையெல்லாம் சோதித்துக் கொண்டு வரும்படி கூறினார்.

மறுநாள் மீண்டும் வரச்சொல்லி கர்ப்பப் பை, அதன் தொழிற் பாடுகள் முதலியவற்றையெல்லாம் கருவிகள் மூலம் பரிசோதித்தார்.

டாக்டரின் அன்பும் பண்பும் நிறைந்த வாத்சல்யமான விசாரணை கள் வசந்தாவுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

“என்ன டாக்டர், எனக்குக் குழந்தை பிறக்குமா?” என்று ஒரு குழந்தையைப்போலக் கேட்டாள் வசந்தா.

டாக்டர் சிறித்துக்கொண்டு, “மிகவும் அவசரப்படுகிறீர்கள் மகள். குழந்தையைப் பெறுவது நீங்களாக இருந்தாலும், அந்தப் பேறு உங்கள் கணவரையும் பொறுத்திருக்கின்றது. அவரையும் சோதித்து விட்டு எல்லாம் சொல்வேன் மகள்,” என்றார் டாக்டர்.

அதற்கு அடுத்த நாள், டாக்டர் என்னைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினார். எத்தனையோ கருவிகள் என்மீது பொருத்தப்பட்டன.

எத்தனையோ டாக்டர்கள் என்மீது பலவித சோதனைகளையும் செய்து அறிக்கை தந்தனர். இப்படி என்னை பரிசோதிப்பதிலும் இரண்டு நாட்கள் சென்றன.

ஜுந்தாம் நாள் எங்கள் இருவரையும் தனித்தனியே அழைத்து ஆலோசனை வழங்கினார். பின்னர் இருவரையும் ஒன்றாக உடல் உறவு கொள்வது பற்றிய சில குறிப்புகளைக் கூறி, சில மாத்திரை வகைகளைத் தந்து மூன்று மாதம் உபயோகிக்கும் படியும். அதன்பின் இலங்கையில் மாத்திரை பெற்றுக் கொள்வதற்கான பிறிஸ்கிறிப்சன் ஒன்றையும் தந்தார். மூன்று மாதத்தின்பின் மாற்றம் தெரியும் என்றும் கூறினார்.

மறுநாள் சென்னைக்கு திரும்பி, அதே ஹோட்டலில் தங்கினோம். சென்னையில் பார்க்க வேண்டிய பல இடங்களைப் பார்த்தோம்.

வசந்தா அவ்வளவு உற்சாகமாக இல்லை. மனச்சோர்வுடன் காணப் பட்டாள். “ஏன் வசந்தா உற்சாகமில்லாமல் இருக்கிறாய்” என்று அவளைக் கேட்டேன்.

“இன்றுமில்லை அத்தான். பிரயாணம் எனக்கு ஒத்துப் போக வில்லை. அலர்ஜியாக இருக்கிறது” என்று அலுத்துக்கொண்டு கூறினாள்.

“அப்போ, ரகுபதி சொன்னபடி நாளைக்குத் திருப்பதி போகலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“வேண்டாம் அத்தான். திருப்பதி செல்வதாக நான் மனதார வேண்டிக் கொண்டுள்ளேன். அவன் சித்தம் நாடி நமக்குக் குழந்தை கிடைத்தால் அப்புறம் அவன் சந்திக்கு வருவோம்.”

“என்ன வசந்தா இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டும் திருப்பதி ஆண்ட வளைத் தரிசியாமல் செல்வதா?”

“ஏன் அத்தான் விபுலாநந்தரின் பாடலோன்று எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ
வேறெந்த மாமலரோ
உள்ளக் கமலமடி
உத்தமனார் வேண்டுவது”

“விபுலானந்தரின் ஞான நிலையில் நாம் நிற்கிறோமா வசந்தா? நாம் சரியை நிலையில் நிற்பவர்கள். பூஜை புனிகாரம் மூலம்தான் நாம் எதையும் அடையமுடியும். வாழ்க்கையில் தோல்விகள், துண்பங்கள் ஏற்படும் போதெல்லாம் தெய்வ நம்பிக்கையை இழந்து விடுவது மன உறுதியும் தெய்வத்தைப்பற்றிய உறுதியும் அற்ற செயல்.”

“தெய்வ உபாசனைகளை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்படாது அத்தான். என் உடல்நிலை சரியில்லை. பிரயாணம் எனக்கு ஒத்துப் போகவில்லை. நாம் நாளைக்கே நாடு திரும்புவோம்.”

மறுநாளே, நானும் வசந்தாவும் நாடு திரும்பிய, செய்தியை ரகுபதிக்குப் போன் மூலம் தெரிவித்தோம். அவன் இரத்தினபுரிக்குப் போயிருப்பதாகத் தகவல் வந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ரகுபதியின் டொயாட்டா கார் வீட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றது. ரகுபதி காரைவிட்டு இறங்கி வந்தான்.

“என்ன ரகுபதி போன் பண்ணினோம். இரத்தினபுரிக்குப் போன தாய்ச் சொன்னார்கள். அங்கிருந்து எப்போது வந்தாய்?”

“இரவுதான் வந்தேன். ராமநாதன். நீங்கள் போன் பண்ணியதாக அம்மா சொன்னாள். இரண்டு ஐப்பானிய வியாபாரிகள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு நிறைய கெவுடாக்கற்கள் தேவைப்பட்டன. கெவுடாக்கல் என்பது ஒரு இளக்கமான கல் ஜாதி. அதை யாருமே வாங்குவதில்லை. இப்போ என்னடாவென்றால் ஐப்பானியர் அதைப்பட்டை தீட்டி அசல் இரத்தினக் கல்லாக மாற்றி விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பெருந்தொகை யான கெவுடாக்கல் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அத்தோடு இரண்டு சிவப்புக் கல்லும் கிடைத்தது. அதையும் நல்ல விலைக்கு விற்றேன். இந்தப் பயணத்தில், ஒரு மூன்று லட்சம் கிடைத்தது. அப்புறம் உங்கள் பிரயாணம் என்னவாயிற்று?”

“ஓன்றுமில்லை. வேலூரில் ஜந்து நாள் தங்கி எல்லாப் பரிசோதனை களையும் முடித்துக் கொண்டோம். மூன்று மாதம் பாவிப்பதற்காக கெப் கூல்கூம் மற்றும் மாதத்திரைகளும் தந்தார்கள். இன்னும் 3 மாதத்திற்கு இலங்கையில் வாங்கிக் கொள்ளும்படி, துண்டு தந்தார் டாக்டர்.”

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூட்டுறையிடன் வசந்தா வந்தாள். அவன் தன் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியையும் பிரதிபலித்துக் கொள்ளவில்லை.

ஒரு சிறு புன்னகையுடன் இ ட்ரேஸை என்னிடம் கொடுத்து விட்டுப் போனாள்.

நான் வசந்தாவை அழைத்து “வசந்தா நம் பிரயாணத்தைப் பற்றி விசாரிக்க ரகுபதி வந்திருக்கிறார். போனால் எப்படி?” என்று கூறினேன் நான்.

உள்ளே போன வசந்தா திரும்பி வந்து, பக்கத்தில் இருந்த மிறர் ஸ்டான்டெப் பிடித்தபடி “நீங்கள்தான் எல்லாவற்றையும் சொல் லுங்களேன். நினைத்தவுடன் பொங்களூருக்கும் சிங்கப்பூருக்கும் பறந்து திரிகிறவர் அவர். அவரிடம் நம் சென்னைப் பிரயாணத்தைப் பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?” என்றாள் வசந்தா, ரகுபதியைப் பார்த்துக் சிரித்தபடி. அதற்கு ரகுபதி:

“வசந்தா; உங்கள் பிரயாண அனுபவம் பற்றி நான் கேட்க வில்லையே. நீங்கள் போன அலுவல் என்னவாயிற்று” என்று கேட்க வந்தேன் என்றான்.

“எல்லாம் நம்பிக்கையிலோ, வைத்தியத்திலோ முடிவு தங்கி யில்லையே. அனைத்தும் அவன் சித்தம்” என்று மிக அடக்கமாகக் கூறினாள் வசந்தா. அவளது குரலில் ஒரு நம்பிக்கை வரட்சியும், ஏமாற்றமும் இருந்தது.

“சரி; வசந்தா நம் இந்தியப் பிரயாணத்தின் நினைவாக இன்று ரகுபதிக்கு நம் லீட்டில் சாப்பாடு. அதைக் கவனியுங்கள்” என்று வசந்தாவை சமையலறைப் பக்கம் அனுப்பினேன். சிரித்துக் கொண்டு அவள் உள்ளே போனாள். நானும் ரகுபதியும் கதையைத் தொடர்ந்தோம்.

“அது சரி, டாக்டர் என்ன சொன்னார்” ராமநாதன், என்றான் ரகுபதி.

“வசந்தாவின் வயிற்றுக்குள் பிள்ளை இருந்தால் அப்படியே எடுத்துத் தந்திருப்பார் ரகுபதி. அவ்வளவு சோதனை செய்தார். நான்கு நாள் இரண்டு பேரையும் அஜு அனுவாகச் சோதித்தார். நிறைய கெப்ஸால்க்கள், மாத்திரைகள் தந்தார். எனக்குத்தான் கொஞ்சம் கூடுதல். மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, இலங்கையில் டாக்டர் சந்திரசேகரத்தை சந்தித்துச் சோதித்துக்கொண்டு அவர் ஆலோசனைப் படி பாவிப்பதற்கென்று சில மாத்திரை மருந்துகளை எழுதிய ஒரு

‘பிறிஸ்கிறிப்சஸென்யும் தந்துள்ளார். அவருக்கும், பிரஞ்சு மொழியில் எழுதிய கடிதமொன்றையும் தந்துள்ளார்.’

“பயப்படவேண்டாம் ராமநாதன். டாக்டர் ஆப்ரஹாம் எடுத்த கேஸ் எதுவும் தோற்றுப்போவதில்லை. சில பெண்கள் கருத்தரிக்கத் தாமதப் படுவதுண்டு. அது உடல்தியல் கோளாறு. எல்லாம் சரி வரும் ராமநாதன்.”

“சரி ஆனால் சந்தோஷம்தான். இல்லாவிட்டால் வசந்தாவின் மனோ நிலையை மாற்றுவது ரொம்பக் கஷ்டம் போல இருக்கிறது. அவளை விட ஆதங்கம் எனக்கு: வெளியில் சொல்ல வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன். குழந்தை இல்லாத குடும்பம் பக்கமை இல்லாத பாலைவனம் ரகுபதி.”

“இந்த முயற்சியும் தோல்வி அடைந்தால் ஒன்று செய்யலாமா ராமநாதன்.”

“என்ன ரகுபதி?”

“கவீகாரக் குழந்தை ஒன்றை எடுத்தால் போகிறது. நமது சொத்துக்கும் பிற்காலத்தில் நமக்கு ஆதரவாக இருப்பதற்கும் அப்படியாவது செய்யலாமே.”

“சரி ரகுபதி: என் மனோநிலையை நன்கு விளங்கிக்கொண்டு சொல்கிறாய். வசந்தாவின் அக்காவுக்கு குழந்தைகள் அதிகம். ஒரு வயதில் கூட ஒரு குழந்தை உண்டு. பெண் குழந்தை: அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.”

“அது சரி திருப்பதிக்குப் போனீர்களா, ராமநாதன் எனக்கும் பிரசாதம் கொண்டு வந்தீர்களா?”

“அதுதான் முடியாமல் போய்விட்டது. டாக்டருடைய பரிசோதனைகள் எல்லாம் முடிந்ததும் வசந்தா ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக நின்றாள். பிரயாணம் அவளுடைய உடம்புக்கு ஒத்துவரல்ல.”

“சே: திருப்பதி பார்க்க வேண்டிய ஒரு ஸ்தலம் ஆயிற்றே. இந்தியாவுக்குப் போகிறவர்கள் முதலில் இப்படியான புனித ஸ்தலங்களைத்தானே தரிசிப்பர். நீங்கள் அப்படியான தேவையோடு போயும் தவறவிட்டு விட்டார்களே.”

“அதற்கென்ன? எனக்கு திருப்பதிக்குப் போகிற நேர்ச்சை உண்டு. வெங்கடேஸ்வரன் அருள் செய்தால் நானும் வசந்தாவும் ஒரு முறை குழந்தையோடு போய் வரலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“தெய்வ நம்பிக்கை குறைந்து வருவதால்தான் ராமநாதன், உலகத் தில் தர்ம நெறிகள் அழிந்து வருகின்றன.”

“ஆமாம்; விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் அறிவியல் சிந்தனைகளும் மனிதனுடைய இருதயத்தை விட்டும் அவனை வேறுபடுத்தி நிற்கிறது. தெய்வ நம்பிக்கையை விட தன்னம்பிக்கை கூடிவிட்டது மனிதனுக்கு.”

“அதனால்தான் அவனுக்கு இந்தச் சீரழிவு என்பதை அவன் நினைக்கத் தவறுகின்றான்.”

வசந்தா வந்து சாப்பிட அழைத்ததும், இருவரும் எழுந்து சென்றோம்.

12

அன்று ஒரு புதன்கிழமை. கந்தோருக்குப் போவதற்காக நான் புறப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். டெவிபோனில் மணி அடித்தது. எடுத்து “ஹலோ... ஹலோ” என்று அழைத்தேன்.

அவ்வளவுதான். என் உடம்பெங்கும் நடுங்கியது. என் உள்ளம் வேதனையால் துடித்தது. ஆம்! மல்காந்தியின் கணவர் இரவு இறந்து விட்டாராம். ஹார்ட் அற்றாக்காம். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. முந்தா நாள்தான் நான் அவரைப் புறக்கோட்டையில் சந்தித்தேன். ஆஜானுபாகுவான் தோற்றத்தோடு எவ்வளவு அழகாக இருந்தார். அவரா இறந்து போனார்? ஹார்ட் அற்றாக் நவீன் காலத்து நாகரிகமான நோய். பார்த்திருக்க, உயிரை வாங்கும் படுபாதகன்.

அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டதும்தான் வசந்தாவின் ஞாபகம் வந்தது. “வசந்தா, வசந்தா” என்று குரல் கொடுத்தேன்.

“கூப்பிட்டெர்களா?” என்று கேட்டபடி வசந்தா ஓடி வந்தாள்.

“வசந்தா மல்காந்தியின் கணவர் நேற்றிரவு இறந்து விட்டாராம். அவங்க வீட்டில் இருந்து ‘போன்’ வந்திருக்கு.”

“ரொம்ப தேஜஸா இருந்தாரே. அப்படி என்ன? திஹர் வருத்தம். வயதும் அவ்வளவு இருக்காது; நாற்பது இருக்குமா?”

“என்னவிட இரண்டு வயது முத்தவர். அவருக்கு நாற்பதுதான் ஆகிறது. நல்லா இருந்தவராம். ஹார்ட் அற்றாக். முதலாவது முறை யிலேயே ஆளை அடித்து விட்டது; பாவம்.”

“மல்காந்தி கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். அவனும் இளம் வயது. முப்பத்தைந்து ஆகிறது. இந்த அதிர்ச்சியைக் கொஞ்சங்கூட

தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள். தங்க விக்கிரகம் போல ஒரு மகன். அவனும் தந்தையற்றவனாகி விட்டான். சரி, சரி இப்போ நீங்கள் என்ன செய்யப் போறயள்? சா வீட்டுக்குப் போறதில்லையா?”

“இதோரு கேள்வியா, வசந்தா? நான் இதோ கந்தோருக்குப் ‘போன்’ பண்ணி வீவ் போட்டுட்டு வாறன், நீ கெதியா உடுத்திக்கொள்.”

“அப்படியே ரகுபதிக்கும் ஒரு போன் கொடுத்திடுங்க. அவரும் நம்மோடு சேர்ந்து அவர்களோடு பழகிவிட்டார். அவருக்கும் அறிவிக் கிறது நல்லது.”

சிறிது நேரத்தில் ரகுபதி தன் காரில் வந்துவிட்டான். நாங்கள் எங்கள் காரில் புறப்பட்டோம்.

சா வீடு ஜெய் ஜெய் என்று சன வெள்ளத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. எங்களைக் கண்டதும் மல்காந்தி ஓடி வந்து, வசந்தாவைக் கட்டிப் பிடித்து “வசந்தா: என் வாழ்வு முடிந்து விட்டது. என் உயிர் போய்விட்டது” என்று கூறி அழத் தொடங்கினாள். அவருடைய அலறல் எங்களையும் கண் கலங்கச் செய்தது. இரண்டு வயது நிரம்பிய தினேஷ் ஒன்றுமறியாமல், உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். மல்காந்திக்குத் தன் கணவன் மூலமாகக் கிடைத்த பெருஞ்செல்வம் அவன் ஒன்றுதானே. மூன்றாம் நாள் வெள்ளிக் கிழமை தான் சவம் எடுப்பார்களாம்.

சில்க் வேட்டி உடுத்தி, ஜிப்பா போட்டு, சால்வை அணிந்து, கட்டி வில் வளர்த்தப்பட்டிருக்கும் மல்காந்தியின் கணவனரப் பார்த்தபோது, அவருடைய முகத்தில் ஒளிவிட்ட தேஜஸ். அவர் இன்னும் உயிரோடு இருப்பதாகவே நினைக்கத் தோன்றிற்று. அது அவருடைய மன உடையாம். பின் உடையாகவும் அவை அணியப்பட்டிருந்தன. மனித வாழ்வின் அநித்தியத் தன்மையை, அந்த உடையே எடுத்து கூறியது. மன உடையே பின் உடையாய் மாறுகிற அற்ப உலகில் தான் நாம் வாழ்கிறோம். அந்த இடைக்காலத்தில் நமது நடத்தைகள், நமது எண்ணங்கள், நமது அகங்காரங்கள் எல்லாம் நம்மை உண்மையிலிருந்து விலகச் செய்து எவ்வளவு அவைக் கழிக்கின்றன.

வெள்ளிக்கிழமை, நானும் வசந்தாவும் சவ அடக்கத்திற்கும் வந்து மல்காந்திக்கு ஆறுதல் கூறிச் சென்றோம்.

என் எண்ணாம் மல்காந்தியைச் சுற்றிச் சுற்றி கழுன்றது. தோல்வி, வெற்றியின் அறிகுறி என்று தோற்றவனுக்கு ஆறுதல் கூறுவார்கள்.

ஆனால், உலகில் வெல்கின்றவன் வென்று கொண்டே போகிறான். தோற் கிறவன் தோற்றுக்கொண்டே அழிகிறான். இதைத்தான் நாம், நிதர்சனமாக நடைபெறுவதைக் காண்கிறோம்.

மல்காந்திக்கு சர்வகலாசாலைக் காலத்திலேயே காதல் தோல்வி ஏற்பட்டது. அவளது தோல்வியில் எனக்கும் பங்குண்டு. என் அம்மா, மல்காந்தியை ஒருபொழுதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாள் என்ற காரணத் தால், நான் அவளைக் கைவிட வேண்டி ஏற்பட்டது.

காதலில் மட்டுமல்ல வாழ்விலும் அவள் இப்படித் தோற்பாள் என்று நான் எண்ணவில்லை. அவள் தன் கணவனுடன் சந்தோஷமாக வாழ்வதை அவளது தாயைப் போல நானும் விரும்பினேன். அவளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தேன்.

கணவனை இழந்து கைம்பெண் என்ற பெயரோடு கைக் குழந்தை யுடன் நிராதரவாக நிற்கும் அவளுக்கு இச்சந்தரப்பத்தில் எண்ணால் செய்யக்கூடியது என்ன? என்பதில் என் சிந்தனை வேகமாக ஈடுபட்டது.

அங்கே, தூரத்தில் ஒரு விடிவெள்ளி துல்லியமாக ஒளி வீசிக் கொண்டிருப்பது போல எனக்குத் தெரிந்தது. அந்த விடிவெள்ளியை மல்காந்தியின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைத்து விட்டால்... அது அவளுக்கு நான் செய்யும் கைங்கரியமாக இருக்குமே.

ஆம்; ரகுபதி ஒரு நல்ல பெண்ணை இழந்து, அவளைப் போல வாத்ஸல்யமான ஒரு பெண்ணைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனுக்கு ஏற்ற இலட்சியப் பெண் மல்காந்திதான். இதில் சந்தேக மில்லை என்ற முடிவுக்கு நான் வந்தேன். முதலில், வசந்தாவிடம் இது பற்றிக் கேட்போம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

வசந்தா எந்தவிதமான உணர்ச்சியும் அற்றவளாக புருவத்தை நெளித்து “விவாகம் என்பது பெண்களைப் பொறுத்த விஷயம். முதலில் இதுபற்றி மல்காந்தியைக் கேளுங்கள். உங்கள் அம்மாவோடு நான் பட்டபாடெல்லாம் தெரியும் தானே” என்று ஒரு கீதோபதேசம் செய்தாள், வசந்தா. அதுவும் சரிதான், என் அம்மா மீதும் ஒரு பழி. ஆதலால் முதலில் ரகுபதியின் தாயிடமும், மல்காந்தியிடமும் கேட்போம் என்று தீர்மானித்தேன்.

மல்காந்தியின் கணவன் இறந்து ஆறு மாதங்களாகி விட்டன. ஒரு நாள் மல்காந்தி எங்கள் வீட்டுக்குத் தன் மகன் தினேஸோடு வந்திருந்தாள். அவனுடைய தோற்றத்தைப் பார்த்ததும், எனக்கு மனம் கலங்கி விட்டது. அவனாக கட்டிப்பிடித்து அழவேண்டும் போவிருந்தது.

வெள்ளள டெர்லின் உடுத்தி அதற்கேற்ப வெள்ளள பளவுக்கும் அணிந்திருந்தாள். காதில் ஒரு தோடு, கையில் ஒரு மணிக்கூடு அவ்வளவு தான் அலங்காரம். மெலிந்து சோகமே உருவாய்க் காட்சியளித்தாள். அவனுடைய அழகிய கழுத்து ஒரு சங்கிலிகூட இல்லாமல் ‘ஓ’ வென்று பாலைவனம் போலக் காட்சி தந்தது.

“ஏன் மல்காந்தி, கந்தோருக்கும் இந்தக் கோலத்தோடுதான் போகி நீர்களா?” என்று கேட்டேன் நான்.

“நிச்சயமாக என் கணவர் இறந்தது முதல் என்னை நான் வெகுவாக மாற்றிக்கொண்டேன். ஒரு பெண்ணின் மங்களமே கணவன்தானே. அவர் போன பின்பு, நான் கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கக்கூடாதா?”

“உங்கள் நடைமுறைகளைக் கந்தோரிலும் காட்டிக்கொள்வதா? நாலுபேரும் புளங்கும் இடத்தில் நீங்கள் தனித்து நிற்கக்கூடாது மல்காந்தி.”

“இல்லை ராமநாதன். இதற்கு முன்னர் கந்தோரில் என்னுடன் கலகலப்பாகப் பழகியவர் எல்லாம். இப்போது என்னிடம் மிகவும் மரியாதையாகப் பழகுகிறார்கள். அது எனக்கு நல்லா இருக்கிறது. பாதுகாப்பும்கூட.”

“வாழ்க்கையில் வரும் துயரங்கள் தோல்விகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தினால், வாழ்க்கையென்றே ஒன்றில்லை மல்காந்தி. நீங்க இப்படிப் பிடிவாதமாக இருக்கக்கூடாது.”

“தவறு; ராமநாதன். மரநிழவில் இருக்கிறோம். பழுத்த இலை யொன்று காற்றில் பறந்து வந்து, நம் காலடியில் விழுகிறது. நேற்றிரவு ழூரண நிலவைப் பார்த்தோம். இன்றிரவு அதன் ஒரு களை குறைந்திருக்கிறது. நேற்றைக்கும் இன்றைக்குமிடையில் நமக்குக் குறிப்பிட்ட ஆயுளில் ஒருநாள் குறைகிறது. இதெல்லாம் இயற்கை நமக்கு விடுக்கும் எச்சரிக்கை. இவற்றை நாம் உணரவேண்டும்.”

“தத்துவம் என்பது உண்மை. அதைப்பேச இன்னும் காலமிருக்கிறது மல்காந்தி. அதை இப்பொழுதே தொடங்கவிடக் கூடாது.”

“உலகின் மாயைகள் உண்மையை மறைத்து நிற்கின்றன. தீட்சண்ய மான பார்வையுள்ளவர்கள் அம்மாயையின் ஊடே உண்மையைக் கண்டு கொள்ளும்போது, அதை மறுத்து மீண்டும் மாயைகளில் மூழ்க வேண்டுமா? பினி, மூப்பு, சாக்காடு என்பவற்றால் நிறைந்த நித்திய மானதுதான் வாழ்க்கை என்று சித்தாந்தத் துறவி சொன்னார். என் வாழ்வில் அவை நிரை மாறி பினியையும் மூப்பயையும் விட சாக்காடு முந்திக் கொண்டது. அது, உறுதியான ஒரு பெளத்தப் பெண்ணாக என்னை மாற்றிவிட்டது ராமநாதன்.”

“வாழ்க்கையில், மரணம் என்பது இயல்புதானே. அதைத் தத்துவ விசாரத்திற்கு உட்படுத்தி மனமாறிக் கொண்டால், உங்கள் மடியில் இருக்கும் செல்வத்தின் இன்பங்களை நுகர நீங்கள் தவறி விடுவீர்கள் மல்காந்தி.”

“என் கணவர்தான் எனக்கு இன்பம். அவர்தான் என் உயிர். அவரால் தான் நான் வாழ்க்கையை அனுபவித்தேன். அவருக்குப் பிறகு எதையும் நான் சித்தாந்தமாகக் கொள்ளவில்லை. இதோ பாருங்கள் ராமநாதன், எங்களுக்குக் குருநாகவில் பத்து ஏக்கர் தென்னந்தோட்ட முண்டு. பாண்ந்துறையில் கடை அறைகள் உண்டு. இருக்கும் வீடு தலிர, வாடகைக்கு ஒரு வீட்டைக் கொடுத்திருக்கிறோம். நான் உத்தி யோக மூலம் மாதம் இரண்டாயிரத்து ஐந்நாறு உழைக்கிறேன். என் கணவர் இவ்வளவையும் என் மகனுக்காக விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். எனக்கு எந்தக் குறையையும் அவர் வைக்கவில்லை. கார் கூட வீட்டில் கரேஜில் வைத்துப் பூட்டிய மாதிரி இருக்கிறது. அதை இன்னும் நான் உபயோகிக்கவில்லை. முன் சீற்றில் நான் இருந்தால் றைவிங் சீற்றில் அவர் இருக்க வேண்டும். அவரில்லாமல் பின் சீற்றின் இடதுபக்கம் நான் இருக்க, றைவர் காரை ஓட்டிச் செல்லும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையை நான் எண்ணிக் கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஏன் தெரியுமா?

நான் இப்போது கைம்பெண், மங்கலக்கயிறு அறுத்தவள். கூப காரியங்களில் முன்னுக்கு நிற்க முடியாதவள். தமிழ் ஆசாரப்படி கூறுவ தானால் ‘குங்குமம் இழந்தவள்’. என்னை எல்லோரும் அனுதாபத்தோடு பார்க்கின்றனர். அதிர்ஷ்டம் கெட்டவள் என்று நோக்குகின்றனர். சென்ற மாதம் என் அக்காவின் மகனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. கல்யாண வீட்டுக்கு நானும் போயிருந்தேன். மணவறையில் இருக்கும் மணப் பெண்ணின் பக்கத்தில்கூட நான் செல்லவில்லை. மோதிரம் மாற்றும்

நேரம் அவர்களுடைய பார்வையில் நான் படக்கூடாது என்பதற்காக வீட்டுக் கோடியில் போய் நின்றேன். ஏன். அவளுக்கும் என் நிலை வந்துவிடக் கூடாதல்லவா?

இந்நிலையில் என்னிடமிருக்கும் காணியால், கடையறைகளால், காரால் அனுபவிக்கும் சுகம் என்ன ராமநாதன்? நான் ஒரு ஏழையாக இருந்து என் கணவர் வியர்வை சிந்தி உழைத்து வருவதை அவருக்கு ஆக்கிக்கொடுத்து, நானும் உண்ணும் பேறு இருந்தால் அதுதான் ராம நாதன் இன்பம் என்ற சொல்லின் வரைவிலக்கணம். உங்களைப் போல நானும் நீண்டகாலம் பிள்ளையின்றி இருந்து தினேஸைப் பெற்றெடுத்தேன். கண் நிறைந்த கணவன். மனம் நிறைந்த மகன் என்று நான் இறுமாந்திருந்தேன். தெய்வம் என்னைத் தண்டித்து விட்டது. நான் பெற்ற இவ்வளவு செல்வத்தாலும் எந்தச் சுகத்தையும் அனுபவியாமல் ஆக்கிவிட்டது.”

கண்கள் சிவக்கும்படி விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினான் மல்காந்தி. பக்கத்தில் நின்ற வசந்தாவின் கண்களிலிருந்து நீர் வார்ந் தோடியது. நானும் கண்கலங்கியவனாக அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்து சென்றேன்.

என் நினைப்புக்கும் மல்காந்தி இருக்கும் நிலைக்கும் இடையே எவ்வளவு தூரம். என் எண்ணத்தை இவளிடம் எடுத்துக்கூறுவதே பாவம். இவளுக்கு ஏற்பட்ட சோதனையின் வடுக்களை ஆற்றுவதே முதல் வேலை. அவளுடைய மனத்துயரம் ஆறுமாதம் சென்றும் இன்னும் ஆறாத காயமாக அல்லவா இருக்கிறது.

வசந்தா தினேஸை வலது கையால் தூக்கிக்கொண்டு மற்றக் கையால் மல்காந்தியைப் பற்றி, “சாப்பாடு வைத்திருக்கிறேன் மல்காந்தி. எழும்புங் கள். இரண்டுபேருமாகச் சாப்பிடுவோம்” என்று அழைத்துச் சென்றாள்

சாப்பாட்டிற்கு என்ன வசந்தா அழையாமல் விட்டுவிட்டதே. அர்த்தத்தோடுதான், என்று நான் புரிந்துகொண்டு அவளின் விவேகத்தை மனதாரப் பாராட்டினேன். என் மன நிலையும் நான் சாப்பிடும் நிலையில் இல்லை.

13

அன்று நானும் வசந்தாவும் மல்காந்தியின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். அவள் பூஜை அறையில் புத்தர் சிலையின் முன் மண்டியிட்டு நின்றவாறு, பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய வீட்டில் இதற்கு முன் அப்படியான ஒரு பூஜை அறை இருந்ததில்லை. முன் ஹாலில் செம்பினால் செய்யப்பட்டு முலாம் பூசப்பட்ட புத்தர் சிலையொன்று இருந்தது. இப்பொழுது அழகிய வெண்கலச் சிலையொன்று தனி அறையில் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. சமாதி நிலையில் இருந்த புத்தரின் முன்னால் தூவப்பட்டு இருந்த கொடி மல்லிகை மலரின் தூய வாசம், வெளி வராந்தா வரைக் கமகமவென மனம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

பூஜை முடிந்து வெளியே வந்த மல்காந்தி எங்களைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தவளாக, “வாங்கோ வசந்தா வந்து வெகு நேரமாயிற்றோ மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியவளாக எங்களுடன் சோபாவில் உட்கார்ந்தாள்.

“நீங்கள் ஈடுபட்டிருந்த தெய்வ காரியம். அந்த மகானின் கால் தூக்கும் பற்றாதவர்கள் நாங்கள். அந்த மேலான காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நீங்கள் எங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கக்கூடாது மல்காந்தி” என்றேன் நான்.

“ராமநாதன், மனிதப் பணி தான் உயர்ந்த தெய்வப்பணி. மனித நேயந்தான் சிறந்த தெய்வ நேயம். இரண்டையும் நாம் வேறுபடுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. என் மன்னிலையில், உங்களைப் போன்றவர்களைச் சந்திப்பதும் உரையாடுவதும் எவ்வளவு மன ஆறுதலையும் மகிழ்ச்சி யையும் தருகிறது தெரியுமா?” என்று ஆதங்கத்தோடு கூறினாள் மல்காந்தி.

“நாங்களும் இரண்டு மகிழ்ச்சியான செய்திகளோடுதான் வந்திருக்கிறோம்” என்றேன் நான், வசந்தாவைப் பார்த்தபடி.

“மகிழ்ச்சி உங்களுக்கா? எனக்கா?”

“அதெப்படி மல்காந்தி உங்களுக்கு மகிழ்ச்சிதரக் கூடிய ஒன்று எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தராமல் போகும்? அதுபோல் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய ஒன்று உங்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தராமல் போகுமா?”

“மெய்தான் வசந்தா. நாம் அப்படி இரண்டாக - நான் வேறு நீங்கள் வேறாக - நடந்து கொண்டதில்லையே. நான் அப்படி நினைத் ததே தவறு அல்லவா?” என்று வசந்தாவின் கையைப் பிடித்தபடி கூறினாள் மல்காந்தி.

“சரி! மகிழ்ச்சி நம் அளவில் பொதுவுடமை. எல்லோரும் இன் புற்றிருக்க நினைப்பது ஒரு உயர்ந்த நிலை. அந்த நிலையை எல்லா மக்களும் எய்தினால் அதுதான் முக்கியின் முதலாம் படி. சரி, சொல் ஓங்கள். மகிழ்ச்சி ஒன்று எதைப் பற்றியது?”

“வசந்தா நீங்கள்தான் மகிழ்ச்சி ஒன்றைச் சொல்லுங்களேன்” என்று வசந்தாவைத் தூண்டினேன் நான்.

அவள் முகம் சிவப்பு ரோஜாவாக மாறியது. “நீங்கள்தான் சொல் ஓங்கள்” என்று தன் இரு கண்களையும் இரு கைகளாலும் குழந்தையைப் போலப் பொதுவுடமை கொண்டாள் வசந்தா.

வேலைக்காரப் பெண் டி, கேக், பழம் முதலியவற்றோடு வந்து நின்றாள். அவற்றை வாங்கி எங்களிடம் நீட்டினாள் மல்காந்தி.

கதை வேறுபக்கம் திரும்பியது. டி அருந்துவதில் நாங்கள் ஈடுபட்டோம்.

“அதுசரி; மனித வாழ்வில் மகிழ்ச்சி அருமையாகவும் தாமத மாகவும்தான் வருகிறது. நம்மிடம் வரத் தயங்குகிறது” என்று தொடர்க்கி கதைக்கு வந்தாள் மல்காந்தி.

“மல்காந்தி எங்கள் மகிழ்ச்சியை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது என்றுதான் முதலில் உங்களிடம் சொல்ல வந்தோம். வசந்தாவின்

தாய்க்குக்கூட செய்தி இன்னும் தெரியாது. நான்கூட என் தங்கைக்கு இன்னும் அறிவிக்கவில்லை.”

“அப்படியென்றால்!” வசந்தாவை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடி கேட்டாள் மல்காந்தி.

“ஆம். மல்காந்தி. வசந்தா கருவுற்றிருக்கிறாள். மூன்று மாத மாகிறது.”

“புத்தஞ் சரணங் கச்சாமி” என்று கூறியபடி, மல்காந்தி வசந்தா வைக் கட்டிப்பிடித்து இரு கண்ங்களிலும் முத்தமாரி பொழிந்தாள். பரவசத்தால் வசந்தாவின் கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“உங்கள் வேலூர் விஜயம் பலன் அளித்திருக்கிறது ராமநாதன். எதற்கும் இங்கே டாக்டர்களிடம் காட்டினீர்களா?”

“ஆம், மல்காந்தி. மாறி மாறி மூன்று டாக்டர்களிடம் காட்டினோம். சந்தேகமில்லை; குழந்தைதான். மூன்று மாதமாகிறது என்று மூன்று பேரும் சொல்லிவிட்டார்கள். அதன் பிறகுதான் உங்களிடம் வந்தோம்.”

மல்காந்தி எழுந்து சென்று சொக்லட் துண்டு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து வசந்தாவுக்கு ஊட்டி மிச்சத் துண்டை என்வாயில் ஊட்டும்படி வசந்தாவிடம் கொடுத்தாள்.

“என் கணவர் இறந்த பிறகு கிடைத்த மகிழ்ச்சியான ஒரு செய்தி இதுதான், ராமநாதன். குழந்தை பெறுகிறவரை வசந்தாவுக்கு நல்ல நேசிங் தேவை. உடனே அவளின் அம்மாவை அழைத்து உடன் வைத்துக் கொள்ளுங்க. குழந்தை பெறுகிறவரை. அனுபவமான ஒரு பெண் உடன் இருக்க வேண்டும். அடிக்கடி டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்று பரிசோதனை செய்து கொள்ளுங்கள்.” இவ்வாறு அக்கறையோடு ஆலோசனைகள் கூறினாள் மல்காந்தி.

“எங்களுடைய மற்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியை சொல்லட்டுமா, மல்காந்தி” என்று கதையைத் தொடங்கினேன் நான்.

“இது நாங்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. ஆனால் அதில் எங்களைவிட நீங்கள்தான் மகிழ்வீர்கள் போலத் தெரிகிறது. நாங்கள் இப்போ சொல்லப்போவது நீங்கள் சம்பந்தப்பட்ட செய்தி.

அதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமாதலால், நன்கு யோசித்து விடை சொல்லவேண்டும், மல்காந்தி” என்று ஒரு முன்னுரையைக் கூறினாள் வசந்தா.

“ஏதோ என் சக்திக்குட்பட, என் மனோநிலைக்கு ஏற்ப, என் விடை அமையும். எனக்கேற்பட்ட சோகம் என்னை தத்துவ விசாரணைக்கு உட்படுத்திற்று. நான் புத்தரை மிகவும் நேசிக்கிறேன். பின்பற்றுகிறேன். என் தெரியுமா? அவர் துக்கத்திலிருந்து விடுபடத் துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். பாசம்தான் எல்லாத் துயரங்களுக்கும் காரணம் என்றார். நான் எவ்வளவோ வாழ்க்கை வசதிகளோடு இருந்தும், என் கணவர் மீது நான் வைத்திருந்த அனப்பரிய பாசம் அவர் இறந்து ஒன்பது மாதங்கள் ஆகியும் என்னை எவ்வளவோ அலைக்கழிக்கிறது. இந்த பாச பந்தங்களின் உறைவிடந்தான் துக்கம். அதிலிருந்து துக்கத்திற்கோற்பத்தி, துக்க நிவாரணம், மாக்கம் என்பனவற்றை அடைவதுதான் நிர்வாண வழி. அதைப் பற்றி நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

வசந்தா மேலும் கூறினாள்: “மல்காந்தி, நீங்கள் குத்தக் கோழையாக இருக்கிறீர்கள். வாழ்க்கை என்பது இன்பமும் துன்பமும் சேர்ந்தது தான். அதில் இன்பத்தை நாம் மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக்கொள்வது போலத் துன்பத்தையும் திட மனதுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இரவும் பகலும் சேர்ந்ததுதான் ஒருநாள் என்பது போல இன்பமும் துன்பமும் கலந்தது தான் வாழ்க்கை. துன்பங்களை எதிர்நோக்கி அதனை புறமுதுகு காட்டச் செய்வதுதான் வீரம். வீரம் இல்லாதவன் வாழ்க்கையைக் கண்டு விரண் டோடுவான். கோழையாக அலைக்கழிவான்.”

மல்காந்தி சிரித்தபடி கூறினாள். “நான் வீரப் பகுதியை முடித்து விட்டேன். இன்பங்கள் மட்டுமல்ல. துன்பங்களையும் அனுபவித்துப் பார்த்து விட்டேன். எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு எல்லையும், ஒரு முடிவும் வேண்டாமா? வசந்தா.”

நான் பேச்சில் குறுக்கிட்டேன். “மல்காந்தி வாழ்க்கையின் எல்லை யைப் பற்றிப்பேச இன்னும் காலம் இருக்கிறது. உங்களுக்கு இப்பொழுது 35 வயதுதான் ஆகிறது. பத்து வருடம் உங்கள் கணவரோடு வாழ்ந்திருக்கின்றீர்கள். மூன்று வயதில் ஒரு மகனை வைத்திருக்கிறீர்கள். பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மரத்தை ஆணி வேரோடு அறுத்தெறிவதை எந்தத் தர்மமும் ஏற்காது.”

“நீங்கள் சொல்ல வந்ததைத் தெளிவாகக் கூறுங்கள்.”

“நீங்கள் மீண்டும் மனவறையில் அமர வேண்டும் என்கிறோம். நீங்கள் மீண்டும் உங்கள் அன்புக் கணவேராடு காரின் முன் சீற்றில் இருந்து போக வேண்டும் என ஆசிக்கிறோம்.”

“அப்படியானால் மீண்டும் எனக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் படல மொன்று தொடங்க வேண்டும்... அப்படித்தானே.”

“இல்லை மாப்பிள்ளை கையில் இருக்கிறான். உங்களைப் போல முள்ளர் ஒரு வாழ்க்கையில் துயரங்களை அனுபவித்தவர். உங்களைப் போன்ற பண்பும் அன்பும் நிறைந்த ஒரு பெண்ணை, கடந்த ஜந்து வருடங்களாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றார்.”

“நீங்கள் யாருக்காகப் பேசுகிறீர்கள் என்பது எனக்கு விளங்குகிறது. உங்கள் குடும்ப நண்பர் ரகுபதியையும் என்னையும் இணைத்துப் பார்க்க விரும்புகிறீர்கள். ஒரே கல்வில் இரண்டு மாங்காய். அப்படித்தானே.”

“உங்களை அவர் நன்கு விரும்புகிறார். அவருடைய அம்மாவுக்கும் நல்ல விருப்பம். நீங்கள் சரி என்பதுதான் தாமதம்...”

“நான் சரி என்பது தாமதமாகத்தான் கிடைக்கும். ஏனென்றால், என் முதல் பாசப் பினைப்பினின்றும் நான் இன்னும் விடுபடவில்லை. என் மனம் எவ்வாறெல்லாமோ அலை மோதிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதை மறக்க முயல்வதைவிட நினைவுபடுத்திக் கொள்வதில் எனக்கு ஒரு சுகம் இருக்கிறது போலத் தெரிகிறது.”

வசந்தா மல்காந்தியின் தோளைப் பற்றியவாறு கூறத் தொடங்கினாள். “மல்காந்தி பிடிவாதத்தை விடுங்கள். கவலையை மறக்க முயலுங்கள். நீங்கள் எவ்வளவுதான் தத்துவம் பேசினாலும், பெண் என்பவள் ஒரு ஆணின் துணையோடுதான் வாழ வேண்டியவள். உங்களிடம் இப்போது உள்ள இளமை, இன்னும் ஜந்து வருடங்களின் பின் உருமாறிப் போனால். அதன்பிறகு எந்த ஆணுக்கும் நீங்கள் தேவைப்படமாட்டார்கள். பூ மலர்ந்தபோது தான் வள்ளுகள் அதனைத் தேடி வரும். வாடிய மலரை நோக்க எந்த வண்டும் வருவதில்லை. இது பெண்மையின் ரகசியம்.”

“வசந்தா, நீங்கள் என்மீது காட்டும் கரிசனை என் தாயை விட மிஞ்சிவிட்டது. என் அம்மா கூட, நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று இன்னும் கேட்கவில்லை.”

“வயது சென்றவர் தாய். அவர் இதனையெல்லாம் காரணகாரியங்களோடு சிந்திக்க மாட்டார். நான் உங்களுக்கு உற்ற சகோதரி போல. இது வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிற பருவம். துன்பத்தை வென்று இன்பத்தை வயமாக்கிக் கொள்ளுகிற நேரம். இதை நீங்கள்தான் யோசிக்க வேண்டும்.”

வசந்தாவின் கைகள் இரண்டையும் தன் நெஞ்சோடு சேர்த்துப் பிடித்தபடி, மல்காந்தி லிம்மி லிம்மி அழுத் தொடர்கினாள்.

நான் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து, நாம் மல்காந்தி வருந்தும் படியாக நடந்து கொண்டோமா? என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். அழுகையை நிறுத்திய மல்காந்தி, என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“ராமநாதன், என் வாழ்க்கையில் நீங்கள் கொண்டுள்ள அக்கறை என் மனதை வெகுவாக உருக்கி விட்டது. நான் மனம் திறந்து சொல்கிறேன். வசந்தா என்னை மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும். என் இளமைப் பருவத்தில் சர்வகலாசாலைக் காலத்தில் நான் உங்களை விரும்பினேன். குழந்தை காரணமாக, அந்தக் காதலை வசந்தாவுக்காகத் தியாகம் செய்தேன். பின்னர் எனக்கு பெற்றோர் உற்றார் தேடித்தந்த துணையாக என் கணவர் வந்தமைந்தார். அவரோடு பத்து வருடங்கள் வாழ்ந்தேன். என் இனப் வாழ்வு இறைவனுக்குப் பொறுக்கவில்லை போலும். என் கணவரைத் தன்வசம் அழைத்துக் கொண்டான். இப்படி வாழ்வில் இரண்டு தோல்விகளைக் கண்ட நான், மூன்றாவது முறையாகவும் ஒரு மணல் வீடு கட்டி விளையாடக்கூடாது. என் கணமுன்னே தர்மவழி தான் தெரிகிறது. அது என்னை இருகை நீட்டி அழைக்கிறது. என் அவா நோக்கி, திசை திரும்பி நிற்கிறது.”

“ஒவ்வொரு பெளத்தனும், சித்தார்த்தத் துறவியின் வழியில் செல்பவர்தானே, மல்காந்தி. நீங்களும் இதுவரையில் அப்படித்தானே நடந்து வருகிறீர்கள்.”

“ராமநாதன், பஞ்சசீலம் என்பது சாதாரண மக்களுக்குரிய தர்மம். அதை நான் எப்பொழுதும் பின்பற்றி வருகிறேன். அட்ட சீலம் என்பது சற்று உயர்ந்த மக்களுக்கான தர்மம். என் கணவர் இறந்தது முதல், அட்டசீலத்தை நான் பின்பற்றி வருகிறேன். இனி உள்ளது தசீலம். அது துறவிகளுக்குரியது. அதனையும் நான் ஏற்று ‘தசீல மாதாவே’யாக என் வாழ்வின் இறுதிப்பகுதியைக் கழிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றேன்.”

என்னை மறந்து “பிக்குனி” யாகவா மல்காந்தி” என்றேன் நான்.

“ஆம். அசோக சக்கரவர்த்தியின் மகள் சங்கமித்தை, இலங்கை வரலாற்றில் ஆழியாத ஓர் இடத்தைப் பெற்றாள். ஒரு வெள்ளரசு மரத்துடன் தன் சகோதரன் மகிந்ததேரோவுடன் வந்தாள் என்றும் ஆழியா பெளத்தைப் பணி ஆற்றினாள். அந்த வழியில் நானும் சென்றால் அது நானும் பிறப்பறுத்து நிர்வாண நிலையடைய உதவுமல்லவா? தசையினாலும், பாச பந்தங்களினாலும், பொருளினாலும் வரும் இன்பங்கள் எல்லாம் அநித்தியமானவை, ராமநாதன். இன்பங்களை அனுபவிக்க மனித உள்ளாம் அவாவுகிறது. அந்த இன்பம் அனுபவித்து முடிந்ததும் ஒரு வெறுமையும் ஏமாற்றமும் மிஞ்சகிறது. அந்த வெறுமையைப் போக்க மீண்டும் வேறோர் இன்பத்தை நோக்கி ஒடுக்கிறோம். இறுதியில் உடல் நலம்குன்றி, சாவை எதிர்நோக்கி ஏமாற்றத்துடன் நிற்கிறோம். இதுதான் ராமநாதன் வாழ்க்கை. இந்த மாயையை நம்பி, முக்தி நிலையை நாம் இழந்துவிடக்கூடாது.”

“மல்காந்தி, இறுதியாக உங்கள் முடிவு பிக்குனியாவதா?”

“ஆம். இன்னும் மூன்று மாதங்களில் என் கணவர் இறந்து ஒரு வருடம் ஆகிறது. வருடாந்த தானத்தை செய்து முடித்து விட்டு, நான் துறவு பூண என்னியுள்ளேன்.”

“உங்கள் மகன்?”

“அவன் எனக்கொரு பிரச்சினையில்லை. என் தங்கையிடம் அவனையும், என் சொத்துக்களையும் ஒப்படைத்து விடுவேன். மனம் பிழந்து நிற்கும் என்னைவிட என் தங்கை அவனை அன்போடும். ஆசையோடும் வளர்த்து. அவன் பெரியவனானதும் சொத்துக்களையும் அவனிடம் ஒப்படைப்பாள். இன்னும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். அது உங்களுக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சியைத் தரலாம்.”

“என்னது?” என்று வியப்பும் விருப்பும் கலந்த தொனியில் கேட்டேன் நான்.

“நான் பெளத்த நாகரிகம் சிறப்புப் பட்டாஸ் பெற்று, முதலாம் தரத்தில் சித்தியெய்தினவள் தானே.”

“ஆமாம்.”

“அப்பொழுது என்னை அங்கு விரிவுரையாளராகக் கேட்டனர். வித்தியாலங்கார சர்வகலாசாலையில் இப்பொழுது அப்பாடம் கற்பிக்க ஒரு விரிவுரையாளர் தேவையாம். என்னை அழைக்கிறார்கள்.”

“பிக்குனியாகும் உங்களுக்கு அது நல்ல பணிதான். பொழுது பயன் உள்ளதாகக் கழியும். அறிவும் விருத்தியாகும்.”

“அதோடு என் சம்பளம் முழுவதும் நான் சார்ந்துள்ள ‘நிகாயா’ வக்கே சேரும். அதனை வறிய குழந்தைகளின் கல்விக்காகச் செலவிடும்படிக் கேட்டிருக்கிறேன்.”

“உங்கள் அன்றாடச் செலவு?”

“கோயில் நியதிப்படி, நடந்து கொள்வேன். என் அன்றாடச் செலவு களை ஒரு கட்டுப்பாடான முறையில் அவர்கள் தருவார்கள்.”

மல்காந்தியின் மன உறுதியின் முன், நான் எதுவும் பேச முடிய வில்லை.

வசந்தா அவளை வியப்போடும் கவலையோடும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

○○○

குறிப்பு:

பஞ்சஸீலம்

1. கொல்லாமை	2. திருடாமை
3. விபச்சாரம் செய்யாமை	4. பொய் பேசாமை
5. மதுவைத் தவிர்த்தல்	

அட்டசீலம் (இவ்வைந்தோடு)

6. இரவில் மிதமாக உண்ணல்
7. நறுமணங்களை நுகராமை
8. பஞ்சளை போன்ற படுக்கைகளைத் தவிர்த்து நிலத்தில் உறங்கல்

தசசீலம் (இவ்வெட்டோடு)

9. இசை, பாட்டு, நாடகம் முதலிய காட்சிகளைத் தவிர்த்தல்.
10. பொன், வெள்ளி முதலியவற்றைத் தொடாதிருத்தல்.

14

அன்று எங்கள் வீடு விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. ‘ஹபி பேர்த்டே ரூ டீ’ என்ற ஆங்கிலப் பாட்டு காற்றோடு கலந்து அந்த வட்டாரமெங்கும் நாத வெள்ளாமாய்ப் பரினமித்தது.

ஆம். திலிபன் பிறந்த நாற்பதாவது நாள். அவனுக்குப் பெயர் குட்டு விழாவாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தோம். விவாகமாகிக் பத்து வருடங்களின் பின் எங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்த அதிசயத்தைப் பார்க்க. இன்தவர் சுற்றந்தைவர் என்று ஊரே தீரண்டிருந்தது.

கல்முனையிலிருந்து என் தங்கை, புருஷன், அப்பா எல்லோரும் வந்திருந்தனர். அதுபோல் வசந்தாவின் அம்மா, அப்பா மற்றும் உறவினர் எல்லோரும் பரிசுப் பொருட்களுடன் வந்திருந்தனர். என் காரியாலய உத்தியோகஸ்தர்கள், வசந்தாவின் ஏன்னிக்கூட ஆசிரியர்கள் என்று அந்தனை பேரும் வந்திருந்தனர்.

ரகுபதியும், அவன் தாயாரும் ஒரு ஷோபாவில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னால் கண்டியிலிருந்து வந்த சர்வோதய இணைப்பதிகாரி சரத் டி சில்வாவும் அவர் மனைவி மனோ கரியும் இருந்தனர். அவர்களுடைய பேச்சு சர்வோதயப் பணி பற்றியதாக இருந்தது.

வசந்தா குழந்தையைத் தொட்டிலில் வளர்த்தி சாந்தமே உருவாக உட்கார்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் ஒரு ஷோகேஸ். வருகிறவர்களெல்லாம் பரிசு வழங்க, அதனை வாங்கி, ஷோகேஸில் நிரப்பிக் கொண்டிருப்பது அவள் வேலையாக இருந்தது.

வீடியோ கமராக்காரர் ஒருவர் காட்சிகளையெல்லாம் படமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். வசந்தாவின் தாயார் - என் மாமியார் - ஒடி வந்து

“தம்பி இந்தப் படம் பிடிக்கிற ஆள், ‘பளிச் பளிச்’ என்று வெளிச் சத்தையும், போட்டுக்கொண்டு பிள்ளையையும் வசந்தாவையும் ஒரே படம் எடுக்கிறான். பச்சைக் குழந்தைக்கு அது ஆகாது தம்பி. நிறுத்தச் சொல்லுங்கள்.” என்றார்.

எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. “இன்னும் சிறிது நேரத்தில், அவரே நிறுத்தி விடுவார் மாமி” என்று கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தேன்.

ரகுபதி, பிள்ளைக்கு மூன்று பவுணில் ஒரு தங்கச் சங்கிலி அணி வித்தான். அதன் பதக்கத்தில், ஓவ்வொன்றும் ஐயாயிரம் பெறுமதியான இரு கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. குழந்தை அசையும்போது, குழந்தையைத் தூக்கும் போதெல்லாம் அக்கல்லிலிருந்து செந்நிறமான ஒனி அலைகள் எங்கும் வீசின. இந்தப் பரிசு, ரகுபதிக்கு ஒரு பொருட்டில்லை தான். ஆனால் எங்களுக்கு வந்த பரிசுகளில் அது மிகப் பெறுமதியானது. என் மாமியும், என் தங்கையும் பதக்கத்தைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தனர். குழந்தையை அடிக்கடி தூக்கி அழகு பார்த்தனர்.

வசந்தாவின் ஆசிரிய குழுவில் மிக இளம் வயதுடைய பெண் ணொருத்தி குழந்தையை வாழ்த்தி, “மன்னில் வந்த நிலவே, என் மடியில் பூத்த மலரே” எனும் பாடலை கச்சிதமாகப் பாடி, எல்லோரையும் மகிழ்வித்தாள்.

அன்றிரவு பத்து மனிவரை விழாக் கலகலப்பு நீடித்தது. அழைப் பிதழ் கிடையாதவர்கள் கூட, பரிசுப் பொருட்களுடன் வந்து எங்களை திக்குமுக்காடச் செய்தனர்.

நானும் வசந்தாவும் மிகவும் களைத்து விட்டோம். எனினும் இன்ப வேதனையில் எங்கள் உள்ளம் மிதந்து நின்றதால், அக்களைப்பும் ஒரு பூரிப்பாகவே இருந்தது.

குழந்தைக்கு கண்ணாறு என்று மாமியார் இரும்பை அடுப்பில் காய்ச்சி அதனைத் தண்ணீரில் போட்டு அத்தண்ணீரால் குழந்தையின் முகம், கால்களையெல்லாம் கழுவிக்கொண்டிருந்தான். பூசாரியார் வந்து பிள்ளைக்குக் கழுத்தில் நூலொன்றையும் போட்டுச் சென்றார். திலீபன் - ஆம். அவனுக்கு அன்று இட்டபெயர் அதுதான். அமைதியாகத்

தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். நித்திராதேவி எங்களையும் தன் மயக்கக் கரங்களால் அரவணைத்தாள். நாங்களும் துயில் கொள்ளப்போனோம்.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. இரண்டு பேருக்கும் வீவு. வசந்தா திலீபனைக் கையில் வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். நான் பக்கத் தில் கிடந்த ஈசிச் சேரில் படுத்தபடி அந்த இன்ப வெள்ளத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வசந்தா என்னைப் பார்த்து, “பாவம் மல்காந்தி நம் வீட்டுக்கு வர முடியாமல் போய்விட்டது. எனக்கு ரொம்பவும் மனக்குறை தான்” என்றாள்.

“என்ன செய்யலாம் வசந்தா, நாம்தான் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தோம். அவளை நம்வழிக்கு எடுக்க முடியாமல் போயிற்றே” என்று, நானும் கவலையோடு கூறினேன்.

“அவள் விவாகம் செய்ய மறுத்திருக்கலாம். துறவியாகப் போனது தான் எனக்கு மனக்குறை. நான் கடைசியாக அவளைப் பார்த்தபோது, எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது அத்தான். தலையை மொட்டை அடித்து முழுக்கை சட்டையும் போட்டு, மஞ்சள் சீவியும் அணிந்து நின்ற அவளது தோற்றத்தில் அவளது பழைய ஆழகு எங்கோ போயிற்று? அந்த இளமை எப்படி மறைந்தது?” என்று ஆச்சியப்பட்டுப் போனேன்.

“மனநிலைதானே வசந்தா எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அவ மனத் தையே மாற்றிக்கொண்ட பிறகு, உடல் நிலை மாற்றதானே செய்யும்.”

“காரைக்கால் அம்மையாரை அவர் கணவன் பரமதத்தன் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தபோது, பேய் வடிவம் பூண்டாராம் என்பார்களே அதுவும் இதுதானா?”

“நிச்சயமாக அவருடைய மனமாற்றத்தையே இது உருவகப் படுத்துகிறது. வேறொன்றும் இல்லை. இதுவரை, என் கணவருக்காவே இந்த அழுகை வைத்திருந்தேன் என்று கூறுகிறார் அல்லவா காரைக்கால் அம்மையார்.”

“ஆமாம் அத்தான், மனநிலை என்பதும் மனச்சாட்சி என்பதும் மனிதனை உருவழித்து விடக்கூடியவை. என்னைப் பொறுத்தவரை திலீபனைப் பெறுவதற்கு முன்பிருந்த மனநிலைக்கும், பெற்றதன் பின்

உள்ள மனநிலைக்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடு. பத்து வருடங்களாக இருஞ்சு பேரும் குழந்தை குழந்தை என்று பரிதவித்தோமே. அதை அடைந்த பிறகு என்ன நடந்தது? மல்காந்தி சொல்வது போல எல்லாம் பற்று செய்கிற வேலை அத்தான். மாயையில் உழல்கிரோம் என்பதைவிட சாஸ்வதமான இன்பம் வேறு ஒன்றுமில்லை. ஒன்றை அடையவேண்டும் என்ற அவா இருக்கும்போது, அது ஒன்றுதான் உள்ளத்தில் நிலை பெற்று நின்று வருத்திக் கொண்டிருக்கும். அதனை அடைந்த பிறகு அந்த அவா குறைந்து, மனம் சமநிலைக்கு வந்து விடுகிறது. ஆதலால் தான் இறைவன் மனிதனுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுவதில்லை. அப்படித் தோன்றினாலும் இறைவன்பாலுள்ள அவா குறைந்துவிடும். அவன் மீதுள்ள பக்தியும் அற்றுப் போகும்.”

“இல்லை, அத்தான், நாம் கண்டிக்கு சர்வோதய மகாநாட்டிற்குப் போனோம். ஆங்கே மனோகரியின் செயற்பாட்டினைக் கண்டது முதல் எனக்கு அவள் மீது ஒரு ஈடுபாடு. அவள் செயற்பாட்டில் ஒரு கவர்ச்சி. இறைவன் விரும்பித் தராத ஒரு சுகத்திற்காக அல்லது நம் உடலியற் கோளாறு காரணமாகக் கிடைக்காத ஒரு இன்பத்திற்காக வாழ்நாளெள்ளாம் கவலைப்பட்டு அழிவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? மனோகரி யைப் போல கணவருடன் இணைந்து மக்களுக்காகப் பணியாற்றி அதன் பெறுபேற்றைக் கண்ணால் காணும்போது, எவ்வளவு இன்பமும் மன ஆறுதலும் கிடைக்கிறது. ஒரு பெண் தன்னை ஒரு கணவருடன் பிணைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய உலகில் சஞ்சிரிப்பதால் பரந்த உலகம் சமுதாயப் பணி என்பனவற்றிலிருந்து விடுபடுகின்றாள். இதனால் அவள் உலகத்திற்கு எவ்வித பயன்பாடுமற்றவள் போலவும் உலக ஆக்கத்திற்கு இவளால் ஆனது எதுவும் இல்லை என்பது போலவும் அமைகிறது.”

“நுண்ணறிவுடையோராகி

நூலெடு பழகினாலும்

பெண்ணறிவென்பதெல்லாம்

பேதமையுடைத்து

என்று இதற்காகத்தான் பாடினார்கள், வசந்தா. இப்படி ஒரு பரந்த கருத்து உங்களிடமிருந்தால் நாம் கதிர்காமத்திற்கு போகத் தேவையில்லை, வேலுருக்குப் போகத் தேவையில்லை. இவ்வளவு மன உள்ளக்கல் பட்டிருக்கத் தேவையில்லை. என்றோ நாம் ‘என் கடன் பணி செய்து

கிடப்பதே என்று தெய்வப் பணியிலும் மக்கள் பணியிலும் ஈடுபட்டு இருக்கலாம் அல்லவா? அதுசரி நாம் திருப்பதிக்கு ஒருக்காத் திலீபனையும் எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமே. எப்போ போவோம்?"

"இறைவனைத் தேடி எங்கு அத்தான் செல்வது? அவனுக்கென்று ஓரிடமோ ஒரு தலமோ உண்டா? எல்லாம் நம் நெஞ்சம்தான். நெஞ்சத் திலே அவனைக் கண்டு நெஞ்சத்திலே அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்து வணங்கினாற் போதாதா? திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்திலே,

விண்ணினார் மதிகுடிய
வேந்தனை
எண்ணி நாமங்கள் ஒதி
எழுந்த தஞ்சம்
கண்ணினாற் சூழல்
காண்பிடம் ஏதெனில்
புண்ணியன் புகலூரும்
என் நெஞ்சமே

என்றல்லவா கூறுகிறார்."

"ஓ... ஓ... மல்காந்தியும் மனோகரியும் உங்களை மனம் மாறச் செய்து விட்டனர், வசந்தா. நீங்கள் இப்போதைக்கெல்லாம் திசை மாறிச் சிந்திக்கிறீர்கள்."

"ஆம், அத்தான். இவன் திலீபனும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். எல்லாம் ஒரு குழப்பமாக இருக்கிறது. இதுவரை பாசமெது? பந்தமெது? என்று இல்லாமல் கை வீசித் திரிந்த எனக்கு, திலீபன் பிறந்ததும் அவனை வளர்த்தெடுப்பது, அவனுக்குக் கல்வியூட்டுவது, அவனது எதிர்காலம் என்றெல்லாம் என்னும் போது பயமாக இருக்கிறது."

"குழந்தை வேண்டும் என்று அங்கலாய்க்கும் போதெல்லாம் இந்தப் பயம் இல்லையா? ஒன்றை அடையத் துடிக்கும்போது ஆசை மேலாங்குகிறது. அடைந்தவுடன் ஆசைகள் அற்றுப் போனதும் பயம் ஏற்படுகின்றது."

"அப்படியானால் மனதை எப்பொழுதும் வெறுமையாகவும், அமைதியாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அம்மனத்தில் பாசபந்தம் என்னும் மாக்கள் ஏற்படாவிட்டால் எப்பொழுதுமே சாந்தம் ஏற்படும்."

“அப்படியானால் அது துறவு நிலை அத்தான். வாழ்க்கை என்பதன் அர்த்தமே அற்றுப் போனால் வாழ்வதில் என்ன சுகம் இருக்கிறது. இறைவனிடம் பஞ்ச கிருத்தியங்களான சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோ பவம், அனுக்கிரஹம் என்னும் ஐந்து செயல்கள் இருக்கின்றன. அவனே படைக்கிறான். அவனே அழிக்கிறான். என்னும் போது நமக்கு அது புதுமையாக இல்லையா? இதெல்லாம் இவனுக்கு ஏன் என்று கூட கேட்கத் தோன்றும். அத்தான் இறை தத்துவம். அதனால்தான் உலகம் வாழ்கிறது. வளர்கின்றது. புதியன் உண்டாகுகின்றன. பழையன் கழிகின்றன, மனிதன் மட்டும் மனதை வெறுமையாகவும் அமைதியாகவும் வைத்துக் கொண்டு ஒரே நிலையில் இருந்தால், அவனுக்குப் பஞ்சேந்திரியங்கள் கூட தேவையற்றுப் போகுமே.”

“ஆதவால்தான் வசந்தா, நமக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கத்தான் வேண்டும். அதனால் வரும் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். மல்காந்தி கூறுவது போல மூப்பு, பினி, சா இதனைச் சென்றடையத் தான் வேண்டும்.”

“சரி அத்தான், முன்னெப் போல நான் இப்போதெல்லாம் என்னையே மறந்து உங்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்க முடியாது. திலீபன் கண்ணே உருட்டி உருட்டி என்னெப் பார்க்கிறான். அவனை நீராட்டி நித்திரையாக்க வேண்டும்.”

“அதுசரி. திருப்பதிக்கு எப்போ போவது என்பதில் தானே இந்தத் தத்துவ விசாரிமல்லாம் வந்தது. நாம் வேலூருக்குப் போகும்போது, ரகுபதி நம்மிடம் அந்தத் தெய்வ சந்தியைத் தரிசித்து வரும்படிச் சொன்னானல்லவா? அப்பொழுதே அதன் நேர்த்திக்கடன் ஆயிற்று. திலீபன் பிறந்ததும் எனக்கும் அந்த நினைவுதான் வந்தது.”

“குழந்தை எனக்கு இன்னும் கைலாகு ஆகவில்லை. தூரப் பயணம், தூக்கிக்கொண்டு போக வேண்டுமல்லவா? ஒரு வருடமாவது செல்லட்டுமே. அவனும் கைக்கப்பி வெங்கடாசலபதியை வணங்க வேண்டாமா?”

“அத்தோடு வேலூருக்குப் போய் டாக்டர் ஆப்ரஹாம் அவர்களைச் சந்தித்து, திலீபனைக் காட்டி நன்றி செலுத்திவிட்டு வரவேண்டும்.”

“நிச்சயமாக அங்கும் போய் அவரையும் சந்திக்க வேண்டும். ஆனால் எனக்கு மனதில் ஒரு குறை அத்தான்.”

“என்னது?”

“நேற்று வந்தவர்களெல்லாம் திலீபன் அம்மாவைப் போல வடிவும் மா நிறமுமாய் இருக்கிறான் என்றார்கள். இவன் உங்களைப் போல இல்லையே என்பதுதான் என் குறை.”

“மட வசந்தா. ஆண் பிள்ளை அம்மாவைப் போலவும் பென் பிள்ளை அப்பாவைப் போலவும் பிறந்தால், வீட்டில் ஜஸ்வரியம் பொங்குமாம். அது தெரியாதா?”

“அப்படியா அத்தான். இவன் திலீபனே எனக்கு ஒரு ஜஸ்வரியம் தான். வேறு ஜஸ்வரியங்களும் சேர்ந்து விட்டால் நாம் என்ன செய்வது?”

“வசந்தா தண்ணீர் ஏற்றி வைத்திருக்கிறேன். குழந்தையைக் குளிக்க வாக்கிறதென்டால் வா” என்ற அம்மாவின் குரல் கேட்டு வசந்தா குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு குளியலறைப்பக்கம் சென்றாள்.

15

திலீபன் பிறந்து ஒருவருடம் ஆகிவிட்டது. அவன் இப்பொழுது கண்ணைக் கெழித்துக் குறும்புப்பார்வை பார்க்கவும், கையை உயர்த்தி டாட்டா காட்டவும் அப்பா, அம்மா, அம்மம்மா என்று சில வார்த்தைகள் பேசவும் ஆரம்பித்தான். அவனது குறுகுறு நடை பார்ப்பதற்கு ஒரு தனி இன்பம். இந்த இன்பங்களில் மூழ்கி நின்ற எங்களுக்கு மற்றோர் இன்பமும் அதிசயமுமான செய்தி கிடைத்தது.

ஆம். வசந்தா கருவற்றாள். என் மாமியாருக்கு கொள்ளள மகிழ்ச்சி. “நீ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறவ. குழந்தை பெற்றால் கஷ்டம் என்று யோசிக்காதை. எத்தனை குழந்தைகள் வேண்டுமானாலும் பெற்றுத்தா. நான் சந்தோஷமாக வளர்த்துத் தாறன்” என்று வசந்தாவை மேலும் உற்சாகப்படுத்தினாள்.

நான் இரண்டாவது குழந்தைக்கும் தகப்பனாகப் போகிறேன் என்று என் மனம் புள்ளாங்கிதம் அடைந்தது. குழந்தை இல்லை என்ப தால்தானே கடந்த பத்து வருடங்கள் வாழ்வு பாலைவனமாகக் கழிந்தது. இப்பொழுது அது சோலைவனமாக மாறிக் கொண்டிருப்பதில் எனக்கு ஒரே பெருமை.

மீண்டும் வசந்தாவை டாக்டர் என்றும், பரிசோதனை என்றும் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் வசந்தாவுக்கு மனநிலை சரியாக இல்லை. தூக்க நேரத்தில் ‘திலீபன், திலீபன்’ என்று கத்தத் தொடங்குவாள். சில நேரங்களில் குழந்தையை வைத்து ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருப்பவள் தினுக்கெறிந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து, ‘அத்தான் ஏதோ பயமாக இருக்கிறது’ என்று கூறி நடுங்கிக் கொண்டிருப்பாள்.

டாக்டர்களுடைய ஸ்ததஸ்கோப்புக்கெல்லாம் இது என்ன நோய் என்று புலப்படவில்லை. ‘நீண்ட காலம் குழந்தை இல்லாமல் இருந்து விட்டு. அடுத்தடுத்து குழந்தையாகி விட்டதால் மனதில் ஒரு பய உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவதான் மனதைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று ஒரு டாக்டர் கூறினார். அத்தோடு ‘இம் மனநிலை வளர்ந்தால் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தைக்கு ஆகாது. கருச்சிதைவோ, குறைப் பிரசவமோ ஆகிவிடும் என்றும் டாக்டர் எச்சரித்தார்.

வசந்தா பாடசாலைக்குப் போகும் நேரம் தவிர. வீட்டிலிருக்கும் போதெல்லாம் நானோ அவள் அம்மாவோ கூட இருந்து பார்த்துக் கொள்வோம். நானும் கந்தோர் நேரம் தவிர மற்ற நேரமெல்லாம் வீட்டிலேயே இருப்பேன். திலீபனின் குறும்புத்தனங்களையும், மதலைப் பேச்கக்களையும் அனுபவிப்பதில் ஒரு ஆசை. என்பது மட்டுமல்ல வசந்தா எந்த நேரத்தில் நடந்திக் கொண்டு ஒடி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடிப்பாள் என்று தெரியாது. இந்த இரண்டுக்குமாக நான் பொழுதெல்லாம் வீட்டிலேயே இருப்பேன்.

ஒருநாள் இரவு நித்திரையின்போது வசந்தா விம்மி விம்மி ஆழத் தொடங்கினாள். விகும்பல் ஒலி கேட்டு நான் எழும்பினேன். அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள். சிறிது நேரத்தில், கண்களை விழித்ததும் என்னிடம் தாவி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். அவள் உடம்பெல்லாம் பயங்கரமான நடந்திக் கொண்டிருந்தது. நான் அவளை அரவணைத்தபடி “என்ன வசந்தா, இப்படி விம்மி விம்மி என் அழுதீர்கள்” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு கணவு கண்டேன் அத்தான். கறுத்த இரண்டு தடியன்கள், கச்சை மட்டும் கட்டினவங்களாக என்னை தூர்த்தி தூர்த்தி அடிக்கிறாங்க. அவனுடைய பயங்கரத் தோற்றத்தை நினைத்தால் இன்னும் உடல் நடுங்குது. திரும்பவும் நித்திரை கொள்ளவே பயமா இருக்கு” என்றாள் வசந்தா.

மறுநாள் பக்கத்து வீட்டுப் பூசாரி சுப்பரமணிய ஜையரை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தேன். நடந்ததை எல்லாம் அவருக்கு விளங்கப்படுத் தினோம். அவர் வெகுநேரமாக சமஸ்கிருத சுலோகங்களையெல்லாம் ஒதிகையில் இருந்த திருநீற்றுத் தூளை வசந்தாவின் உடம்பெங்கும் வீசினாள். அப்புறம் குறி ஒன்று பார்த்துவிட்டு ‘இவர் கருலூற்ற புதிதில் ஒருநாள்

மாலை ஆறுமணிக்கு ஒரு மரத்தின் கீழ் தனியாக நின்றிருக்கிறார். அப்பொழுது ஒரு கெட்ட ஆவி இவர் மீது குடிகொண்டு விட்டது. அந்த ஆவியின் வேலைகள்தான் இவை. ஏழு நாட்களுக்குப் திருநீறு ஒதி எறிய வேண்டும். ஏழாம் நாள் அந்த ஆவிக்கு விருப்பமான பொருள்களையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு மடை வைக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த ஆவி இவ்வை விட்டு விலகும்' என்று கூறினார் பூசாரி.

பூசாரி சொன்னதை மறுக்கும் துணிவோ, கெட்ட ஆவியொன்று வசந்தாவை ஆட்கொண்டு விட்டது என்பதை பொய்ப்பிக்கும் நிலையோ எம்மிடம் இல்லை. வசந்தாவைப் பிடித்துள்ள நோய்ப் பயம் தீர, என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யச் சித்தமானோம்.

ஆறு நாளும் பூசாரி திருநீறு ஒதி எறிந்தார். ஏழாம் நாள் ஒரு சிவப்புச்சேவல் ஒன்று, சாராயம் ஒரு போத்தல், பழ வர்க்கங்கள், மலர் வகைகள் என்று ஒரு பெரிய மடை வைக்கப்பட்டது. என் மாமியார் இதனைப் பூரணமாக நம்பினார். அவவுடைய மேற்பார்வையிலேயே மடைக்கான சாமான்களெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டன. அவ தன் கைப்பட மோதகம் முப்பத்து மூன்று. கொழுக்கட்டை முப்பத்து மூன்று செய் தெடுத்தார். வெள்ளாவத்தை சந்தைக்கு வேலைக்காரனையும் அழைத்துப் போய் அவவே கொழுகொழுவெனப் பருத்த கோழி மூன்றை வாங்கி வந்தார். ஏழு நாளும் வீட்டில் மச்சம் சமைக்கவில்லை. அதில் மாமியார் மிகக் கண்டிப்புடன் மட்டுமல்ல 'தம்பி, எங்கேனும் போன இடத்தில் தானும் சாப்பிட்டு விடாதீங்க. ஆசாரம் கெட்டுப் போனால், எல்லாம் பழுதாகப் போயிடும்' என்று என்னையும் எச்சரித்தார்.

என்ன ஆச்சரியம். இப்பொழுதெல்லாம் வசந்தா நித்திரையில் கனவு காண்பதோ, புலம்புவதோ நடுங்கிக்கொண்டு வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடிப்பதோ இல்லை. வீட்டில் எல்லோருக்கும் நிம்மதி. எத்தனையோ ஆங்கில வைத்தியர்களால் தீர்க்க முடியாத நோயை, ஒரு கோயில் பூசாரி தீர்த்து விட்டார். ஆம், நமது அறிவு வளர்ச்சிக்கு அப்பாலும் சில நம்பிக்கைகள், உண்மைகள் ஆகின்றன.

அந்த விதமான பயம் பற்றிய நோய்கள் தீர்ந்து விட்டாலும் நாள் செல்லச்செல்ல வசந்தா மெலிந்து கொண்டு வந்தாள். பின்னை வயிற்றுக்

காரி, மெலிந்துபோக நியாயமுமில்லை. அது நல்லதுமல்ல என்று எல்லோரும் கூறினார்கள். இதற்கு எவ்விதம் வைத்தியம் செய்வது என்று எங்களுக்குப் புரியவுமில்லை.

வசந்தாவின் உடல்நிலையில் மாற்றமா? உள்ளநிலையில் மாற்றமா? என்று நாங்கள் திகைத்தோம். அவள் எதிலும் விருப்பம் அற்றவளாகக் காணப்பட்டாள். திலீபனில் கூட அவ்வளவு அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு முன்னர் அவனுடைய குறும்புச் செயல்களை யும், மதலைப் பேச்க்களையும் என்னிடம் கூறி மகிழ்ந்து போவாள். இப்பொழுது அவனாச்சு. அவனுடைய அம்மாவாச்சு என்று விட்டு விட்டாள். என் மாமியார்தான் அவனை எந்நேரமும் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

வீட்டிலுள்ள மரநிழலில், திண்ணைத் தொங்கவில் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தால், எதையோ யோசித்தவளாக வெகுநேரம் வரை இருப்பாள். யாராவது தட்டிவிட்டால் தான் அவ்விடத்தை விட்டு எழும்பு வாள். ஒரு கர்ப்பவதி எப்பொழுதும் கலகலப்பாகவும், மகிழ்ச்சியுடனும் இருக்க வேண்டும். இப்படி, சோகமே உருவாக இருப்பது, குழந்தைக்கு நல்லதல்ல என்று எல்லோரும் கூறினர்.

இந்தக் குழந்தையை வசந்தா பெற்றுவிட்டால், அப்புறம் குழந்தையே வேண்டாம் என்று ஒரு ஆபரேஷன் செய்துவிடலாம் என்று கூட எனக்குத் தோன்றியது. அதை இப்போழுது சொல்வது இல்லையென்று என் மனதுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன்.

அன்று வசந்தா ஒரு பிரைவேற் நர்சிங்ஹோமில் பெண்குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். நாமிருவர், நமிக்கிருவர் என்று நிம்மதியாக இருக்க ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்ததில் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி. வயிற்றுச் சமையை இறக்கி, வசந்தாவைத் தேற்றிக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் நான் வெகுவாக அக்கறை கொண்டேன். வசந்தா வின் உடல் படிப்படியாகத் தேறி வந்தது. குழந்தைக்கும் நாற்பது நாள் ஆகிவிட்டது. இன்னும் குழந்தை பெறுவதா? அல்ல ஆபரேஷன் செய்வதா என்பதையிட்டு கலந்தாலோசிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை நான் காத்திருந்தேன்.

திலீபனைப்போல, செல்வராணிக்கு நாங்கள் அப்படியொன்றும் பிறந்தநாள் செய்யவில்லை. நெருங்கிய சுற்றுத்தவர்கள் மட்டும் வந்து

பரிசில் வழங்கி வாழ்த்திச் சென்றனர். ரகுபதி திலீபனுக்கு வாங்கியதை விடவும் பெறுமதியும் வேலைப்பாடுகளும் கொண்ட சங்கிலி ஒன்றை, அன்பளிப்புச் செய்தான்.

ஒரு புயல் வீசி ஓய்ந்த மாதிரி, வீடு அமைதி பெற்றது. பிள்ளைப் பேற்றுக்குப் பின் வசந்தாவும் பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கினாள்.

சென்ற ஒரு வருட காலம் என் அலுவல்கள் எத்தனையோ தடைப் பட்டிருந்தன. அவற்றுள் மிக முக்கியமானது, நாளை மறுநாள் கண்டியில் நடைபெறவிருக்கும் சர்வோதய இணைப்பாளர் மகாநாடு.

குழந்தைகளைக் கவலைமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி வசந்தாவிடம் கூறிவிட்டு நாள் கண்டிக்குப் போனேன்.

○○○

16

கண்டியில் மூன்றுநாள் தங்கிவிட்டு அன்று பின்னேரமாக கொழும்பு திரும்பினேன். மாலை ஐந்து மணியளவில் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். வீடு பூட்டி இருந்தது. உள்ளே யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. “வசந்தா; வசந்தா” என்று, கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். இந்தக் குரலுக்கு அடுத்த வீட்டுக் கோமளம் அக்காதான் ஒடிவந்தார்.

“தம்பி இந்தாங்க சாவி” என்று வீட்டுச் சாவிக்கொத்தை என்னிடம் நீட்டினார்.

“வசந்தாவும் பின்னைகளும் எங்கே, அக்கா?”

“அவ நேந்துக் காலையிலேயே அவ வீட்டுக்குப் போய் வாறதா சொல்லிப் போனா.”

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “வசந்தா எங்கே போனா?”

“அவ எங்கே போனா என்னு தெரியல் தம்பி. உங்க நன்பர்தான் வசந்தாவையும் பின்னைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார். அவ ஒரு குட்கேஸ் மட்டும் எடுத்திற்றுப் போனா. வேறொன்றும் தெரியல்ல தம்பி.”

“வீட்டைத் திறந்து பாருங்க தம்பி” என்று கூறிவிட்டு கோமளம் அக்கா போய்விட்டாள்.

எனக்குத் தலை சுற்றத் தொடங்கிற்று. முன் ஹால் கதவைத் திறந்தேன். மேசையில் ஒரு நீளமான என்வெப் கிடந்தது. அதை எடுத்துப் பிரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

என் உயிருக்கு நிகரான அத்தான்...

நம்மிடையே இப்படிப் பிரிவு வரும் என்று நான் என்னி இருக்கவும் இல்லை. திட்டமிட்டிருக்கவும் இல்லை. நமது பன்னிரண்டு வருட

வாழ்க்கையின் பின்பு, அது நேர்ந்து விட்டது. அதற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். வாழ்க்கை நிகழ்வுகளெல்லாம் திட்டமிட்டு வருவதில்லை. வாழ்க்கையின் அமைவுகள் நம் சித்தப்படி நடப்பதுமில்லை. நான், இப்படி உங்களை தவிக்கவிட்டு அவமானத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டு வந்து விட்டது எனக்கும் தாங்க முடியாத மனக்கவலையே. அல்வாறு வருவது என்னைப் பொறுத்தவரை தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. கடந்த இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக நான் என் மனச்சாட்சியுடன் போராடிக் கொண்டு வாழ்ந்தேன். இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தும் நடத்திக் கொண்டு ஒரு ஏமாற்று வாழ்வு வாழ நான் விரும்பவில்லை.

அத்தான்; விதி நம்மை ஏமாற்றி விட்டது. காலம் நமக்குப் பகையாகி விட்டது. பத்து வருட காலம் குழந்தைச் செல்வத்திற்காக நான் ஏங்கி நின்றேன். ஒரு பெண் மலடி என்ற பெயரை தாங்குவதும், கொஞ்சி இன்புற ஒரு குழந்தை இல்லாத குறையும் எப்படிப்பட்டது என்பதை ஒரு பெண் தான் அறிவாள். நேராத நேரத்திக்கடனும் இல்லை. பாராத வைத்தியமும் இல்லை என்பது உங்களுக்கும் தெரியும் என்பது மட்டுமில்லை. நீங்களும் எனக்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டார்கள். அந்த இன்பத்துக்காக இரங்கி நின்றீர்கள். இறைவன் அதனை நமக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

கடைசியாக வேலூர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். டாக்டர் ஆப்ரஹாம் அவர்களைக் கண்டோம். மூன்றாம் நான் அவர் என்னையும் உங்களையும் தனித்தனியே அழைத்தார் அல்லவா? அப்பொழுதுதான் அந்தத் திடுக்கிடும் செய்தியை அவர் சொன்னார். அதை எப்படி உங்களிடம் சொல்வேன். என் உள்ளம் என் நம்பிக்கைக் கோட்டைகள் எல்லாம் இடிந்து சரிந்தது போலாயிற்று. டாக்டர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

மிலஸ் வசந்தா, உங்கள் உடல்நிலை மிகவும் சரியாக இருக்கிறது. விவாகமாகி மறுவருடமே நீங்கள் குழந்தை பெற்றிருக்க வேண்டும். தடை என்ன தெரியுமா? இவ்வளவு தூரம் நாடி வந்த உங்களிடம், டாக்டர் என்ற முறையில் உண்மையைச் சொல்லத்தான் வேண்டும். அது என் கடமை. அது உங்களுக்கு எவ்வளவு மனத்தாக்கத்தை தரும். நீங்கள் எவ்வளவு வருந்துவீர்கள் என்றெல்லாம் நான் யோசிக்க முடியாது. நான் உண்மையைக் கூறித்தான் ஆகவேன்டும். ஆம்; உங்கள் கணவர் ஆண் மலடு. அவருக்குக் குழந்தை தரிக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் இல்லை. நீங்கள் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமெனில்

இங்கிலாந்துக்குச் சென்று வேறு கிகிச்சை முறை ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும். உங்கள் கணவர் உடனப்பட்டால் அதைச் செய்யுங்கள்.

என்தலை சுற்றியதோ, அந்த அறை சுழன்றதோ எனக்குத் தெரி யாது. சிறிது நேரம் ஒன்றும் புரியாமல் அந்தக் கதிரையில் உட்கார்ந் திருந்தேன். பின்னைப்பேறு கிடையாவிட்டால் பெண்ணைத்தான் மலடி என்பார்கள். அந்தப் பழியைத்தான் நான் பத்து வருடங்களாகச் சுமந்து வந்தேன். டாக்டர் அந்தப் பழியை இறக்கி, வேறோர் சுமையை என்மீது ஏற்றிவிட்டார். ஆம்! என் கணவர் மலடு.

ஆதலால்தான், நான் திருப்பதி சந்திதானதுக்குப் போக விரும்ப வில்லை. வேறு இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கவும் மனம் வரவில்லை. ஊருக்குப் போகவேண்டும் என்று ஒரே பிடியாக நின்றேன். மனிதனுடைய சித்தத்துக்கு அப்பாலும் தெய்வம் அற்புதம் செய்துவிடும் என்பார்கள். உண்மை தெரிந்தபின், ஒரு வக்கிரமான தெய்வ நம்பிக்கையை ஏன் வைத்துக் கொள்வான் என்று நான் சிந்தித்தேன். திலீபன் பிறந்தபோது திருப்பதிக்குப் போக அழைத்தீர்கள். திலீபன் எப்படிப் பிறந்தான் என்பது தெரிந்த பின்பும் திருப்பதிக்குப் போவதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை என்பதால் அதனையும் தட்டிக் கழித்தேன்.

அத்தான் என்று அழைக்கக்கூட நா கூக்கிறது. நான் என்ன செய் வேன்? மனமார உங்களை நேசித்தும் உயிருக்குயிராக நாம் பத்து வருடங்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தும் எனக்குள்ள குழந்தை வெறி காரண மாக ஜெனிக்கும் ஒரு உயிரோவியத்தை என் மடியில் வைத்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்டதன் விளைவாக, நான் ஒரு தவறு அல்ல, இரண்டு தவறுகள் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. என்னான மன்னியுங்கள். ரகுபதி மூலம் நான் பெற்றெடுத்த என் இரண்டு செல்வங்களையும் மன்னியுங்கள்.

ரகுபதியை நான் எங்கும் தேடிப் போகவில்லை. நீங்கள் தான் அழைத்து வந்தீர்கள். அறிமுகம் செய்தீர்கள். பழக வாய்ப்பு ஏற்படுத்தி ஸீர்கள். இந்தத் தவறு முழுமைக்கும் அவர்தான் காரணம் என்று நான் அவர்மீது பழியைப் போடவும் விரும்பவில்லை. அதில் பாதி என் பெண்மையின் பலயீனத்துக்கு உரியது.

திலீபன் வயிற்றில் தரித்தபோது, என் செயலின் விளைவுகள் என்னை அவ்வளவாக வருத்தவில்லை. குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்ற அவாவில் நான் என்னையே மறந்து நின்றேன். செல்வராணி வயிற்றில் இருக்கும்போது என் மனச்சாட்சி என்னை வெகுவாக உறுத்தத்

தொடங்கிற்று. உங்களை நினைத்தாலே எனி உள்ளாம் பதறிற்று. என் உள்ளாம் வேதனையால் அழுத் தொடங்கிற்று. என்ன செய்யலாம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆதலால் தான் செல்வராணி வயிற்றில் இருக்கும்போது பலவிதமான கனவுகளுக்கும், பயங்கர அதிர்ச்சிகளுக்கும் உட்பட்டேன். இதை எப்படி கண்டுபிடிக்க முடியும்? பூசாரி சொன்னார் கெட்ட ஆவியில் வேலை என்று. அந்த கெட்ட ஆவி என் மன நிலைதான். வேறு ஆவி ஒன்றும் எனக்குள் புகுந்து கொள்ளவில்லை. பின்னர் நானே மனதைச் சரிசெய்து கொள்ளாத் தொடங்கினேன். பூசாரிக்கும் நல்ல பெயர் கிடைத்தது.

வீட்டைத் திறந்து நன்கு பாருங்கள். இந்த வீட்டில் நான் பன்னிரண்டு வருடங்களாகச் சேர்த்த எவ்வளவோ பொருட்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் என்னுடையதென்றும், உங்களுடையதென்றும் பங்குபோட என்னால் இயலவில்லை. அப்படிப் பங்கிடவும் முடியாது. அதன் ஒரு பங்கு எனக்குத் தேவையுமில்லை. நான் உடுத்திக் கொள்வதற்காக சமீபத்தில் வாங்கிய எனது சாறிகள், எனக்குரிய நலைகள், நமது கல்யாண ஆல்பம், திலீபனின் பெயர்கூட்டு விழா வீடியோ கெஸற் இவ்வளவுதான் நான் கொண்டு செல்கிறேன்.

நான் செய்தது ஒரு தவறாக இருக்கலாம். ஆனால் வேறொருவர் மூலம் கிடைத்த இரு குழந்தைகளையும் உங்களுடையவை என்று வாழ் நாள் முழுவதும் ஏமாற்றுவது மாபெரும் துரோகம். அதை நான் செய்ய விரும்பவில்லை. இந்தக் குழந்தைகளின் தந்தை யாரோ. அவருடன் நான் செல்கிறேன்.

ரகுபதி பெரிய செல்வந்தர், முன்னணியில் நிற்கும் இரத்தினக்கல் வியாபாரி. ஆதலால் அவருடைய செல்வத்தை வேண்டியவாறு அனுபவிக்கலாம் என்ற ஆசையுடன் அவரின் தொடர்பை ஏற்படுத்த வில்லை. அவரின் பின்னால் நான் செல்லவும் இல்லை. நீங்களும் ஒரு செல்வந்தர்தான். நீங்கள் எனக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கவும் இல்லை. இரண்டு வருடங்களாக நான் உங்களை ஏமாற்றி வந்து விட்டேன். குழந்தைகள் இரண்டும் உங்களுடையவை தான் என்று நீங்கள் என்னிக் கொண்டு ஆனந்திக்கும் போதும், மெய் மறந்து முத்தமிட்டு மகிழும் போதும் என்மனம் என்னைச்சூட்டு எரித்தது. என் உடல் உக்கி உலர்ந்து போயிற்று.

திலீபன் பிறந்து ஒரு வருடப் பூர்த்தியன்று, அவனுக்காகப் பூஜை செய்யக் கோயிலுக்குப் போனோம். ஐயர் பிள்ளையின் முழுப் பெயரையும் கேட்டதும் ராமநாதன் திலீபன் என்றீர்கள், ஐயர் அப்பெயரை உச்சரித்து மந்திரம் ஓதினார். நான் உங்களை ஏமாற்றியது மட்டுமல்ல, தெய்வத்தையும் ஏமாற்ற தொடங்கி விட்டேன் என்பது எனக்கு மிகவும் வேதனையாயிற்று. திருப்பதியையும் ஏமாற்ற விரும்பாமல் தான், நீங்கள் எவ்வளவோ தெண்டித்தும் அங்கு போக நான் விரும்பவில்லை. நான் செய்தது தவறா? என்று பலமுறை நான் எண்ணிப் பார்க் கின்றேன்.

பசித்த ஒருவன் களவெடுத்து உண்டான் என்பதற்காக எந்த நீதிவானும் அவனை தண்டிப்பதில்லை. அவனை அனுதாபத்தோடு மன்னித்து விடுவார். நான் செய்ததும் தவறு என்றால், நான் பெண் ணாய்ப் பிறந்தது தவறு. நான் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள ஆசைப்பட்டது தவறு. நீங்கள் ஆண்மலடாகப் பிறந்தது தவறு. டாக்டர் ஆப்ரஹாமிடம் நாம் சென்றது தவறு. ரகுபதியை நீங்கள் வீட்டுக்கு கூட்டி வந்து பழக விட்டது தவறு. இப்படி எத்தனையோ தவறுகள் இருக்க, நான் என் இயற்கை நியதியான மகப்பேற்றை அடையத் துடித்ததில் என்ன தவறு இருக்க முடியும். அத்தான். உங்களால் இயலாமல் போன ஒரு பேற்றுக் காக நான் எவ்விதம் குற்றவாளியாவேன்.

நான் ரகுபதியுடன் ஒடி விட்டேன். கணவனிருக்க நான் இப்படிச் செய்த ஒழுக்கக் குறைவான செயல்தான். நான் ஒரு கணவனை அடைய முன்னாம் இப்படிச் செய்திருந்தால் அதை உடன்போக்கு என்று இலக்கியங்கள் வர்ணித்திருக்கும். கந்தர்வ மணம் என்று சாத்திரங்கள் கூறி இருக்கும். கணவன், ஒரு பெண்ணுடைய ஆசையினை நிறைவேற்றத் தவறியபோது, அந்த இயற்கை நியதிக்குரிய வல்லமை அற்றவராக அவர் இருந்தபோது ஒரு பெண் இப்படி நடந்துகொண்டால் அது எதனைச் சாரும் என்று சமயக் குரவர்கள் ஒன்றும் கூறவில்லை. அதற்கு நான் என் செய்யலாம்?

ஒரு பெண் தன் தந்தை, தன் சகோதரன், தன் கணவன், தன் மகன் ஆகியோருள் ஒருவருடைய பராமரிப்பில் இருக்கவேண்டும் என்று மனுதர்ம சாத்திரம் கூறுகிறது. அந்த இறுதித்துணையை அடைய முடியாத நிலையில் நான் இருந்தால், என் பிற்காலம் குன்யமாகவல்லவா ஆகி இருக்கும். அந்தத் துணையை நான் தேடிக் கொண்டது; எப்படித் தவறாகும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நான் வாழ்நாள் முழுவதும்

மலடி என்ற பெயரோடு என் அபிலாசைகளையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு வாழுத்தான் வேண்டும் என்பதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது?

இந்த நிலையில் நான் மல்காந்தியை போல பெளத்த சந்நியாசியாகி துறவு பூண்டு போயிருக்கலாம். அவள் வாழ்க்கையை அனுபவித்து விட்டுப் போனவள். நான் குழந்தை பெறவேண்டும் எனும் பற்றின் வழி நின்று சஞ்சலப்படுபவள். அப்படி ஒரு துறவைப் பூணமுடியாது. அது எனக்கு மனநிறைவையும் தராது. அன்றியும் கணவன் உயிரோடிருக்க ஒரு பெண் துறவுபூண்டு போனால் அதன் அர்த்தமென்ன? அதுபோலக் கட்டிய கணவன் வீட்டில் இருக்க மாற்றான் ஒருவனுடன் ஒருத்தி ஒடி விட்டால் அதன் அர்த்தமென்ன என்று நீங்கள் கேட்கலாம். நான் இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்று விட்டேன். அந்தக் குழந்தைகளின் தந்தையோடு அவர்களைச் சேர்த்துவிட வேண்டும். அத்தோடு தகப்பன் அல்லாத ஒருவரை வாழ்நாள் முழுவதும் இவர்தான் தந்தை என்று குழந்தைகளை ஏமாற்றக்கூடாது. இதன் மூலம் ஒரு பொய்யான மன நிறைவை நான் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை.

நான் ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின் மூலம் தவறு செய்தவள். அந்தத் தவறை நியாயப்படுத்த நான் இவ்வாறெற்றலாம் விவாதிக்கிறேன் என்று நீங்கள் கூறலாம். என் விவாதங்களில் நியாயம் உண்டோ இல்லையோ உண்மை உண்டு என்று நான் நினைக்கின்றேன். அந்த உண்மையை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு என்னை நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.

உங்கள் எதிர்கால வாழ்வைச் சூன்யமாக்கவிட்டு நான் வாழ்வை வளமாக்கிக் கொண்டு சென்றுவிட்டேன். நான் ஒரு சுயநலக்காரி என்று நீங்கள் கூறலாம். இந்தப் பரந்த உலகத்தில் உங்களுக்கு ஒரு பெண் கிடையாமற் போகாது. அவ்வாறான ஒரு பெண்ணுடன் நீங்கள் சந்தோஷ மாக வாழ வேண்டும் என்பது என் பிரார்த்தனை. நான் மாசுபட்டவள். அந்தக் குற்றத்தைத் துடைத்து, மனச்சாந்தி பெறவே நான் ரகுபதியுடன் செல்கிறேன். நீங்களும் ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து, என்னை மறந்து வாழ வேண்டும் என்பது மனமார்ந்த அவா.

உங்களை அன்பை என்றும் மறவா
வசந்தா.

17

கடிதத்தை வாசித்து நிதானமாக அதை மீண்டும் உறையிலிட்டு மேசை ட்ராயில் வைத்துப் பூட்டினேன்.

காதலித்துக் கைப்பிடித்த மனைவி, உயிருக்குயிரான நண்பன். இருவரும் சேர்ந்து இழைத்து துரோகம். என்னைச் சமூகத்தின் முன் தலை குளியும்படிச் செய்துவிட்டது. நானும் ஒரு ஆணா? என்று ஊர் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கப் போகிறது. அவமானம் தாங்கமுடியாமல் நான் தற் கொலை செய்யப் போகிறேன். என் படிப்பு, என் உத்தியாகோம் எல்லாம் ஒரு கணத்தில் செயலிழந்து போயிற்று.

ஒரு பெண். தன் சுய அபிலாவைஷகஞ்காக எப்படியெல்லாம் துரோகம் செய்வாள் என்பதற்கு வசந்தா ஓர் உதாரணம். மல்காந்தி போல கணவனைத் தன் உயிராக. தன் கொரவமாக நேசிக்கும் ஒரு பெண்ணை நான் சர்வகலாசாலைக் காலத்தில் கைவிட்டேன். அதன் பெறுபேற்றை இப்போது நான் அனுபவிக்கிறேன்.

நான் ஆண் மலடு என்பதற்காக வசந்தா இவ்வளவு பெரிய தண்டனையை எனக்குத் தரத் தேவையில்லை. இவ்வளவு பெரிய அவமானத்தைச் சுமந்து கொண்டு அவள் ஒட வேண்டியதுமில்லை. என்னிடம் சமாதானமாக விவாகரத்துக் கேட்டிருக்கலாம். அதன்பின், அவ விரும்பும் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து விவாகம் செய்து கொண்டு வாழலாம். குழந்தை குட்டிகள் பெற்று மகிழலாம். இதற்காகத் தானும் சக்திக்குள் வீழ்ந்து என்னையும் சாக்கடைக்குள் தள்ளிவிடத் தேவை யில்லை. என் சிந்தனை இப்படி விரிந்து சென்றது. அது சரி, வசந்தாவும் ரகுபதியும் எங்கே போயிருப்பார்கள்? அதை முதலில் அறிய வேண்டும். மாலை இருள் வீடெங்கும் நிறைந்தது. நானும் இருளில் கலந்து இரு ளோடு இருளாக நின்றேன்.

பக்கத்து வீட்டுக் கோமளம் அக்கா கையில் ட கோப்பையுடன் வந்து, “தம்பி ராமநாதன் என்ன? இன்னும் விளக்கைப் போடவில்லையா? இந்தா நம்பி ட; குடித்துவிட்டுத் தெரியமாக இரு. ஒரு பெண்ணுக்காக இப்படியெல்லாம் மனத்தை விட்டுவிடக்கூடாது. நானும் ஒரு பெண் தான்ப்பா; அந்த ஜாதியின் குணமே இப்படித்தான். அற்ப சுகத்திற்காக மிக அற்பமாகவெல்லாம் நடந்து கொள்வாள்.”

ஆழ்கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு மரப்பலகை ஆதாரமாகக் கிடைத்தது போலக் கோமளம் அக்கா எனக்கு வாய்த்தாள். அவளிடமிருந்து டைய வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டு,

“ஏனக்கா: வசந்தா எங்கே போயிருப்பாள்” என்று கேட்டேன்.

“என் தம்பி நீ அவளைத் தேடிப் போகப் போகிறாயா? கறந்த பால் முலையில் ஏறாது தம்பி; அவளைப் போய்க்கண்டுதான் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்.”

“இல்ல, அக்கா எங்கே போயிருப்பாள் என்றாவது அறிய வேண்டாமா?”

“அவள் எங்கேயும் போகல்ல. குருநாகவில் ரகுபதிக்கு ஒரு தென்னந்தோட்டம் இருக்கிறதாம்.அங்கே பங்களா வசதியும் உண்டாம் அங்கேதான் இரண்டு பேரும் போராங்க. ராவைக்கு உனக்கும் சேர்த்துச் சமைத்தன். நீ எங்கேயும் போயிடாதே. ஏழு மணிக்கெல்லாம் எங்க வீட்டுக்காரரும் வந்திடுவார். எல்லோரும் சேர்ந்து இதில் எப்படி நடந்துக்கிறது என்று யோசிப்பம் என்று கூறிவிட்டு முன் ஹோல் ஸெலற்றையும் போட்டு விட்டுப் போனாள் கோமளம் அக்கா. பக்கத்தில் உள்ள ஈசிச் சேரில் படுத்துக் கொண்டு நான் யோசித்தேன்.

மறுநாள் காலையில் எனக்கு ஒரு புதிய வேகம் வந்தது. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக உடையை உடுத்தினேன். லாச்சில் இருந்த பிஸ்டலை எனது இடுப்பில் சொருகினேன். என் காரை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன். ஆளைக்கொல்லும் வேகத்தில் கார் குருநாகவை நோக்கிச் சென்றது.

ரகுபதியின் பங்களாவைச் சென்றடைய, கார் முன்று மணிநேரம் எடுத்தது. பங்களாவின் முன் ஒரு மாமரம். அதன் கீழ் செல்வராணியை வைத்துக்கொண்டு வசந்தா நின்று கொண்டிருந்தாள். காரைக் கண்டதும்

மிரண்டு மிரண்டு விழித்தாள். காரை நிற்பாட்டிலிட்டு அவளை நோக்கிச் சென்றேன். அவள் ஆடவோ அசையவோ இல்லை. என்னையே பார்த்தபடி பிரமித்துப் போய் நின்றாள்.

என் கை இடுப்பை நோக்கிப் போய் பிஸ்டலை எடுத்தது. அவள் எங்கோ ஒடுப் பார்த்தாள். “நில், அசையாதே!” என்று கூறியபடி முன்று வேட்டுக்களைத் தீர்த்தேன்.

“அம்மா” என்றபடி கீழே சாய்ந்தாள். குழந்தை வீல்வீல் என்று அழுதபடி கீழே விழுந்தது.

நான் காரைத் திரும்ப ஸ்டார்ட் பண்ணிக் கொண்டு கொழும்பை நோக்கி வந்தேன். என் கைகள் நடுங்கின. காரைச் சரியாக ஓட்ட முடிய வில்லை. நா வரண்டு நெஞ்செல்லாம் காய்ந்தது. ஒரு தேநீர்க் கடையில் காரை நிற்பாட்டினேன். தண்ணீர் ஒரு கிளாஸ் எடுத்து, வயிறு நிறையும்படி குடித்தேன். ஒ ஒன்றும் குடித்தேன். சிறிதளவு புது உர்சாகமொன்று வந்தது. மன உறுதியை வரவழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் காரை ஓட்டத் தொடங்கினேன்.

நான் இவ்வளவு கொடியவனா? கருணையற்றவனா? வசந்தாவின் மீது நான் செலுத்தி வந்த ஆரா அன்பு என்னைவிட்டு எப்படிப் போயிற்று. என் வாழ்வில் இப்படியான பயங்கரச் செயல் ஒன்றை நான் நினைத்துப் பார்த்து கூடக் கிடையாதே. இதைச் செய்யும் துணிவு எனக்கு எப்படி வந்தது.

முன்று வேட்டுக்களில் ஒன்றாவது வசந்தாவைத் தாக்கி இருக்கும். இன்னேரம் இறந்திருப்பாள். இரண்டு குழந்தைகளும் அனாதையாகி இருக்கும்.

ரகுபதியின் பணம் என்ன செய்யப் போகிறது. கோர்ட்டில் நல்ல சட்டத்தரணியை வைத்து ஒரு உண்மையை நிருபிக்க உதவலாம். இழந்த வசந்தாவை மீண்டும் பெறமுடியாது. உற்ற நன்பன் என்றும் பாராமல் அவன் செய்த துரோகங்களுக்கும், எனக்கு இழைத்த அவமானங்களுக்கும் அவன் போதியளவு அனுபவிக்கட்டும். மனுதர்ம சாஸ்திரத்தின்படி, தனக்குப் பிற்காலத்தில் துணையாக ஒரு மகனைப் பெற்றுக் கொண்ட வசந்தா, அவளை அனாதையாக விட்டுத் தான் முன்னே செல்லட்டும்.

வசந்தா படித்தவள். தமிழ்ப் பண்பாடுகளையும், ஒழுக்கங்களையும் நன்கு தெரிந்தவள். ஆனால் அவளுடைய நடத்தையும் அவள் செய்த தவறுகளும் நியாயமானவை என்று வாதிக்கும் அளவில்தான் அவள் கல்வி அவளுக்கு உதவி இருக்கிறது. சீதாப்பிராட்டி நெருப்பில் நடந்த கதை அவள் அறியாததல்ல. அகவிகை கல்லாகச் சபிக்கப்பட்ட வரலாறும் அவளுக்குத் தெரியாதது அல்ல. நானும் ஒரு விசவாமித்திர முனிவராக இருந்தால், அவளைக் கல்லாகச் சபித்திருப்பேன். நான் நவீன காலத்து இராமநாதன். என்னிடம் உள்ள ஆயுதம் சபிக்கும் வல்லமையல்ல. சுட்டழிக்கும் பிஸ்டல். அதனால், அவள் உயிரைப் போக்கி விட்டேன். இதுதான் என்னால் செய்யக்கூடியது. அதைச் செய்தேன். வசந்தா செய்த தவறுகளுக்கு நான் தண்டனை கொடுத்துவிட்டேன். நான் செய்தது தவறு எனில், அதற்குரிய தண்டனையை எனக்குக் கோர்ட் வழங்கட்டும்.

இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டு நான் கொழும்பை வந்தடைந்தேன். காரைக் கராஜில் போட்டுவிட்டு உள் வராந்தாவில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் பொவிஸ் ஜீப் ஒன்று என் வீட்டின் முன் வந்து நின்றது. இன்ஸ்பெக்டர் உட்பட அரை டஜன் பொவிசார் ஜீப்பிலிருந்து துள்ளிக்குதித்து வந்து என் அறைக்குள் புகுந்தனர்.

“ய ஆர் மிஸ்டர் ராமநாதன்” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“யெஸ்” என்றேன்.

“ய ஆர் அன்டர் அரஸ்ற்” என்றபடி மாச்சு விலங்கோடு என் முன்னே வந்தார். கையை மிகப் பல்வியமாக நீட்டினேன்.

விலங்கு பூட்டப்பட்டது. ஜீப் வெள்ளவத்தைப் பொவிக்கு விரைந்தது.

மறுநாள், கோர்ட்டில் நீதவான் முன் நான் ஆஜர் செய்யப்பட்டேன். 21 நாள் என்னை நிமாண்டில் வைக்கும்படி அவர் உத்தரவிட்டார்.

கோர்ட்டில் வைத்துத்தான், வசந்தா சாகவில்லை என்றும் இரு வேட்டுகள் இடுப்பைத் தாக்கி காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்றும் அறிந்தேன். அது எனக்கு மன ஆறுதலை அளித்ததா? அல்லது என் மனத்தாங்கலை இன்னும் அதிகரித்ததா? என்று சொல்ல முடியவில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஒரு நிர்மலமான மனத்துடன் இருந்தேன்.

21 நாட்கள் கழிந்தன. அன்று கோர்ட்டில் எங்கள் வழக்கு விசாரணை இருந்தது. வழக்கைப் பார்க்க எங்களைத் தெரிந்தவர்கள் அநேகர் வந்திருந்தனர். நான் எதிரிக் கூண்டில் ஏந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தேன். வசந்தாவைக் கைத்தாங் கலாக்க கொண்டு வந்து, ஒரு இருக்கையில் வைத்தனர். ரகுபதி நீல நிறக் காற்சட்டையும் வெள்ளைநிற முழு நீளக்கைச் சேர்ட்டும் அணிந்து வந்திருந்தான். நான் அவர்களுடைய முகங்களைக் கூடப் பார்க்காமல், பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டேன்.

வாதித் தரப்புச் சட்டத்தரணி பேசுகையில், “நடந்த செயல்களைப் பற்றித் தீர்மானிக்கும்போது எதிரி இவ்வாறான ஒரு செயலுக்கு எப்படி தூண்டப்பட்டார். அவருடைய மன்னிலை எப்படிப் பாதிக்கப்பட்டு இருந்தது என்பதைக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆண்களே கட்டிய மனைவிக் கூருக்க, ஒரு சின்ன வீடு வைத்துக் கொள்வது பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரு பெண்ணைத் தன் உயிருக்குயிராக நேசிக்க, இவளை ஏமாற்றி, ஒரு மாடி வீடே வைத்துக்கொண்டு இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் தாயாகி இருக்கிறாள், ஒரு பெண். அதுவும் சர்வகலா சாலையில் கற்று, காதவித்து, கல்யாணமும் செய்து பன்னிரண்டு வருஷங்கள் உடன் வாழ்ந்த ஒரு கணவனுக்குச் செய்த துரோகத்தை எந்த ஆணும் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டான். ஒரு ஆணின் தன்மானத்துக்குச் சவால் விடும் இச்செயலை நாம் அனுமதித்தால், முழுச் சமுதாயமும் ஒழுக்கம் தவறிச் சீர்கெட்டுப் போகும். அதனையும் கனம் நீதிபதி அவர்கள் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். சட்ட ரீதியாக என் கட்சிக் காரர் பிஸ்டல் எடுத்து, வசந்தா என்ற பெண்ணைச் சுட்டிருக்கலாம். மனோ ரீதியாக வசந்தா என்ற பெண் எவ்வாறு என் கட்சிக்காரரை அவமானப் படுத்தி, ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்து, சமூகத்தின் முன் தலை குனிய வைத்து விட்டாள் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். இந்த நிலைக்காக ஒரு ஆடவளின் மனோநிலை எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை மனதிற் கொள்ள வேண்டும்” என்று என் சட்டத்தரணி கூறி முடித்தார்.

மூன்றாம் நாள், நீதவானுடைய தொகுப்புரையையும் தீர்ப்பையும் பொதுமக்கள் வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். நீதவான் தன் தொகுப்புரையைக் கூறத் தொடங்கினார்.

“இந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நன்கு கற்ற உயர் வகுப்பினர். இதன் தீர்ப்பு எப்படி அமையும் என்பதை அறிய இந்நாடே காத்திருக்கிறது.

நிதானமாக யோசிக்கப் போனால் வாதியோ, எதிரியோ செய்த குற்றங்களுக்கு அவர்களில் யாரோ ஒருவர்தான் காரணமென்று கூறுவதை விட இயற்கை நியதி ஒன்று பிழைத்துதான் காரணம் என்னாம். அந்த நியதி சரியாக நிகழ்ந்திருந்தால் வேதளைக்குரிய இந்நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் நடந்திருக்காது. வசந்தா ராமநாதனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், டாக்டர் ஆப்ரஹாம் உன் கணவர் ஆண் மலடு என்று கூறியதால் அக்குழந்தைகள் இரண்டும் ராமநாதனுடையவை அல்ல என்றும், அக்குழந்தைகளின் தந்தை ரகுபதி. அவருடன் நான் செல்கிறேன் என்றும் கூறியிருக்கிறார். இது ஒருவகையில் நியாயமாகவும் தர்மமாகவும் இருக்கலாம். தர்மங்கள் தத்துவங்களுக்கெல்லாம் தீர்ப்பு வழங்குவது ஒன்றும் நம் பணியல்ல. ஆதலால் குழந்தைகள் யாருடையவை. வசந்தா செய்த காரியத்தில் ஏதாவது நியாயம் இருக்கிறதா? என்பதை எல்லாம் நாம் ஆராய முடியாது. அது நம் கடமையுமல்ல.

ராமநாதன் ஆத்திர மிகுதியாலும், அவமானத் தாக்கத்தாலும் இக் காரியத்தைச் செய்தார் என்று அவர் சார்பில் வாதாடப்பட்டது. அவர் ஒரு இரவு முழுதும் யோசித்து மறுநாள் மூன்று மணிநேரம் பிரயாணம் ஒன்றை மேற் கொண்டதன் பின்னரே. இக்காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார். எனவே அவர் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்ய முயன்றார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் இலங்கைக் குற்றவியல் சட்டக்கோவை 294ம் ஷர்த்துப்படி இவர் கொலை செய்ய முயன்ற குற்றத்திற்காக, ஐந்து வருடங்கள் சிறைத் தண்டனை விதிக்கிறேன்.”

பொலிசார் என் கைகளில் விலங்கை மாட்டினர். வசந்தா என்னைப் பார்த்து விம்மிவிம்மி அழுத் தொடங்கினாள். அவளது விகும்பல் ஒவியினுடே நான் ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டேன். ஜீப் வேகமாகப் பறந்து சென்றது.

18

கதையைச் சொல்லி முடித்தேன் நான். பெர்னாண்டோவும் காதரும் என் மீது ஒரு அதீத மதிப்பும் பக்தியும் கொண்டவர்களாக என்னையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். “என் கதையைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் பெர்னாண்டோ,” என்று கேட்டேன்.

“என்ன அன்னே எவ்வளவோ அந்தல்திலும் பணத்திலும் புரண்ட நீங்க ஒரு பெண்ணால் இந்தக் கெதிக்கு ஆளாயிற்றீங்க. நெனங்சா கவலையாயிருக்கு” என்றான் பெர்னாண்டோ.

“ஆமா அன்னே, நாங்கதான் கில்லாடிகள், களவெடுபோம், யாரையாவது தேடி அடிப்போம், இப்பிடியெல்லாம் வந்து மாட்டிக்குவம். நீங்களும் இல்லையா எங்களுடன் வந்து சேர்ந்திற்றீங்க,” என்று பரிதாபப் பட்டான் காதர்.

“அதில்ல வேஹர் ஆஸ்பத்திரி டாக்டர் வசந்தா தான் மலடு; அவ குழந்தையே பெற்மாட்டா என்று சொல்லி இருந்தா. ராமநாதன் அன்னே என்ன செய்திருப்பார்” என்று ஒரு வினாவைக் கிளப்பினான் பெர்னாண்டோ.

அதற்கு காதர், “முந்தி பத்து வருஷங்களும் அவங்க பிள்ளை இல்லாமல் தானே இருந்தாங்க. இப்பவும் இருந்திருப்பாங்க. இதுக்காக ஆண்டவனிட்ட போய் சண்டை போட்டுக்கலாமா?”

“அப்படி இல்ல. ராமநாதன் அன்னே வேஹராரு கல்யாணம் முடிச் சிருப்பார். அப்படி எத்தனையோ ஆண்கள் செய்திருக்காங்க.”

“போடா மன்று. இத்தனை வருஷமா காதவித்துக் கல்யாணம் செய்த வசந்தாவை எந்த மனத்தோட்டா கைவிடுறது. அப்படி ராமநாதன் அன்னே ஒரு போதும் செய்ய மாட்டாரு.” அடித்துப் பேசினான் காதர்.

“வசந்தாவுக்கும் ராமநாதன் அண்ணேக்கு துரோகம் செய்யிற எண்ணம் இல்ல. குழந்தை ஒன்டைப் பெத்துக்கனும் என்ற ஆசையில அவ அப்படி நடந்துக்க வேண்டி வந்தது. இரண்டு குழந்தைகளையும் பெத்தவுடனே அவட மனம் நிம்மதி இல்லாமல் போயிற்று. கட்டின கணவனையும் ஏமாத்தி குழந்தைகளின் தகப்பனையும் சமாளித்துக் கொண்டு எவ்வளவு காலம் வாழ்றது என்டு யோசித்தா. இந்த நிலையை அவ திட்டமிட்டுப் பண்ணிக் கொண்டதில்ல. சந்தர்ப்பம் அவவுக்கு அப்படி ஏற்பட்டு விட்டது. நான் சொல்ல வந்தது இது இல்ல. வசந்தா மலடு என்று தெரிந்தால் ராமநாதன் அண்ணேக்கும் இப்பிடி ஒரு மன நிலை வரலாம். அவரும் குழந்தை பெத்துக் கொள்ளுதுக்காக வசந்தாவைக் கைவிட்டு வேறொரு பெண்ணை எடுத்திருக்கலாம். அப்படி நடந்தால் அது நியாயம்தானே எண்டு உலகம் சொல்லும். அதே நியாயத்தை வசந்தா பக்கமும் வைத்துப் பாக்கனும்.”

நான் பெர்னாண்டோவின் விவாதத்தை ஓரளவு ரசித்தவனாக “சரி சரி பெர்னாண்டோ மனதில உள்ளதை சொல்லு. அதிலையும் நியாயம் இருக்கா எண்டு பார்ப்போம்” என்று அவனை உற்சாகப்படுத்தினேன்.

“அண்ணே நான் பொன்னால சிறைக்கு வந்தவன். காதர் பொருளால சிறைக்கு வந்தவன். நீங்க பெண்ணால வந்தவர். இது மூண்டும்தான் பிரச்சினைகள் குழப்பங்கள் எல்லாத்துக்கும் காரணம். ஆனதாலே நாம் சிறையிலேதானும் உண்மையை ஒத்துக்க வேணாமா?” என்றான் பெர்னாண்டோ.

“சரி பெர்னாண்டோ. உன் கட்சியைப் பேச. சரியாயிருந்தா நான் ஏத்துக்குவன்” என்றேன் நான்.

“இல்ல அண்ணே, ஒரு பெண் உங்களை விவாகரத்து செய்ய ஏலாது. அப்படிச் செய்தாலும் ஒரு நல்ல கணவனை அவ பெறமுடியாது. இந்த நிலையில் தன் எதிர்காலத்துக்கு ஒரு வாரிக்கம் வேணும். செய்யக் கூடியது இந்தக் குறுக்கு வழி ஒன்னுதான். ஒரு பெண்ணிடம் உள்ள பலஷ்டிமான புத்தி இதைச் செய்திற்று. அதுக்காக அவனை நீங்க கொல்ல முயன்றது எனக்குச் சரியாகப்பட இல்லை. அவள் தவறு செய்றதுக்குக் காரணம் உங்களில் உள்ள ஒரு குறைதான் என்று பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவ அறிகிறா. இந்த நிலையில் அவவின் சந்தோஷத்தையும்

அவ உயிர் வாழும் உரிமையும் நீங்கள் ஆழிப்பதற்கு எந்தவித நியாயமும் இல்லை. நீங்க இதே பிள்ளையைப் பெறுகிறதுக்கு வேறோர் பென் ணைக் கல்யாணம் முடிச்சா. அவ பிஸ்டல் கொண்டு வந்து உங்களைச் சுடுவாவா? உங்களது மகிழ்ச்சியை அழிப்பாவா. எனவே. நீங்கள் செய்தது தர்ம ரீதியாகவும் நியாய ரீதியாகவும் பிழைதான்.” இதைக்கேட்க காதருக்குப் பொறுமை இல்லை. அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டான்.

“பொனாண்டோ நீ பெண்சாதிர கழுத்தில் ஒரு சங்கிலி வாங்கி போட வசதி இல்ல என்டதுக்காகப் பஸ்லில் வந்த எவ்னோ ஒருத்திர கழுத்தில் கிடந்த சவடியை அறுத்தெடுத்துக் கொண்டு ஓடியது சரி என்று வாதாடியவன். இந்தப் பெரிய அண்ணேக்கு நீ நியாயம் சொல் கிறாய். அது தவறு.

அதே ரகுபதி மூலம் தான் ஒரு குழந்தையைப் பெற வசந்தா நினைத்தால் அவ அண்ணேயை விவாகரத்து செய்துவிட்டு. அவரோடு சென்றிருக்கலாம். அவ ஒரு விஷப் பரீட்சையை செய்து பார்த்து. அதில் வெற்றிகண்டதும் நிதான புத்திக்கு வந்து அபகீர்த்தியான ஒரு செயலைச் செய்து அண்ணேயின் வாழ்வையும் இப்பிடிச் சீரழித்து விட்டா. அதே நேரம், வேறு இரண்டு பிள்ளைகளுடன் புதிய கணவருடன் சந்தோஷமாக வாழ்கிறா. கணவனே கணகண்ட தெய்வம் என்பாங்க. அந்த தெய்வத் துக்கு ஒரு பெண் செய்யும் சாஷ்டங்கம் இதுதானா? அண்ணே முதலில் விரும்பியது மல்காந்தியை. அவவுக்கு இயற்கையே அநியாயம் செய்தது. அவவுடைய வாழ்வு பூத்துக் குலங்க நின்ற நேரம், தன் அன்புக்குரிய கணவனை இழுக்கிறா. அவவின் வாழ்வை மீண்டும் மகிழ்ச்சி பொங்கச் செய்ய ரகுபதியைத் திருமணம் செய்யும்படி வசந்தாவும் முயல்கிறார்கள். அவ என்ன செய்தா? தான் பெற்ற ஆடசை மகனையே கைவிட்டு. துறவு பூண்டு பிக்குனியாகப் போகிறா. என் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. என் மகிழ்ச்சி ஒழிந்து விட்டதென என அவ மன உறுதியிடன் நிற்கும் அந்த நிலை நம் மனதைத் தொட்டு நிற்கவில்லையா? இதில் நியாயமும் தர்மமும் பேச என்ன இருக்கிறது? ஒரே முடிவு மல்காந்தி உயர்ந்த ஒழுக்க சீலங்கள் நிறைந்தவன். மாதர்குல மாணிக்கம்.”

பெர்னாண்டோவுக்கு இந்தக் கீதோபதேசம் பிடிக்கவில்லை. இடை மறித்துப் பேசினான். “காதர் மல்காந்தி ஒரு உறுதியற்றவ. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மேடு பள்ளங்களுக்கெல்லாம் அவவால் ஈடுகொடுக்க முடிய

வில்லை. வாழ்க்கையை வெறுப்பதும், துறவு பூணுவதும் வாழும் வகையல்ல. கோழைகளின் முடிவு. துறவு பூணும் ஒருவர் வாழ்க்கையில் எதைச் சாதிக்கப் போகிறார்? வாழ்க்கையை அனுபவித்து முடித்ததும் இல்லை. தர்மத்தைக் காப்பாற்றிச் சாதித்ததும் இல்லை. வாழ்க்கையின் சவால்களை எதிர்த்துப் போராடி வெல்லவேணும். அதுதான் சாதனை. அதுதான் வெற்றி. இந்த வகையில் வசந்தா பாராட்டத் தகுந்தவர். அவர் செய்தவை தவறு என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. அது, வாழ்வு அவருக்குக் கொடுத்த சவால்கள். அதைத் தாண்டுவதில் அவருக்கு ஏற்பட்ட சங்கடங்களைத்தான் இங்கே தவறுகள் என்கிறோம்.”

நான் இடையில் குறுக்கிட்டேன். “நீங்கள் இரண்டு பேரும் பேசுவதில் நியாயங்கள் இல்லாமல் இல்லை. என் வாழ்க்கையை இதயப் ழூர்வமாக நேசித்தன் மூலம் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட கருத்துகள் என்னைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. வசந்தா, பெண்மையின் பலவீர்மொன்றுக்கு ஆட்பட்டதால் இவ்வாறெல்லாம் நடக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. அகங்காரத் திற்கு உட்பட்டதால் அவளைக் கொண்று இரண்டு குழந்தைகளையும் அநாதைகளாக்கப் பார்த்தேன். இறைவன் அதனைக் காப்பாற்றி விட்டான்.

எனக்கு ஐந்து வருடம் சிறைத்தண்டனை என்று நீதாவன் கூறியதும், பொலிசார் விலங்கு பூட்டினர். அந்த நேரம் கடைசியாக ஒருமுறை வசந்தாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் முகம் வெளிறி வேதனையால் துடித்ததை நான் கண்டேன். விம்மி விம்மி அவள் அழுத விசும்பல் ஒவியைக்கு இன்னும் ஒலிக்கிறது. அவளை இறைவன் மன்னிப் பானாக” என்றுகூறிய என் கண்களிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் உதிர்ந்தன. என் நெஞ்சமெல்லாம் அடைத்தது.

“அன்னே படுத்துங்குங்க. நாளைக்கு எல்லாம் பேசிக்குவம்” என்று பெர்னாண்டோவும் காதரும் கூறியதுடன், தலைக்குக் கையை வைத்தபடி உறங்கத் தொடங்கினர்.

சிறைச்சாலையின் பின்னாலிருந்து ஆந்தையொன்று பயங்கரமாக அலறிக் கொண்டிருந்தது.

(யாவும் கற்பனை)

ஆசிரியர் அ.வி. அப்துஸ் ஸமது எழுதிய நூல்கள்

இலக்கியம்

1. சீரா இன்பம் - 1957, சென்னை.
2. சுலைமான் - பல்கீஸ் - 1959, சென்னை.
3. இல்லாமிய இலக்கிய நோக்கு - 1996.

நாவல்

4. பனிமலர் - 1978, வீரகேசரி பிரசரம், கொழும்பு.
5. கனவுப் பூக்கள் - 1983, கல்லூரின்னைத் தமிழ் மன்றம்.
6. தர்மங்களாகும் தவறுகள் - 1997.

சிறுகதை

7. எனக்கு வயது பதின்மூன்று - 1977.

உரை நூல்

8. தீன்மாலை - 1987.
(மூலம்: கசாவத்தை முஹம்மது லெவ்வை ஆவிம்)

தொகுப்பு

9. முற்றத்து மல்லிகை - 1964.
(இலங்கை முஸ்லிம் புலவர்கள் 57 பேரின் கலிதைகள்)
10. பிறைப் பூக்கள் - 1979.
(இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர் 27 பேரின் சிறுகதைகள்)

பாடநூல்கள்

11. இலக்கியப் பொய்கை VI - 1959.
12. இலக்கியப் பொய்கை VII - 1959.
13. இலக்கியப் பொய்கை VIII - 1961.
14. இலக்கியப் பொய்கை IV கையெழுத்துப் பிரதி - 1962.
15. இலக்கியப் பொய்கை V கையெழுத்துப் பிரதி - 1962.
16. தமிழ் இலக்கியம் விளக்கத் துணை - 1968, க.பொ.த. சாதாரணம்.
17. தமிழ் இலக்கிய வினா - விடை - 1983, க.பொ.த. சாதாரணம்.
18. இல்லாம் வழிகாட்டி - 1972, க.பொ.த. சாதாரணம்.

அரசியல் வக்கிரங்களையும் நீநி, மனித உறவுகள் இன், மத பேதமின்றி எவ்வாறு வாழ்வில் பரிணமிக்கின்றன என்பதை “தர்மங்களாகும் தவறுகள்” அழகுறச் சித்தரிக்கின்றது.

இயற்கை உணர்வுகளின் உந்துதலாலும் சபலங்களாலும் மானிட ஒழுக்கங்கள் சில வேளை பலவீனப்படுகின்றன. இது விதி என்று கூறமுடியாது. எனினும், இதனை ஒரு ஒழுக்கமாக விவாதிப்பதற்கும் இடமுண்டு என்பதை இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் பல தர்க்க ரீதியான கருத்தோவியங்களை இந்நாவல் உள்ளடக்கி மிருக்கிறது.

துடிதுடிப்பான பரத்திரங்களான வசந்தரா, மல்காந்தி, ராமநாதன், ரகுபதி போன்றோர் ஊடாக, வித்தியாசமான கரு அமைத்து, நாவலரசிரியர் புதுப்பாணியில் அழகுறச் களை புனைந்துள்ளார்.

பார்க்கர் கம்பியூட்டர்ஸ்,
சென்னை - 14.